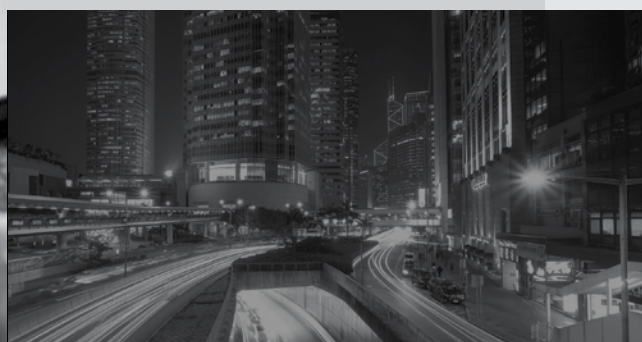

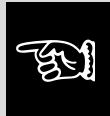

כזה אני...

ממציא סיפורים

מקבץ סיפורים
מאת: יצחק שלו
תל-אביב יולי 2020

הקדמה

הסיבה להפקת החוברת עם הסיפורים, היא מותה של אחותי מימי. בשל מחלתה הממושכת. זה היה צפוי ובכל זאת זה היה שוק שקשה להכיל אותו.

שנים אני כותב למגירה בהנאה גדולה. סוג של תרפיה ודו שיח עם עצמי באמצעות יצירת דמויות וסיטואציות דמיוניות. לא שיתפתי ולא סיפרתי ועכשיו הגיעה העת.

מותה הציף את העובדה, שדברים רבים לא נאמרו ולא סופרו בינינו ובמידה מביכה, מעבר לאהבה וליומיום, לא ידענו על זו הרבה דברים.

יש אולי מי שיחפש אותי בסיפורים ואני מרים את יד ימין ומצהיר שהכל מומצא. כי כזה אני, ממציא סיפורים.

מימי אהבה מאד לקרוא. היתה מוכשרת בכתיבה ומעולם לא החצינה זאת ולא שיתפה.

חלק מהסיפורים נוצרו במהלך הרכיבה על אפניים. למה? כי יש תחושה של שחרור בלמים וראש חופשי. אני רואה, בעת הרכיבה, אנשים שונים, שאני לא מכיר וגם לא אכיר אישית, אז אני ממציא עליהם סיפור, שישאר איתי.

וזו חסר.

התחושה שאנחנו מגיעים לסוף, כאשר פרקים רבים בחיינו נשארים עלומים, דוקא מול אלו שאנחנו אוהבים, משפחה וחברים, אינה נותנת מנוח.

והמצחיק הוא, שכאשר אני פוגש אותם שוב, אני רואה אותם אחרת, כמו הדמויות ששרטטתי בסיפור... והם מתאימים בול. ■

מקרא

46 | העמדת פנים היא המציאות

47 | להמציא עצמנו מחדש

48 | ואז חזרתי בתשובה

52 | הנסיכה יקתרינה

56 | כושר גופני מהלך

58 | עיצוב חזיות וגרביים

60 | שנאתי את עצמי

62 | פגישה על הבר

64 | כזה אני ממציא סיפורים

67 | נוצר בינינו מגע

67 | הכי מעניין זה להשתין במלון

68 | צידי ראשים

75 | מתקן הכליאה הגדול בעולם

75 | אנחנו הסחבה החלשה

76 | ידידו הטוב ביותר של האדם

77 | הישבן על הכיסא והראש מרחף

04 | למה בכיתי בחלום

12 | גל אחר גל

13 | על אהבה ומפלצות

14 | פרובוקציה

17 | נכנסנו למיטה עם נעליים

17 | הברוש והשקמה

18 | הן תמיד חוזרות

19 | איזה לחץ

20 | טיסה לאי שם

22 | קלמנטיה מיכל

24 | התפיסה תסריט

27 | זה נורא מבין

28 | א.מ. החבר הכי טוב שלי

30 | הרהורים על צבע ואופי

32 | הכבוד של שמאי

42 | בין הרמזורים

44 | אל תדאגי הוא יחפש אותך

למה בכיתי בחלום

שהיתה יוצאת בבוקר לעבודה וחוזרת בשעות אחר הצהריים המאוחרות.

אהבה כמו אהבתם, לא ראיתי ולא חוויתי מעולם. אפילו ילדים לא יכולנו שלא להבחין במבטים ביניהם, בנגיעות הקטנות וכמובן בדרך בה דיברו ביניהם. אהבת נצח. וגם כן, לא תראה מי מהם לבד. תמיד יחד, תמיד יד ביד, למרות שבמבט אובייקטיבי, זה נראה די מוזר.

אנשים משתנים במצבים מיוחדים. עובדה. כשהם היו אתנו, הם אף פעם לא אחזו ידיים בפרהסיה. היו, כמו שצייתי כבר, נגיעות קלות מעבירות מסר, אבל יד ביד ברחוב? מעולם לא. עוד אני שקוע בזיכרונות נוסטלגיים, אני מרגיש משיכה בשרוול. "אתה רואה את הבחור שם, ליד המחשב? הודות לו אני יכול להיכנס אל החלומות שלך ולדבר אתך. כן, יש פה חוקים נוקשים, שהקשה שבהם הוא איסור ההתקשרות עם מי שנשאר למטה.

אתה יודע, זה משהו שקשה מאד לקיים כי אפילו אם מי שמגיע לכאן, בא אחרי מחלה ממושכת, שלא לדבר על אלה שהדלת נפתחה להם בפתאומיות, תמיד נשארים דברים פתוחים שלא דוברו, שלא נסגרו ואתה רוצה לעשות השלמות, אבל הכל חסום. אין גישה. אתה מסתכל למטה ורואה את כולם ובא לך לפעמים לצעוק, היהור, אבל קולך לא נשמע.

יש עוד בעיה בענין התקשורת, אתה יכול לראות מכאן, רק את מי שהכרת. נגיד, אותך אני יכול לראות, אבל את הילדים שלך, שנולדו אחרי שכבר לא הייתי, אני לא יכול לראות.

אז איך זה קשור לבחור ליד המחשב, אתה שואל? "הוא הגיע לכאן לא מזמן. יש לו סיפור מעניין. הוא יליד טהרן, שעקר לפריז עם משפחתו כדי להיות ליד חומייני, בעת שהאחרון ישב בכלא בצרפת. כשהאייתולה שוחרר וחזר לאיראן, אביו חזר אתו, אבל הוא התעקש להישאר בפריז. עוד כשהיה בן 16 כבר נודע שמו כגאון מחשבים. הבחורים הטובים שלנו שמו עליו עין והדבר שהכי רצו, הוא, שיחזור לאיראן ויעזור להם שם לבצע דברים שבאותה עת, הם לא יכולים היו לעשות. בדרך לא נודעת, הבחור מצא עצמו בישראל וציק ציק הוא הוצב ב-8200 ואומרים שמה שהוא עשה שם, לא לפניו ולא אחריו, עשו ויעשו אחרים.

הוא הגיע לכאן אחרי תאונת דרכים מסתורית. בהתחלה,

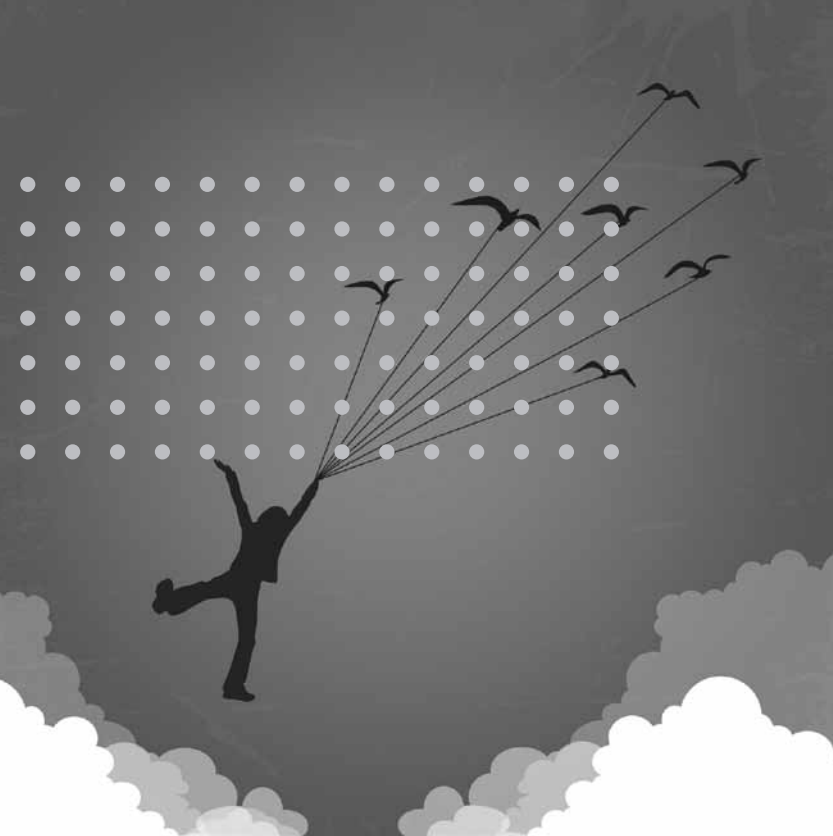
החיים כאן לא שונים מאד מהחיים למטה. טוב, יש כמה דברים שונים, אבל לשאלתך, אם יש כאן חיים? כן, בוודאי ואם תרצה לשמוע עוד פרטים, התקשר אלי בחלום הבא, או אתה יודע מה? אני אתקשר. לי זה יותר קל

כה סח לי אבי שנחת מהעולם האחר אל תוך חלומי. בהמשך ראיתי שכולם היו שם. אבי ואמי, הסבים והסבתות שלי, הדודים שלי אשרו ומטי, בני הדודים שלי שמוליק ואיציק, כולם.

וכולם נראו בדיוק כמו ברגע שעזבו אותנו. אבא שלי הסביר לי שיש אצלם דבר ייחודי. הזמן עומד מלכת. אין שעונים, אין יום ואין לילה, אין עונות שנה. מי שמגיע, נשאר באותו גיל בו נפרד. הוא למשל היה בן 57 כאשר נפרד והוא נשאר כך לנצח. קשה לעכל את זה, כי אבא שלי שהיה מבוגר מאמי ב-7 שנים, נראה היום כמו ילד, כאשר הם צועדים יד ביד. במבט ראשון, נראה כי הוא עוזר לה ללכת. הוא מייצב אותה. כי היא עכשיו מבוגרת ממנו בשלושים שנה כמעט. היא זקנה בהליכותיה והוא הצעיר הנצחי שלידה.

האמת, בבית, אבא שלי מעולם לא היה המבוגר האחראי. הוא גם לא נראה כך כי היה לו בייבי פייס. פנים חלקות, עור מתוח וחיוך תמידי מבוש. הוא הפקיע את זכותו להתנהג כמבוגר, לעובת אמי, לשביעות רצון כל המשתתפים.

היא, כמבוגרת האחראית, נתנה לו דמי כיס, לאחר שהפקיד בידיה את המשכורת שלו. היא דאגה לבית ולנו למרות

כשהגיע לכאן, הוא לא התחבר עם איש. תמיד יושב בפינתו עם המחשב. איש אינו יודע או מבין מה הוא עושה אתו. הוא גם די גמגם בעברית ואני, שהרגשתי שאני יכול לעזור לו, אם אדבר אתו צרפתי, התקרבותי אליו. היום, הוא כמו הבן שלי. אל תהיה כזה חסר סבלנות, בני, אמרתי לך שכאן לזמן אין חשיבות. אני אגיע לנקודה שבה אחבר בין פתיחת הסוגריים לעיקר. פאסנסייאה איזו.

או קי, אז אם לחזור לבחור הצרפתי, הוא הצליח לפצח את הקוד שחוסם את הגישה למטה. אבל התקשורת לא קלה כי אנשי הבקרה כאן, כל הזמן מסתובבים עם מכשירים כאלה שאני לא הבנתי בהתחלה למה בדיוק הם משמשים, עד שהבחור אמר לי שהם קולטים מחשבות אצל אנשים שמנסים להפר את החוקים. כנראה שיש אפשרות כזו.

אבל מאחר שהם אינם מסתובבים בלילה, הצרפתי הקטן סידר כך שאפשר יהיה להתחבר אל האנשים למטה, דרך החלומות שלהם. זו הסיבה שאני מדבר אתך בחלומות בלבד.

לעולם לא באמצעות הטלפון. האמת, גם אם הדבר היה אפשרי, לא יודע מה הייתי עושה עם הטלפונים האלה. אני רואה כאן את הצעירים שהגיעו לאחרונה, איך הם כל היום בתוך המכשיר הזה, חיים בתוך עולם וירטואלי, כאילו לא מודעים לכך, שהחיים שלהם כאן, הם וירטואליים. וירטואלי בתוך וירטואלי.

אז בזכות הצרפתי הקטן אני יכול להיפגש אתך בחלומות. אבל הזמן אתך בחלומות עובר כל כך מהר, שתמיד עם עלות השחר, המועד בו אני חייב לחזור, יש דברים שלא הספקנו לומר ואתה מסרב להיפרד ומתחיל לבכות. אני לא יכול לראות את זוגתך, כי לא הכרתי אותה אישית, אבל אני שומע אותך מדבר איתה כשהיא שואלת למה בכית בחלום?

ואני מספר לך על החיים כאן, על זה שסבא שלך עדיין מעצבן אותי כשהוא מלגלג עלי, על הדרך שאני משחק שש בש, גם כאשר הוא מפסיד. ועל סבתא שלך, שצועקת עליו שיעזוב כבר את הילד. אף אחד לא נפרד מהרגליו ואולי זה טוב, כי השגרה נמשכת ושיגרה היא דבר מייצב, מרגיע.

לא קל לשמור כאן על השיגרה, כי גם לכאן הגיעה ההתפתחות הטכנולוגית. כל הזמן מגיעים חדשים עם שיגרה אחרת משלהם. אני למשל, לא יכול להתרגל לכך שאין כאן שרותי דואר כמו שהייתי רגיל אליהם. אתה זוכר את התקופה שבה הייתי דוור בדואר. הייתי מסתובב עם תיק הדואר על כתפי. מכיר את כולם, יודע מה כל אחד עושה. מי מתעסק עם מי.

הכל. לא שהייתי פותח את המכתבים שלהם, אבל לא היה קשה לנחש.

"אבל תמיד קיטרת על העבודה הזו, שלא התאימה לכישוריך", אמרתי. "נכון" הוא השיב, אבל קיטורים הם לא דבר שלילי. דרך הקיטורים אתה שומר על העירנות שלך. אם לא תקטר, תירדם", השיב אבי. "תסתכל מסביבך היום, השלטון למטה לא מתחלף כבר שנים, למרות שהאנשים לא אוהבים את מה שקורה. הוא לא מתחלף כי האנשים לא מקטרים מספיק, או לא הופכים את הקיטורים לעשייה."

אז אני קיטרתי, נכון, אבל אהבתי את עבודתי. היום, כאן, אין דוורים, הכל נעשה דרך האי מיילים. חשבונות חשמל ומים מגיעים בהודעה אלקטרונית. לא, אנחנו לא צריכים לשלם עבורם, אבל הם רוצים שנדע אם עמדנו במכסה המותרת. הכל כאן מדוד ובמשורה. אמא שלך ואני חזרנו לחיות ביחד, כי זוג מקבל מכסה גבוהה יותר.

נכון, אתה צודק, זה היה רעיון שלה.

למטה, החיים אינם עוצרים מלכת. כל יום פיתוחים חדשים. כולם בקדחת של ריצות להשיג, להגיע. ואנחנו מסתכלים על זה מלמעלה ומתקשים להבין. הכל אצלכם דיגיטלי. נכון, יש יתרונות למה שאתם קוראים דיגיטלי. אני שומע את זה מהצעירים שמגיעים לכאן. הכל נגיש, התקשורת מהירה, פתאום אתה יכול לדבר עם מישהו שנמצא אלפי קילומטרים ממך ואפילו לראות ולהראות את הפנים. אני מבין את זה, אבל אני לא חושב שזה טוב לחיים עצמם. אני אומר לך שהאלקטרוניקה תהרוג אתכם בסופו של דבר.

אני רואה מכאן את ההתנגשויות והניצוצות בין מיליוני השדרים שרצים בשמיים. אני אומר לך, יום אחד תהיה התנגשות אדירה שתוריד עליכם את השמיים. דבר עם מי שצריך, כדי שימתנו את זה, כי למה להגיע לכאן בטרם זמן? השמיים יכולים לחכות, כמו שאמר וורן ביטי בסרט, באותו שם, שעוד הספקתי לראות למטה.

אתה לא צריך לספר לי על אחותך. אני רואה אותה וסובל יחד איתה. הצרפתי הקטן שלי עובד על זה כבר חודשים ולא מצליח להכניס אותי לחלומות שלה. הוא אומר שזה לא בגלל הטכנולוגיה, אלא שהיא לא פתוחה לחלוטם על דברים שאינם קשורים לסבל שלה. "נסה לחבר אותי בעירות שלה", אני אומר לו והוא מסרב מפחד שהם יעלו עליו בשעות היום וככה נפסיד את המעט שיש לנו היום. למה היא צריכה להיות כל כך דומה לי בפיזיות שלה? למה לא קיבלה, כמון, קצת גנים של אמא? אני חוזר ומתייסר. אבל דבר אחד אני מבטיח, שכאן, אהיה אבא טוב יותר ואנסה לכפר על הגנים הלא בריאים שהעברתי לה.

מלבד עמית, לא זכיתי לראות את הנכדים האחרים שלי. הצרפתי הקטן מנסה לעבוד על טכנולוגיה [מילה מאד זרה לי, אגב] שתכפה עליך לחלוטם עליהם ולהעלות אותם ויזואלית לחלומות, כדי שאני אוכל לראותם. זה מאד לא פשוט, הוא אומר. אבל הוא עובד על זה.

אני שומע אותך מספר לכל מי שרוצה לשמוע, על הנכדים שלך ועל נמרוד ואבשלום. אני רואה אותך מושיט ידיים לחבק אותם, אבל אני לא יכול לראות אותם. במיוחד בא לי לקשקש בלדינו עם הנכד הקטן שלך שמבין ספרדית.

יש לנו כאן המון זמן פנוי ואתה יכול לתאר לעצמך את סופי השבוע הארוכים שבהם אנחנו מכנסים מחדש, את אשרו, זיקו, יהושע, המכונה לה פאטה ואחרים למשחק פוקר בלתי נגמר. אני רואה אותך עומד כילד מאחורי ולוחש לאזני "אבא, אבל אין לך קלפים טובים, למה אתה מגדיל את ההימור?" ואני משיב לך בלחש, "בלי בלופים, אין טעם למשחק".

לא הערכתני אז, שהשעות הארוכות של צפייה בפוקר ובשיטת המשחק שלי, יהפכו להיות חלק מהאופי שלך. אני רואה אותך בעבודה, לוקח סיכונים. אני רואה איך אתה הולך על הקצה, בדיוק כמוני בפוקר ולקח לי זמן להבין שאתה פשוט מחקה אותי מבלי להיות מודע לכך.. ואתה כבר לא יכול לשנות את זה. זה חזק ממך. זה אתה.

אני יודע שבשיחות שלך עם חברים, אתה אומר שלא קיבלת ממני הרבה ושאמא שלך היתה הדמות הדומיננטית בחיים שלך.

אולי זה נכון, אבל בכל זאת, הקשר בינינו חדר אל עצמותיך ואל מוחך וכן, למדת והפנמת כמה תכונות שלי. הפוקר הוא רק דוגמא קטנה. הנאמנות הבלתי מסויגת לחברים שלך, זה בא ממני, בוודאי לא מהאמא הסוציופטית שלך. אתה יודע, שאפילו כאן, כשהיא רואה את אידה, אחותה, היא מתעלמת ממנה. הריב הלא מוסבר ביניהן חי וקיים. למה? עד מתי? אני שואל. אתה לא מבין, היא אומרת. היא נדבקת לשתי האחיות האחרות שלה, שחיו רוב חייהן באמריקה ושאתן לא היה לה קשר שנים ארוכות, כדי להרגיז את אידה. לא ברור. אני לא כזה וגם אתה לא.

משהו טוב קורה לאנשים כאן. אני רואה כל יום את סבא שלך משה ואת סבא יצחק ומה שלא היה בחיים ההם, קורה פה. הם יושבים ביחד, משוחחים ואפילו צוחקים יחד. סבא משה לא מתנשא על יצחק, למרות שהסיפורים שלו על קובה ועל מה הוא היה שם, מנסים, בקצוות, לבטא את השוני ביניהם, אבל זה יותר מהכיוון של התרפקות על העבר מאשר מהתנשאות. סבא יצחק, מנסה לחזור כאן על הסוחריות שלו ופה ושם עושה קצת קומבינות על אחרים וגם מצליח. זה עושה לו טוב וכמו בחיים, אני מרגיש שהוא עושה את זה א. כי הוא יכול וב. כדי להרשים אותי, הבן הלא מסחרי שלו.

יש לנו שיחות על כך, כי כאן אפשר לומר דברים שלא נאמרו למטה. אנחנו מדברים על כך שלא עניתי לציפיות של סבא, בכך שהעדפתי את החיים הטובים בצעירותי ולא הסכמתי להיות פעיל בחנות שלו למסחר בדברי סדקית. אני הייתי ליברלי אתך, הוא אומר לי וזרמתי עם ההעדפות שלך, אבל תראה למה הגעת? פקיד בדאר? גם אם היית נשאר בבולגריה, לא הייתי מגיע רחוק.

אני די מתאפק שלא לפגוע בו בתשובותי ובדרך כלל אני מרכין ראש ולא עונה לו. מה אגיד לו, שהוא לוזר בעצמו? שהוא התחתן עם סבתא כי חשב שאביה מנהל בנק והסתבר שלא מיני ולא מקצתי? שהוא השאיר את החנות בבולגריה למשמורת של העובד שלו שגנב לו אותה? ואתה, אחרי שנים רבות, היית צריך לנהל מאבק משפטי נגד ממשלת בולגריה, כדי לקבל חזרה את החנות? למה להרוס לו את הדימוי העצמי? אנחנו הרי נישאר כאן עוד הרבה שנים.

אני מכיר את הבדיחה הזו ששואלים חקלאי מה אתה עושה עם הערבים החופשיים שלך? והוא עונה: אחד אני שולח לרפת, את האחר לשדה.....והנה גם אתה שואל אותי מה אנחנו עושים כאן עם הערבים הפנויים שלנו.

האמת, די משעמם כאן. אריק איינשטיין סגור בתוך הקונכייה שלו. לא עושה מוסיקה, לא כותב. מצא לו חבר, משה

אבל, אנחנו מנסים כל הזמן. והיא חיפשה וחיפשה ונעה במעגלים, פעם למטה ופעם למעלה ובסופו של דבר נחתה והקימה משפחה ונכנעה לצרכים הבסיסיים של כולנו. לא סיפרתי לך, שפעם היא חשבה שלא תביא ילדים לעולם כי העולם הוא עצוב, מושחת, לא ראוי וכל מיני טיעונים כאלה והיום היא נטועה באדמה יותר מכולנו ומגדלת את הספרדי הקטן ואת הבת השניה שלה.

אתה יודע? קשה לעמוד מולך בחלום, לדבר איתך להקשיב לך והכל ללא יכולת לגעת בך להיות מלוטף. נכון, אתה לידי, אבל אתה שקוף. אפילו לסיגריה נובלס, שאתה עדיין מעשן, אין ריח.

למה אתה אף פעם לא בא עם אמא? אני שואל...

נכון, אתה עונה. אמא שלך לא באה ואתה שואל מדוע? כי היא לא רוצה. היא מסתפקת במה שאני מספר לה. השנה האחרונה שלה אתכם היא לא משהו שהיא רוצה שיתקבע בזכרון שלכם. וכמו שסיפרתי כבר, כל אחד כאן נשאר בדמותו האחרונה. היא, שידעה עד כמה אתם קשורים אליה וראיתם בה סלע איתן, נכנעה לזיקנה ולכשלים הפיזיים. היא בקושי שמעה אתכם כשדיברתם אליה וזה היה מאמץ כמעט בלתי אפשרי עבורה לנחש על מה דיברתם. והיא ראתה איך אתה מתעצבן ומאוכזב ומכאן, הסירובים שלה. האמת, גם כשהיתה אתכם היא היתה זו שהכתיבה את אורך הפגישות שלכם. "ראיתי אותך בשבוע שעבר, זה מספיק" נהגה לומר וגם תמיד זרזה אתכם לחזור הביתה כשבאתם לבקר אותה.

היא לא מאלה שחושפים רגשות, אתה יודע, אבל אהבתה והדאגה לשלומכם הייתה אמיתית. אני הייתי נוכח במחשבתה, כאשר שכבה אותו יום 'אחר הצהריים' במיטה בבית החולים וצעקה עליכם שתעופו משם כי היא רואה את אלה שבאים לקחת אותה אלי והיא לא רצתה שבטעות יקחו גם אתכם.

כשאנחנו מדברים כאן היא אומרת שאולי זו היתה טעות להרחיק את אחותך, באותו אחר הצהריים, ואולי היתה יכולה לחסוך ממנה את הסבל הקשה של המחלה האיומה שלה. כאשר היא תגיע אלינו, היא מצרה, זו לא תהיה אותה ילדה עם הטלאי הצהוב על המעיל, שמטיילת עם אמא בפלובדיב.

אז אל תכעס בן יקר. תמיד הגעת אלי דרכה ועכשיו אתה מגיע אליה דרכי.

באותו לילה מסוים, נלחמתי, בחלום, כדי לחסום אותך מלהופיע אצלי. לא רציתי להמשיך את השיחה על אמא. זו

וילנסקי ואתו הוא יושב לפעמים. יש ביניהם הרבה ויכוחים וטענות, בעיקר מצד וילנסקי שכועס על אריק שלא חידש שירים שלו. ארגוב תמיד עומד מהצד ולא מתערב, למרות שוילנסקי, התחמן, כל הזמן מתגרה בו עם השאלה מי מלחין חשוב יותר בהיסטוריה של המוסיקה בישראל. אתה אומר לי, בפגישות בינינו, שארגוב הוא הגאון. בסדר. מה אתה רוצה שאכנס לבית הקפה שבו הם יושבים ואומר זאת? ואז ישאלו אותי מאיפה אתה יודע? ומה אומר להם שהנכד שאני לא מכיר, מבקר המוסיקה, אומר?

יש פה עוד כל מיני אמנים, יוצרים ומשוררים ושחקנים. הם כמו קליקה כזו, כמו שהיו למטה, לא משתפים אחרים. רק יוסי בנאי מנסה פה ושם להצחיק אותנו עם הבדיחות של הגשש והשירים של ברסאנס. היחיד שנשאר כמו שהיה, הוא החבר פוליאקוב. פולי. הוא באמת איש מצחיק ופעמיים בשבוע הוא עושה מופע סטנדאפ ובאמת, מצליח להשכיב את כולנו. אבל, באמת, אין לנו הרבה בידור.

השלטונות כאן אומרים שהבחירה בידנו. אם אנחנו רוצים בידור, שנחצה את השער ונעבור לשכונה הסמוכה. שם שמח. כל הפושעים והגנבים של העולם נמצאים שם. הם יודעים לעשות שמח, אבל מה, יש גם סכנה גופנית שם, כי הם לא הפסיקו עם ההשתוללויות שלהם, גם אחרי שהגיעו לשם. אז הבחירה בידנו. אה, ועוד דבר, לפי חוקי המקום, מי שמעדיף ללכת לשם, חוסם את דרכו חזרה, לנצח. אז זו כנראה הסיבה שאנשים מעדיפים להישאר כאן ולמות משעמום.

אתה שואל אותי "למה אני בוכה אחרי שאתה יוצא מהחלום שלי?" כי אתה תמיד מגיע לפנות בוקר ובעבור זמן קצר השחר עולה ואתה חייב לחזור ואני לא מספיק לספר לך מה קורה איתי. ואתה עונה לי שזה שוב ענין של טכנולוגיה. הצרפתי הקטן מחבר כל לילה עוד אנשים לחלומות והזמן מוגבל. אני עוד מקבל יחס מועדף, אבל גם אני מוגבל בזמן. מה אתה רוצה לספר לי ולא הספקת?

אני רוצה לספר, שהנכד הבכור שלך נולד 8 חודשים אחרי שעזבת, בחודש שאתה ואני חוגגים ימי הולדת. ועכשיו גם הוא. כאילו הטבע יצר כאן המשכיות. ושהוא נקרא על שמך. ושנולדו לו 3 בנות, הנינות שלך וקרוב לודאי, שהרצף רב השנים של השמות במשפחה - יצחק ובנימין, בנימין ויצחק, יקטע, מן הסתם, ובעוד זמן, אף אחד כבר לא יהיה מודע לכך.

הנכדה השניה, אחותו, אתה שואל? היא סיפור ארוך שנע על ציר ישראל הודו, מלווה בחיפוש עצמי, בלי להפנים שהנפש שלנו כל כך מורכבת שאף פעם לא נצליח לרדת לפישרה.

**באותו לילה מסוים,
נלחמתי, בחלום, כדי
לחסום אותך מלהופיע
אצלי. לא רציתי להמשיך
את השיחה על אמא. זו
היתה שיחה קשה מאד
עבורי**

כל יום צצה לך יוזמה חדשה שמכניסה לך אנרגיות. אתה משקיע כסף שאינו מצוי ברשותך בשפע. אנשים רוצים להיות שותפים ליוזמות שלך. נכון, את רובן אתה לא מבצע, אבל הדרך שאתה עובר איתן, מבטיחה לך שהראש ימשיך לעבוד וזה החשוב. ודע לך, שכל זמן שהראש מכתוב, הגוף משתף פעולה. יש כאן כבאי אחד שתמיד אומר ש"הראש הוא מעכב בעירה טבעי".

הלילה שוב בכיתי. חיכיתי לך ולא הגעת. רציתי לספר לך כמה קשה לי להיפרד מאחותי. העבירו אותה למוסד סיעודי ואני יודע שזו הפרידה הראשונה ממנה. היא התחילה מסע שאין ממנו חזרה. המשפחה הגרעינית שלנו התפרקה סופית. כל זמן שהיא היתה בבית והמשפחה היתה מסביבה, עדיין אפשר היה לחשוב שהיא חשה אותם, ושמיתוך הקירבה, האהבה, היא חשה תקווה. רצינו לחשוב שהיא עוד תשוב. היום זה ברור, עזבנו אותה לגורלה. היא נתונה בידי אחרים, חסרת אהבה, חסרת תקווה וטעם לחיים. Dead man walking. אומרים האנגלים. כן, היא שם. אשה מתה מהלכת ונדמה שכולנו השלמנו עם כך.

ואולי זה הטבע שכופה עלינו את חילופי הדורות, אבל למה לעזאזל עם יסורים גדולים כל כך. עוד מעט היא תחזור הביתה, אליכם ובקשה אחת לי אליך ואל אמא, תנו לה בסיבוב הזה, את מה שלא קיבלה מכם בעוצמה הראויה, כשעוד הייתם כאן. אהבה. אהבה גלויה ומוחצנת.

"שמע סיפור" אמרת לי באחד החלומות האחרונים. "השבוע, הייתי במשמרת בחדר הקבלה....אה, סליחה, אתה בעצם

היתה שיחה קשה מאד עבורי. כי כשהיא הייתה אתנו, וכעסתי עליה על החולשות שגילתה, לא נתתי דעתי על מה שהיא עוברת. לא ניסיתי אפילו להבין. הנחתי לכעס להוביל אותי. השיחה אתך גרמה לי להאשים את עצמי על היותי כל כך לא אנושי, כל כך אגואיסט. "איזקו אוהב את איזקו" היא היתה אומרת בהרבה סלחנות ואמפתיה כי מאז שנפרדת מאיתנו, היא חיה את החיים שלנו במקום את שלה ולי זה נראה הדבר הטבעי ביותר. רק עכשיו אני מבין את גודל ההקרבה שלה ואת החטא הגדול שלי.

לא קל לי עם זה, כי זה הוביל אותי אל המחשבה על עצמי כאדם זקן ואל הילדים שלי ועל מה הם ירגישו בראותם אותי ככזה. נכון, שאני פעיל ויוזם וההתנהגות שלי לא מסגירה את גילי. לא, לא בגלל שאני עושה משהו כדי לא להסגיר את גילי. אני פשוט כזה. אבל הגוף לא יתחשב בכך. הוא יזדקן. הבעיות הפיזיות הקטנות, שהיום נראות מינוריות, יתעצמו. העיניים, הרגליים, הידיים. דברים שהיו קיימים תמיד, אבל לא צצו כמגבלה, יכפו עצמם עלי.

בינתיים אני עוד עומד בזה. לא נותן לגוף להכתיב. עובד לפי הראש וההרגשה, אבל עד מתי? אין לי מקור להשוואה כי אתה פטרת את עצמך מההתמודדות הזו. נשארת צעיר לנצח, עם אותה הבלורית והפנים החלקות.

אני עוקב אחרי הכתבות של הבן שלי בעיתון וכבר זמן שאני חש את היחס שלו לאנשים מבוגרים, שלא לומר זקנים. הוא תמיד מתפלא איך יוצר בן 60+ עדיין מסוגל לחדש, להלהיב ביצירתו ובהשראתו. הוא תמיד כותב:

"למרות גילו המתקדם....." ואז, באסוציאציה, אני תמיד נזכר בשורה מתוך השיר של החיפושיות "כשאהיה בן 64" Will You Still Need Me הם שרים ואני תוהה אם זה יקרה גם לי.

הנכד שלך, שלא הכרת, עדיין לא שם, מבחינת הגיל, אבל לא רחוק מאד. יש לי הרגשה שגם הוא, כמוני, לא יחסוך מעצמו את ההתמודדות שעליה אני מדבר. אבל הוא לפחות יכול לראות בי מקור להשוואה ולהשראה.

תקשיב, אתה אומר לי, אל תיכנס לנישה הזו. בודאי אל תחסום אותי בגלל זה ובכלל, אל תנסה, בנסיבות שלי, לראות אותי כמודל להשוואה. יש כאן אנשים שהגיעו לכאן בגיל מופלג, עם קשיים פיזיים ועם מוגבלויות ואתה יודע מה? כל זמן שהראש עובד ואתה קם בבוקר עם חיוך, יש לך תעודת ביטוח.

אני רואה אותך בבקרים, אני עוקב אחרך בעבודה, רואה את ההתייחסות של אחרים אליך. אתה יכול להרגיש מלך.

ומאחורי הפרגוד הצביע מפא"י. איזה מזל, הוספתי, שאני יותר דומה לאמא מאשר לך. היא לא היתה מסרבת ועושה כמעשה הדוד, כמובן.

"אתה מוכרח להזכיר לי את השטויות שעשיתי? אני בכלל רוצה לספר לך סיפור אחר". באותו לילה כאשר היתי בתורנות בחדר הקבלה, הגיע יהודי בשם אברהם שדיבר ספניולית וסיפר שהוא עבד כשומר בבנין משרדים בתל אביב. "לפי תיאור מיקום המשרד, הבנתי שהוא עבד בבנין המשרדים שלך ושאלתי אותו אם הוא מכיר את יצחק ציציק. הוא לא הכיר, אבל אני התעקשתי ואחרי כמה תיאורים שלך, הוא אמר "אולי אתה מתכוון לבולגרי? יצחק שלו?" ורק אז נזכרתי שהחלפתי את השם 3 שנים לפני שנפרדנו ואני אף פעם לא הפנמתי את השם החדש שלך. תמיד אמרתי לאמא שהנה ככה נסתיימה לה שושלת ציציק והיא תמיד השיבה, מה זה חשוב, העיקר שיהיו בריאים.

בקיצור האברהם הזה סיפר לי על המפגשים ביניכם כשאתה יורד לעשן למטה. "מבין כל מאות העובדים בבנין, רק איתו התחברתי. יש משהו שמחבר בין הבולגרים, הוא אמר. הוא גם סיפר לי על החזרה לבולגריה שלך ועל הבתים בכפרים ועל זה שבכל פעם שאתה חוזר משם, אתה לא שוכח להביא לו בקבוק ריקה שמזכיר לו, בכל פעם את הבית.

בית יש רק אחד, הוא אמר. המקום בו נולדת ובו גדלת. הוא צודק, אבל אני נמנעתי כל השנים לחזור לבולגריה, גם כשיכולתי. מספיק קשה היה לי ברחובות. לא התחברתי לא לאנשים ולא לעבודה ולא למקום, אתה יודע את זה, ולא רציתי להקשות על עצמי, כי ידעתי שברגע שאראה את הבית שלנו בפלובדיב, זה יכניס אותי למערבולת קשה בשובי.

גם כאן אתה יכול לומר שמזל שאתה דומה לאמא שלך, כי היא סיפרה לי שכשנסעתם ביחד לבולגריה וראיתם איך האנשים חיים שם בעוני וכמה הם מדוכאים, היא אמרה "איזה מזל שלא נשארנו כאן". היא סיפרה לי שכשעמדה בפתח הבית שלנו וגם אחרי שמי שמתגורר שם הרשה לכם להיכנס לתוך הבית, היא לא נתקפה לשניה אחת בגעגועים. להיפך, היא התמלאה אושר שהצלחנו לברוח משם. היא לא רצתה שום קשר עם המקום, כדי שתוכל להמשיך ולהיצמד לחיים ברחובות.

גם כשבאת אליה וסיפרת לה שאיתרת את החנות של סבא ואתה מתכוון להחזיר אותה לבעלות המשפחה, היא אמרה לך "אבלסטינס, אבלסטינס" (דיבורים, דיבורים) זה לא יקרה ואני גם לא רוצה את זה". היא הוסיפה שאמרת לה, את יודעת מה? גרוש לא תקבלי ממה שאני אצליח להוציא שם. והנס

לא יודע מה זה אז אני אסביר. יש אצלנו מוסד כזה שנקרא חדר קבלה שאליו מגיעים מדי יום ולילה אנשים חדשים. עורכים להם תחקיר קצר, כמו שהיו עושים פעם בלשכת הגיוס, להבדיל אלף הבדלות, ומכוונים אותם לאן שיש קרובי משפחה וחברים שיכולים להקל עליהם את תהליכי הקליטה. כן, אתה לא צריך להזכיר לי, שגם כאשר הגענו לארץ, כעולים חדשים בשנת 1949 עברנו הליך כזה בנמל כאשר ירדנו מהאניה.

"אופס, לא הייתי צריך להזכיר את זה כי עכשיו אתה בודאי תשאל אותי למה סרבתי, אז במחנה העולים בפרדס חנה, לעבור לבית בבית חנן היכן שהיו לנו קרובי משפחה.

שאלו אותי שם אם אני רוצה לקבל בית בבית חנן, מקום שבו נמצאים הרבה בולגרים ותיקים. שאלתי מה זה המקום הזה? וכשאמרו לי שזה מעין מושב חקלאי שיתופי, סרבתי בנימוס בטענה שברחתי ממדינה קומוניסטית וממש לא בא לי לחזור ל"שיתופיות".

אני מוכרח לשאול אותך, אבא, אם אתה זוכר את היום שבאו לצריפים נציגים של מפלגת חירות והציעו לך שיכון בשכונה חדשה של אנשי אצ"ל שנבנית סמוך לשכונת הצריפים?" "בודאי הוא השיב לי, איך אפשר לשכוח."

הם הציעו לך את השיכון בתנאי שתבטיח שתצביע עבור בגין בבחירות הקרובות ואתה ברוב יושרך, או טיפשותך, אמרת להם שאתה לא מסוגל להצביע לבגין. דוד אשרו, שהיה הרבה יותר מעשי ממך, קיבל את ההצעה ואת השיכון

לא הבנת? יד קפוצה, סימן לקמצנות? אני יודע, גם אני אומר שהבולגרים לא קמצנים, אלא מחושבים וחסכנים כשזה מגיע לכסף, אבל איך אחד לא זורם אתי... כי איך אחד לא הכיר את אמא. "הצרפתי הקטן שלי מנסה ליצור קשר עם אחותך, בלי הרבה הצלחה", אמרת לי לפני כמה ימים. "הוא יצר לו איזה מנגנון מתריע, שכאשר היא חושבת בהגיון, אם אפשר לומר כך על חלום, הוא מקבל התרעה ואז המערכת יוצרת איתה קשר, אבל זה כל כך קצר, שעד כה לא הצליח לממש קשר. מה קורה איתה? עדכן אותנו."

מה אספר? אמש הייתי אצלה. היא מסתכלת לי בעיניים, נדמה שהיא אפילו מנסה לחייך ואז היא אומרת "לך לאח שלך". אין לי אח אני משיב לה והיא אומרת "אני יודעת". וברגעים האלה אני שואל את עצמי מי הוא מי? כאילו אולי אני הוא ההווה?

אני מנסה להאכיל אותה ונושף על הכף, שתתקדר, בדיוק כפי שהיא היתה עושה לי כשהייתי תינוק ואני מאכיל ובוכה וממלמל, "טוב שאתם לא רואים את זה". היא שאלה אותי קודם, כשישבנו במרפסת והאכלתי אותה בשזיף מתוק, אם אמא גם תבוא. היא היתה מתה בפעם שנייה, אם היתה רואה את בתה במצבה.

"אמא שלכם חכמה", "גם בשבילה הזמן קפא. מהרגע שהיא נפרדה מכם, אתם נצרבתם בזכרונה, כפי שהייתם, בריאים, זקופים, יפים, אז למה לקלקל? היא לא רוצה לפגוש אתכם. היא מסתפקת בסיפורים שלי. לפעמים אני מרגיש, תוך כדי את הגעגוע על פניה, והיא מפנה גב, כאשר היא מרגישה שהיא מסגירה את רגשותיה. אתה מכיר אותה, רגש זו חולשה, מבחינתה. עד היום, היא לא מבינה מה היא הפסידה בחיים עם הגישה הזו. ואולי טוב שהיא לא רואה את הבת שלה כי היא בטח היתה צועקת עליה שתפסיק להיות חלשה כזו, למרות שהיא מודעת למחלתה."

אתמול היה יום השנה ה-8 ללכתה. ואני תוהה, איך זה שבילילה

קרה והצלחת, בעזרת עורך דין מקומי וישר, לא רק לזכות במשפט מול העיריה, אלא גם למכור את החנות. וכשבאת לאמא עם חלקה בשטרות ירוקים, למרות אהבתה הגדולה לצבע הזה, היא אמרה "גרוש לא תקבלי, נכון?" אז לא. יש לי כל מה שאני צריכה, מה שלא היה לי אם היינו נשארים בבולגריה. חלק את זה עם אחותך.

ואפרופו "יש לי כל מה שאני צריכה", אמא שלך, שתהיה בריאה, מצליחה לחסוך גם כאן. אנשים לא מאמינים, כי באמת ההקצבה היא כל כך בסיסית וכשהייתי לבד, זה בקושי הספיק לי לסיגריות. עכשיו, עם שתי הקצבות אני מרגיש כאילו הכל פתוח לפני ובסופו של חודש עוד נשאר משהו. "בשביל מה את חוסכת?" אני שואל אותה, בשביל הילדים? הנכדים? והיא בחיוך עונה לי "אתה לא מבין שזה לא קשור למציאות? זה אופי. שתמיד יהיה אם נצטרך". ואז היא מספרת לי, שאתה אולי לא יודע שהיא יודעת, אבל כשהיית בבית ספר יסודי, היא נתנה לך מדי שבוע הקצבה קטנה ואתה היית הולך לסבתא ומספר לה שכולם בכיתה קונים בהפסקה בקיוסק ורק אתה לא ואז סבתא היתה נותנת לך גם ובסוף היית בא אלי ואני תמורת נשיקה הייתי נותן וככה הסתובבת עם כיס "מלא" בכסף שממנו נתת הלוואות לחברים. ככה קשרת אותם אליך וגם...וכאן הפואנטה...היית גם משאיר משהו בצד.

אמא מצאה את הקופסא שהחבאת ומדי פעם היתה מוסיפה כמה גרושים ונהנתה לראות אותך לא מסתדר עם החישובים שלך בעת הספירה. תמיד היה לך יותר ממה שחשבת שיש.

עכשיו אני מבין הכל, השבתי לו. גם היום אני לא מסתדר עם מספרים, למרות שאף אחד לא מכניס יד לקופה...אבל, כן, אני מצליח לחסוך קצת לימים קשים שיבואו...או לא. מה זה חשוב. זה לא בשליטה. אתה בטח לא מכיר את הבדיחה על מרדכי אנילביץ, גיבור גטו ורשה שפסל שלו עומד בקיבוץ יד מרדכי. הבדיחה אומרת שהוא בכלל לא פולני, אלא בולגרי. עובדה: הוא עומד שם עם יד מורמת וקפוצה...

שלפני, היא הופיעה לי בחלום, כאילו לא עברו כל השנים. בחלום, אמא ואתה ומימי צועדים ברחוב בפלובדיב. מימי בת 5, אווזות בידך ואמא עם יד על הבטן, רמז לכך שאני כבר "מתבשל" אצלה. החיוך על פניה, ביודעה שעוד מעט אגיע, הסגיר את אושרה. כל כך מאושרים אתם בתמונה שתלויה אצלי על הקיר. באותו לילה היא ניתקה כאילו מהקיר והפכה לחלום. גם אני חייכתי בחלום והיה לי כל כך טוב לראות את האושר הזה. הושטתי את ידי לגעת בכם. באותה שניה נמוגתם ואני התעוררתי עם דמעות בעיניים, שוב.

בבוקר כתבתי הודעה לילדים שלי להזכיר להם שהיום הוא יום השנה לסבתא. מיכל שאלה אם אני מתכוון ללכת לבית הקברות ואני עניתי שסבתא לא שם. היא עם סבא, למעלה ויש להם חיים יפים ביחד וסבא רואה אותי בלילות ומספר לסבתא את כל מה שאני מספר לו והיא, לא רוצה, בעקשנותה הידועה, להשתתף בחלום. היא לא רוצה להיחשף בפני כפי שהייתה בימיה האחרונים. היא רוצה שאזכור אותה כמו שהיא, בתמונה שעל הקיר.

חשבתי על כך שאני כל כך דומה לה. לא יכול לחשוף בפני ילדי את חולשותי. תמיד אהיה חזק מולם. אני יודע שהם לא "אוכלים" את זה, אבל אני ממשיך. אני כל כך דומה לה. טוב, היו לה המון צדדים יפים ועל זה אני "בונה" כי עד שאגיע לגיל בו עזבה אותנו, אשתך בהם את כולם.

באחת הפגישות הלילות בינינו סיפרת שיש לך, שם למעלה, המון שיחות עם אנשים מכל גווני הקשת "ואם אני רשאי לתמצת את מה שכולם אומרים" אמרת, "אני מגיע למסקנה, שאין טעם לשחק את המשחק הזה, כי בעת שהם מגיעים לכאן, שם למטה, אתם אומרים "כמה חבל, לא הספקנו לדבר". מבחינה אישית, חבל שאת הלך הזה לא למדתי כשהייתי אתכם. אולי הייתי מגיע לאבחנה הזו לבד, אבל בן כמה הייתי כשנפרדתי מכם? בן 57? תחשוב, מתי התחלת לחשוב על הקשר עם הילדים שלך? אחרי גיל 60? 65?

"קרה משהו?" שאלת אתמול בלילה "למה קשה לי להתחבר לחלום שלך? הקשר מתנתק עוד לפני שאני מספיק לוודא שאתה אתי. הצרפתי הקטן אומר לי שאתה שולח אותות התנגדות ומכאן ההתנתקות. זה אכן כך?"

"כן" עניתי בלי היסוס "הבכי בחלום, כשאתה הולך, לא נגמר שם. בחודשים האחרונים, אני מתעורר איתו והוא מלווה אותי כל היום. אני כל כך מלא בו, שזה מפריע לי בתפקוד בעבודה ובבית. זוגתי חושבת שאני לא בסדר עם ההתחמקות מלבקר את אחותי. ואני עונה לה שמימי ממילא לא יודעת שזה אני שמדבר איתה. אני מצטדק, אבל

אני יודע שזה תירוץ עלוב. המראה של אחותי מעמיד אותי מולך ומול אמא ואני לא עומד בזה.

אני מחניק בכי, אבל הוא מלווה אותי ימים לאחר מכן. ואז אתה מגיע בחלום, כולך מלא מרץ, מחייך מספר לי סיפורים על כמה כיף היכן שאתה נמצא ועם מי שאתה חי ואני נעצב עוד יותר כי אני יודע כמה זה זמני, שלא אוכל למצות את השמחה שלך, לחיות אותה, כי הנה עוד מעט אתה תיעלם ואני לא יודע מתי תופיע שוב ועד אז אני חי בציפייה."

"וזה קשה לך, בן?" אתה שואל. והנה אני מוצא עצמי משיב לך, בלי מחשבה מוקדמת, "כן, חייבים להפריד בין החלום והמציאות. אני לא יכול לחוות את החלום כשאני בעיניים פקוחות, אבל הוא נמצא איתי. אני חייב לחיות. אני רוצה לשמוח באמת, לבכות כשצריך, לרצות לבקר את אחותי ולראות אותה כמו שהיא ולסבול יחד איתה, כי ככה זה אצל אנשים חיים. עם כל אהבתי אליך ואל אמא, אני לא יכול להיות מחובר אליכם, יותר מאשר לחיים שלי. אני אגיע אליכם ולא ירחק היום, אבל בינתיים, תן לי לחיות."

והוא, שלא הרע לאיש מימי, עם כל התמימות שכל כך אפיינה אותו בחייו, הפנה אלי את מבטו האוהב ואמר "אז למה לא אמרת?"

"מה שלומך, בן שלי, אתה שואל." אני מתעלם מהשאלה שלך ומשיב שעברו שבועיים מאז שהחלטנו שאנחנו מתנתקים ובזמן הזה, כל הזמן היית נוכח. הרגשתי שאתה סורק כל הזמן לראות באיזה מצב אני. אני לא יודע מה הצרפתי הקטן אומר לך, אבל אני מרגיש את זה בחלום. זה בעוצמה נמוכה, שלא חודרת את מערך ההגנה שלי, אבל אני מרגיש שאתה מנסה. "זה חזק ממני, בן" אתה אומר "וכנראה גם ממך, כי הנה אתה נענה ואנחנו מדברים" ובחיוך הוא מוסיף "מדברים יותר מאשר היינו ביחד כמשפחה".

"תקשיב" אני אומר לו "אתמול הייתי אצל מימי ואני רוצה לבקש ממך, אם אתה יכול, לדבר שם אצלכם עם מי שצריך, כדי להקדים את הזמן שהיא תצטרך אליכם. הסבל שלה בלתי יתואר. היא נושמת, אוכלת מעט, עושה את צרכיה בחיתול, לא מגיבה לסביבה והמבט שלה כאילו אומר די, אני לא יכולה יותר."

במצבה הפיזי, היא נהיית קטנה יותר ויותר, כולה מכווצת, השרירים שעוד נותרו בגופה נוקשים וכל נסיון להיזיז את האיברים גורם לה לכאב עז. אתה זוכר את סבתא, אמא שלך בשבועות האחרונים לחייה? הלכה והתכווצה למימדים של בובת ילדים במיטה. כך הבת שלך. בבקשה עשה שיקחו אותה ושים קץ ליסורייה. אולי אצלכם, יחד אתכם, יוכל

הוא לא יכול להגיד לי מתי, אז כל יום אמא ואני הולכים לשער ויושבים שם ומחכים. מבטנו אל הלוח. השומרים אומרים לנו "נודיע לכם כשהיא תהיה 20 דקות לפני הנחיתה. אנחנו מודעים לקשר ביניכם. אל דאגה. אבל זה לא עוזר, אנחנו יושבים, דמעות בעיניים ומחכים. בבקשה עדכן אותי מה קורה למטה.

זה גדול עלי, חשבתי, מה שקורה שם, אבל עצבות גדולה נפלה עלי ביודעי ששם, במקום בו הם נמצאים, יש אפס טעויות. כדי להפיג את התנוגה, נסיתי להיות קצת מצחיק ואמרתי "ועכשיו עם 3 משכורות ואמא אחת, יש לי תחושה שתהיו עשירים מאד, אז אולי תפתחו בנק וסבתא תהיה הקופאית ואל סבא תחזור התחושה שהוא החליט נכון כשהתחתן עם בת של בנקאי..."

זה לא מצחיק הוא ענה, סע אליה להיפרד ומסור לה שאנחנו נחכה לה בשער.

בליל המחרת הכר במיטתי רעד וכמו קול אלוהים בסרטים קולו הדהד כשאמר "הנורה הירוקה נדלקה".

היה קשה בהלויה, סיפרתי לו בהמשך. למרות הידיעה שרגע זה יגיע וכולנו היינו דרוכים אליו... ובכל זאת רגע הפרידה הסופית, הוא רגע קשה ובמבט על הקבר הפתוח, כל החיים והחוויית המשותפים שלנו חזרו ונשטפו עם זרם הדמעות ונשארו עם השאלה "למה זה הגיעה לה?".

"קיבלנו אותה באולם הנכנסים. היא ישבה בכסא הגלגלים, ראשה שמוט, עיניה כבויotes. אמא לא יכולה היתה לעמוד בזה ופרצה בבכי. אני בקושי החזקתי את הרגלים והצרפתי הקטן, שבא לחזק אותנו, לחש לי באוזן "אל תדאג, אני יודע איך לתקן את החווט במוח שלה" ומשך אליו את הכסא והחל לצעוד לכיוון הסטודיו שלו. ■

כמו דליות הגפן ואתה מרגיש שהנה אתה נמשך אל תוכם. אתה חסר שליטה, נסחף בערגה אל תוך המערבולת. אתה שוקע, שלא כדי לטבוע.

אתה יודע שהסערה אינה מאיימת ואחריה שוב חוזרת השלווה בצבע אחר, בתחושה אחרת. אתה מתמכר. אתה עוצם עיניים ומשייט.

בפקחך את עיניך, אתה מביט סביב. הים רגוע, גל אחר גל שוטף את החוף ואתה תוהה "היה, או כל זה חלום?" ■

מישהו לעשות חישוב מסלול מחדש ולהחזיר אותה כמה שנים לאחור כשהיא עוד היתה יציבה, זקופה ולפעמים מחייכת. אני יודע שנסים כאלה קורים אצלכם. אצלנו לא.

זו הסיבה שפתחתי הלילה את הערוץ אליך. אני רואה שאתה מזועזע מהדברים שאני מספר לך. הלואי שהיא היתה יכולה לתקשר אתך, כדי שתראה במו עיניך, איזה אכזר הוא זה, שאתה כל כך מעריך שם למעלה, שמאפשר לכם להמשיך לחיות. כאן למטה, אין לו רחמים והוא מרגיש חזק על חלשים. חלשים כמו מימי.

"אין לזה תקדים" אתה עונה לי "אבל אני אנסה. וכן, בני, אני גם אפסיק את הסריקות אליך, כי עכשיו אני מבין עד כמה, חלום ומציאות מתערבבים ומשבשים לך את החיים..." "נכון" אני מוצא עצמי ממלמל אחרי שהוא כבר נעלם "אבל חכה, אל תעזוב אותי ככה..."

ההערה של זוגתי בשאלה "עם מי דברת? מי עוזב אותך?" רק הבהירה לי שאכן חלום ומציאות חד הם כי הייתי כבר ער כאשר מלמלתי.

באורח מטפיסי, אמש לאחר שהודיעו לי שאחותי הפסיקה לאכול ועלינו להתכונן לפרידה, הופעת לי שוב בחלום. רק שלא יתחיל שוב עם הספורים שלו על החיים הטובים למעלה, אמרתי לעצמי. אין לי כח נפשי לזה.

הוא היה רציני כששאל, בלי הקדמות, "מימי בדרך אלינו?" למה אתה שואל אמרתי. "כי השם שלה הופיע על לוח הנחיתות בשער. עוד לא נדלקה נורה ירוקה מהבהבת ליד שמה, אבל זה אומר שהיא בדרך. הצרפתי הקטן אומר שמהרגע שהשם עולה על לוח הנחיתות, עוברים ימים ספורים עד שהטיסה מגיעה.

גל אחר גל

מכיר את המושג "מי מנוחות"? כאילו הלכת לים כמנהגך מדי יום. יום קיץ. הגלים נעים בנחת. גל אחר גל. מהפנט. ואתה יושב לך על שפת הים, בוחה בגלים ואומר לעצמך "איזו שלוה יש בטבע".

גל מגיע, שוטף את החול ואחריה עוד גל ועוד גל ואתה משתהה לנוכח החוקיות. האם הגל שחלף, דומה לגל המגיע? ואתה חושב על החיים ואומר לעצמך, "האם כך נראית השלווה האופטימלית?" ואז באחת, בלי סימן מקדים, הגלים משנים צורה. זה תמיד קורה ברגע הכי לא צפוי. הגלים מסתבכים ומשתרגים

על אהבה ומפלצות

בשלב החלומות אנחנו רואים הכול בוורוד. מאמינים שהדבר החשוב ביותר בחיים הוא האהבה, הזוגיות. ואנחנו מחפשים אותה, ורודפים אחריה עד אשר משיגים.

ואנחנו מתרפקים על האהבה וחולמים על הילד הראשון שיממש את אהבתנו. אז יש והוא מחליק לחיינו ויש המגיע בייסורים, אבל חווית הלידה, נדמה שהיא חווית החיים.

אנחנו כל כך שקועים ביצירה שלנו עד כדי אבדן המחשבה. כי אם היינו מסוגלים לחשוב, היינו מגיעים מיד למסקנה שהתחלת החיים של הילד, היא התחלת הסוף של אהבתנו הזוגית.

מרגע שהילדים עזבו את הבית, אנחנו חיים ב"הרמת מסך" עומדים על הבמה הריקה ומחכים למחזאות הכפיים שלא מגיעות.

הקהל שלנו, הילדים, הבין את מה שאנחנו לא יכולנו להבין בעת ההליך. אנחנו ויתרנו כדי להזין אותם וזה הדבר הטבעי בעיניהם ואין מקום למחזאות כפיים.

הטבע מוליד עצמו מחדש מדי יום. צמח שקמל בסתיו מתעורר באביב. כוח הטבע שמזין עצמו, מזין גם את המשתמשים. ואם אנחנו נובלים בשלבים שונים של הזוגיות הרי שיגיע גם אצלנו האביב, בדמות הנכדים.

הזוגיות נכנסת אל המציאות החדשה מתוך מימד אחר. אחריות ודאגה יומיומית - אאוט. אהבה נטו - אין.

ובשבתנו על הספסל בגן מביטים על הנכדים המשחקים, אנחנו חושבים, שהכול יכול היה להיות אחרת, אם היינו יודעים, אז, בחדר הלידה, שאנחנו מולידים את המפלצת שאחרי שסיימה את מסע ההרס, היא תגדיר לנו מחדש את האהבה והזוגיות. ■

”

לאהבה יש גבולות
הכלה. היא אינה נספגת
ומתחדשת. היא מוסטת
כמו מים, לכיוונים
בהם קל לה לזרום

אז, באותו מעמד, אנחנו לא מודעים לכך, שמיום הלידה, האהבה של שנינו מתחילה לגלוש אל כוון הילד.

וזה הולך ומתחזק ככל שהזמן עובר וכן, לאהבה יש גבולות הכלה. היא אינה נספגת ומתחדשת. היא מוסטת כמו מים, לכיוונים בהם קל לה לזרום. ומה יותר קל מאשר הזרימה אל הילד.

והזוגיות? זו נשארת כאי בין שני פלגי נחל שהתפצל. היא שם, אבל אחרת. היא מושכלת. היא נמצאת שם כדבר המובן מאליו. המציאות גלשה אל תוך מיכל הרגש שבמוחנו ומכתיבה את עצמה.

פרובוקציה

בין החברים נחשבתי תמיד לאינדיבידואליסט, על גבול ה"סוציומט" כפי שהם נהגו לומר, לכן כשסיפורי להם על הצטרפותי לקבוצה של רוכבי אפנים בפארק, זה נראה להם אירוע חריג בהחלט.

האמת? גם לי, אבל איכשהו נסחפתי לזה. אני שתמיד נהגתי לצחוק על חברי הטוב שהוא חלק מקבוצה שעושה הכל ביחד. "דביקים" אני קורא להם. יוצאים לטיולים ביחד, מסעות במדבר, ג'יפים באזורביגאן, חוג לקולנע, קריאה מודרכת... הכל ביחד, דבוקים אלו לאחוריים של אלו.

והנה זה קרה גם לי. אמנם ב"לייט", אבל בכל זאת. מאחר שאני מעשן כבד, הרופא אמר לי, באחת מהבדיקות התקופתיות, שאם אני לא יכול/רוצה להפסיק לעשן, אז לפחות כדאי שאאזן את זה עם קצת כושר. הליכה בפארק, שחייה, ואולי אפילו, רחמנא ליצלן, מכון כושר.

אמרתי לעצמי, פארק! רכיבה! יש שם אנשים, ילדים, אמהות עם תינוקות (אני נמס עם תינוקות) ויש גם רוכבי אופניים.

התחלתי לעקוב אחריהם כדי לגלות שהרכיבה היא רכיבה, אבל יותר חשוב זו הקהילה שנוצרה ביניהם.

בהמשך, אמר לי אחד מהם שזה "כמו לצאת למילואים ולפגוש את החברה ולגרבץ בפרהסיה וכל הגרפסים והבדיחות. חופש לגוף ולנפש."

ההתחלה, כמו כל התחלה, היתה מהוססת. הגעתי עם האופניים שלי בשעות שידעתי שהם שם. נבנסתי לתוך המסלולים "שלהם", הנדתי בראש כשמישהו עבר על פני ובסיום הרכיבה בקיוסק, בפארק, השתדלתי לשבת קרוב אליהם.

אין ספק שהם שמו לב אלי. איך לא, עם הקסדה הורודה שקניתי. גם זה שישבתי במרחק מה מהם וכשהם שתו משקה בריאות, אני עישנתי.

לאט לאט, אולי בגלל ריח הסיגריה שהפריע להם, מישהו פנה אלי ושאל אם אני רוצה להצטרף לשלחן שלהם. וככה קרו לי שני דברים, הצטרפתי אל החבורה והפסקות העישון שלי התארכו מאד.

לרכב בפארק, על בסיס קבוע, זה אירוע מפרה במיוחד למישהו כמוני שעסוק כל הזמן בלבחון אנשים. כי בסה"כ, האנשים המגיעים לפארק בשעות מסוימות קבועות ולא משנה מה הם עושים, הם חלק מריטואל עם איזון פנימי מופלא.

הזוגות הצועדים יחדיו, למשל. הם הולכים ומדברים. כלומר היא מדברת והוא מקשיב או מסתכל לצדדים. מדהים. איך לא יימצא גבר שהולך עם זוגתו וידבר.

יש כאלה שהולכים עם אזניות, מה שלא מפריע לבת הזוג להמשיך ולדבר. רשמתי לעצמי שאני צריך לבדוק אם הענין עם הפסיכולוג שלי.

וישנו מי שהחברה מכנים "הדחליל". איש זקן ודק, כולו עצמות, חובש כובע מצחייה עם "וילון" קטן יורד לו מאחור כדי לשמור על הצוואר מפני שיוף. לבוש תמיד בבגדים לבנים והדבר הכי בולט הוא שהוא מניף ידיו לצדדים בעת ההליכה, כאילו זה נותן לו שווי משקל. תמיד הוא ילך באמצע השביל והרוכבים בבואם לעקוף אותו, לא יודעים לעולם לאיזה כוון יפנה כאשר ישמע את צליל הפעמון.

וישנה האישה השמנה והאישה הרזה והאיש עם הכלב והסבתא עם הנכדה והאיש עם העיניים הבולטות שרץ בהליכה וכולו מים מרוב זיעה. כל אחד טיפוס.

ובין כל אלו, גם היא נמצאת שם עם הגוף המדהים, ההליכה המטורזנת, השיער המתנפנף והטייץ הצמוד. הו הטייץ. אבי אבות מחשבות החטא.

לא צריך להתאמץ במיוחד כדי לראות איך רוכבי האופניים מחפשים אותה. וכשהיא נראית מרחוק, כל ההתנהגות שלהם משתנה. פתאום הם מגבירים מהירות, חלקם עוזבים ידיים כדי להראות שליטה, יש מי שמתכופף כמו רוכב בטור דה

ואז יום אחד, זה קרה. היא הגיעה לפארק רכובה על אופניים בצבע צהוב, עם, איך לא, הטייץ הצמוד בצבע תכלת, קסדה ורודה (כמו שהיתה לי בהתחלה ואחרי שהתקבלתי החלפתי) וכפפות רכיבה בצבע שחור. הבלונד שלה גלש מצידי הקסדה.

היא אפילו לא ניסתה להסתיר את רצונה להצטרף אלינו לרכיבה. "חבריה, אני יכולה?" היא שאלה. מקהלת צדיקוב לא היתה יכולה לענות "כן" בצורה כל כך מושלמת ומהירה.

ובכה דניאלה, כך קוראים לה, הצטרפה אלינו ומקבוצה מלובדת, "גברית", הפכנו לאוסף של אינדיבידואלים המתחרים ביניהם על תשומת ליבה של דניאלה. מה שמדהים הוא, שאף אחד לא שאל אותה מי היא, מהיכן הגיעה, למה היא עברה מהליכה לרכיבה ומדוע ביקשה להצטרף לקבוצה של גברים חרמנים שכמונו.

בהתחלה החברים עוד שמרו על איפוק אבל בהדרגה החלו הדחיפות וההתנגשויות, כשכל אחד ביקש את קרבתה הפיזית. וגם בקיוסק, כולם רצו לשבת לידה. באופן מפתיע, חלק מהחברים שהעישון נורא הפריע להם, התחילו לעשן כשהיא הדליקה סיגריה. כאילו אם יהפכו להיות "איש המרלבורו", יקנו את ליבה.

והיא? היא פרוחה.

שמתי לב שהיא מרבה להתעניין בחבריה ברמה האישית. שאלה המון שאלות ובכל פעם נצמדה למישהו אחר מהחבורה. כאילו כדי לומר "אני לא שייכת לאף אחד, תילחמו עלי". אני בחרתי באסטרטגיה של אדישות. תירצה, תבוא. אני לא אתקרב אליה ולא אהיה "אחד מן העדר".

והיא, כמובן, לא באה.

אחרי צהריים אחד, רכבנו די צמוד ומסביבנו עוד כמה רוכבים ואז עשיתי את מה שאסור לעשות בשעת רכיבה.

מבטי ננעל על צועדת חדשה, עם הטייץ וכל השאר, שהלכה מולנו. וכשהפניתי ראשי לאחור אחרי שחלפה על פני, עוד הספקתי לשמוע צעקה "היזהר אתם מתנגשים".

כשהתעוררתי, זה היה בחדר המיון באיכילוב ובמיטה לצידי שוכבת, מי אם לא, דניאלה.

הדבר הראשון שראיתי היה החיוך שלה כשהביטה עלי. "לא

פרנס, כדי להפגין מקצועיות ויש מי שמזדקף דווקא. כל אחד בדרכו, מנסה למשוך את תשומת ליבה.

אף אחד מעולם לא עצר לידה, או פתח בשיחה. אז לשם מה ההצגה? הפסיכולוג שלי אומר שזה חלק מטקס גבריות אצל בני אדם ואצל חיות. ובאמת, אני נזכר שראיתי פעם בנשיונל ג'יאוגרפיק טקס חיזור אצל טווסים ואיך הזכרים שם זוקפים צוואר ופורסים קשת כנפיים בעוברם ליד טווסה נחשקת.

הפסיכולוג שלי אומר שזה חלק מטקס גבריות אצל בני אדם ואצל חיות. ובאמת, אני נזכר שראיתי פעם בנשיונל ג'יאוגרפיק טקס חיזור אצל טווסים ואיך הזכרים שם זוקפים צוואר ופורסים קשת כנפיים בעוברם ליד טווסה נחשקת

ויש גם משהו מפחיד ברכיבה שלהם, כשהם מבחינים בה, כי הם אינם מתבייתים רק על החזית כשהם רוכבים מולה. הם מוכרחים לראות את האחוריים. האמת היא שקשה להימנע מזה כאשר היא לובשת טייץ. אתה מחפש את קו התחתונים, את התעגלות הישבנים ולפעמים אפילו מתפתה לעצום עיניים ולתת לדמיון להוביל אותך.

זה נחמד אם אתה יושב על ספסל, אבל ברכיבה? ואם תשאל אותם אם היא גם יפה, אף אחד, אבל אף אחד מהרוכבים, לא יודע. כי בשניות שאתה חולף על פניה יש לך ענין עם הגוף ולא עם הפנים.

אנחנו מדברים על זה הרבה בקיוסק, אחרי הרכיבה.

יכולת להתאפק, אה?" היא מלמלה.

המרקם החברתי של קבוצת גברים יכול להישמר כאשר אשה פרובוקטיבית נכנסת לקבוצה".

המלווה המקצועי שלי אמר שהנושא נבדק כבר ואין מה לחדש בו. אני התעקשתי שאין דומה מקרה של הצטרפות של סתם אישה לקבוצה של גברים, למקרה של הצטרפות אישה פרובוקטיבית.

רציתי להשיב לה. הרבה זמן תרגלתי תשובות בראש, למקרה שהיא תשאל אותי משהו והנה עכשיו, רק שנינו כאן והנה ההזדמנות ויש לי תשובה מוכנה מראש, אלא שאז הוילון הוסט ורופא צעיר ניגש למיטתה.

הנחתי שבולטות של אינדיבידואלים בתוך הפריים של הקבוצה, במקרה הזה כישורים בולטים של רכיבה על אופניים, אינה משנה את המרקם החברתי והיא אינה סיבה לפרק קבוצה. לעומת זאת, ושוב זו הייתה הנחה בלבד, כניסה של אישה סקסית - פרובוקטיבית יכולה לגרום לכך.

"נו, אז בואי נראה מה היה לנו" התחכם הרופא בסגנון הגשש ולפני שהיא הגיבה הוא פקח זוג עיניים ואמר " נירה? נירה יבלונבסקי" י"א 2? איך הגעת לפה?"

"ארליך" היא תיקנה אותו. "נירה ארליך". "נכון, שכחתי"

"החודש שביליתי אתכם היה מאלף מבחינתי. אם לא התאונה האדיוטית שלך, אני חושבת שהיה לוקח לי עוד שבועיים, כדי לפרק את הקבוצה שלכם ובכך לאשש את הנחת המחקר, שגברים מלוכדים בהווי קבוצתי מדבק, עד שלתחום הקבוצה נכנסת אישה פרובוקטיבית.

או אז כל אחד חוזר לאינדיבידואליזם הגברי-חייתי שלו ויהיה מוכן להקריב ידידות נפלאה לטובת סיכוי לסקס עם אישה יפה."

ברור שלא הסגרתי את עצמי בכך שאודה בפניה שאלו בדיוק המחשבות שעברו בראשי בחודש שהיא הייתה איתנו. אישית, הייתי עוזב את הקבוצה בלי לחשוב פעמיים.

כשהשתחררנו מבית החולים היא חיבקה אותי ולחשה לאזני "אצל נשים זה לא ככה". ■

הוא אמר והוסיף " פגשתי לפני שבוע את יוסי בעלך והוא סיפר לי על הדוקטורט שלך. בהצטיינות אה? תמיד ידעתי שתלמדי משהו שקשור לסוציולוגיה". היא הסתכלה עליו בחיוך ואמרה " התנהגות קבוצתית".

" נירה ארליך?" אמרתי אחרי שהוא הלך. "איפה דניאלה?" היא חזרה לצרפת" היא השיבה באדישות.

העיניים שלי שהתעקשו להישאר פעורות הבהירו לה, שהיא לא תוכל יותר להתחמק. "טוב אם אנחנו כבר כאן" היא אמרה "אני אסביר".

ואז היא סיפרה את סיפורה, שמתחיל לפני כמה שנים, כאשר ביקשה לעשות את הדוקטורט שלה בנושא שעניין אותה אישית, אבל המלווה המקצועי שלה לא אישר.

"מה היה הנושא?" הסתקרנתי והיא השיבה באדישות: "האם

נכנסנו למיטה עם נעליים

בה החזיקה את כוס הקפה גרמו לי לחוש שיש לה סיפור שאני רוצה לשמוע. אני לא מאלה שמתיישבים ליד בחורה ומתחילים בסמול טוק.

ראיתי פעם בסרט של המכרי בוגרט איך הוא רומז למלצר. ובחיים, כמו בסרט, זה עבד.

היא יצאה אחרי ושאלה. ספרתי לה שאני אמן וגר בעליית גג קרוב לכאן ואם היא רוצה אני יכול להראות לה את עבודותי.

כשהוא אמר שהוא גר בעליית גג עם סטודיו ושהוא מצייר, ידעתי שמה שאני הכי רוצה הוא לראות את התלתלים שלו רטובים כשהוא יוצא מהמקלחת.

אני לא זוכרת את הדרך. זה לא היה רחוק. הגענו מתנשפים לסטודיו. היה כל כך קר שנכנסנו למיטה עם הנעליים. ■

היה כל כך קר, שנכנסנו למיטה עם הנעליים. התנור, חוץ מאשר לסנוור, לא עשה כלום.

איך אפשר להסביר איך הגעתי למצב הזה.

כשראיתי אותו בפעם הראשונה ידעתי שאני הולכת לעזוב הכל לטובת התלתלים הארוכים שלו.

הוא שתה את הקפה שלו ואז ברגע אחד, הוא רמז למלצר שהוא משלם גם על הקפה שלי וקם ללכת.

קמתי גם אני ויצאתי אחריו.

למה שלמת עלי שאלתי. כי רציתי שתשאלי ענה.

המבט העצוב על פניה, הסיגריות שעישנה בשרשרת והדרך

הברוש והשקמה

היה כי הם אהבו את החורף, כאשר הרוחות בחוץ סערו ואיימו לרסק את צמרות העצים. או אז, נצמדו זה לזו, חבוקים בחוזקה. תלתליה משורגים בתוך ענפיו הצפופים.

בשוק הסערה נפרדו וחזרו אל תוך שגרתם, אדישים ואף מנוכרים זה לזו.

שנים הם כך.

לרגע נסחפים אל תוך תשוקתם, מדליקים את אש אהבתם הבלתי אפשרית. מלאים זה מזו, הם מתכנסים אל תוך קונכייתם בתוך היער הסבוך.

שניהם זקופים. השנים השביחו את עמידתם העצמאית בביכול. "טוב לי היכן שאני" משדרת השקמה. "גם לי לא רע" משדר הברוש.

שניהם יודעים שאלו אך מילים, כדי לא להסגיר בפני סביבתם העצית את רגשותיהם.

העצים מתים זקופים.

וככה הם חיים, אוהבים אך פוחדים, כמהים למגע, אך נמנעים.

ואז מגיעה הסערה והרוח החזקה והם מתחברים ואוהבים.

והם ממשיכים לחשב את קיצם לאחור ובפער, ממשיכים להגניב מבטים ומדברים בשתיקה ומחכים לסערה שתבוא. ■

הן תמיד חוזרות

שעתיים, אתה מתאר לך מה זה לשבת במטוס שעתיים? הרגשתי שהדם מציף את עיני. עוד מעט תהיה כאן אלימות. "אני חייב לצאת" אמרתי, "קבעתי פגישה עם לקוח, בדיעה שתגיעי מוקדם יותר".

באחד הימים, בשעה מאוחרת של ערב, עם כוס יין אדום ביד, הוא שאל אותה "את זוכרת את אותה טיסה מפריז כשישבתם במטוס שעתיים? אני הייתי בשדה כשחזרת. רציתי להפתיע אותך, אבל הפתעתי את עצמי. אני לא מבין, לא חששת שמישהו שמכיר אותנו יראה אותך עם אותו אדם, שעד היום אני לא יודע את שמו? הוא נראה טוב, אגב."

"אתה שואל אם אני זוכרת", היא אמרה, "כן, ורציתי לדבר איתך על זה, אבל אתה שפן סלעים. לצאת מהבית לפגישה כביכול ולא לחזור שנתיים? בלי להסביר, בלי לכעוס, בלי להרביץ, סתם ככה לצאת ולא לחזור?"

עוד באותו לילה צלצלתי למשרה והתורן המטומטם שאל אותי "כמה זמן הוא נעדר?" מאז שמונה בערב אמרתי. בקול חנוק מצחוק הוא שאל אותי "למה, מה עשית לו? צלצלי אחרי 48 שעות אם הוא לא יחזור."

עוזי, חבר שלך, הוא זה שצלצל אלי, אחרי יום, לומר לי שאתה חי וקיים וכדאי שאחשב מסלול לאחור ואשחזר את מעשי מהרגע שהמטוס נחת בבן גוריון.

רק אז הבנתי. אתה היית שם, רצית להפתיע אותי. תקשיב, היה מה שהיה, התבגרנו בשנתיים.

אתה בדקת אופציות, אני יודעת. אנשים מדברים. אני הענשתי את עצמי והתנתקתי מכל קשר, בניגוד להמלצת המטפל שלי. והנה, אני פה, מכה על חטא ומבקשת סליחה ומחילה.

"אל תהיי כל כך דרמטית", אמר, "את לא בחדר התסריטים כותבת טקסטים לסטנדפיסט המטומטם שלך. זה אני, לא להגזים."

להגיד לך שאני מופתע מהשיחה הזו? לא.

כבר בשדה, לפני שנתיים, כששקית הבוטנים התפזרה על הרצפה ואני נותרתי עם פה פעור, ניגש אלי אותו אדם ואמר "אל תדאג, הן תמיד חוזרות." ■

אני לא יודע מה עבר עלי, אבל הפעם החלטתי להפתיע את זוגתי. היא חוזרת בטיסה מפריז ובניגוד לכל הפעמים הקודמות ולראשונה בחיינו המשותפים, החלטתי להפתיע אותה ולחכות לה עם שקית בוטנים בשדה התעופה.

למה בוטנים? כי מאז שישראל גוריון שר "הנה הבאתי לך בוטנים, פרחים נובלים בדרך כלל" היא עומדת על כך שפרחים אאוט ובוטנים אין. גם החברים שלנו יודעים את זה. אז ככה עמדתי, יחד עם כמה מאות "קופים" מאחורי המחיצה כדי לחכות לה.

תמיד היתה לה הליכה של "שופוני", אבל הפעם, אולי בגלל שלא ראיתי אותה עשרה ימים, נראה היה שהיא מוגזמת.

לא הספקתי לצאת מהשורה שמאחורי קבוצה של אוהדי כדורסל שחיוכו לשחקן השחור החדש של מכבי, כאשר ראיתי אותו פורץ אל שביל הכניסה, ידיו פרושות לצדדים ובחיבוק ענק עוטף אותה ומנשק את צווארה.

זה לא היה אוהד מטורף, שטעה בכתובת, כי היא השיבה לו בחיבוק חם ובחיוך חד משמעי.

כן, חבוקים, הם צעדו אל אזור החניה. אני נשארתי תקוע, כאילו רגלי נוצקו לרצפה. חפיסת הבוטנים התנפצה על רצפת הטרמינל. פי כנראה, נשאר פעור.

"קרה משהו?" שאל אותי מישהו שעמד לידי "אתה נראה כאילו זה עתה ראית את אביך המנוח חוזר לחיים". לא שמעתי אותו אומר את הדברים, אלא לאחר שניער אותי באחוז בזרועי.

"לא, לא קרה כלום" אמרתי "פשוט מי שחיכיתי לה לא הופיעה ואני חושש שהיא לא עלתה לטיסה בפריז. אני חייב לצלצל אליה". הוא הסתכל עלי ואמר "אל תדאג אחי, אין לנו מזל כזה, הן תמיד חוזרות".

טסתי חזרה הביתה. עברה שעה, עברו שעתיים והיא טרם באה ואז נשמע קולה העליון "ההיי, חזרתי. מישהו בבית?" מה קרה? שאלתי בקול שנשמע מודאג, למה הגעת כל כך מאוחר? לפי מהירות תגובתה, הבנתי שהתשובה הוכנה מראש. "אל תשאל, היה איחור בטיסה וכשכבר היינו במטוס, הטייס הודיע שבשל עומס בשדה אנחנו נמריא באיחור."

איזה לחץ

מה אתם יודעים על לחץ? "אני בלחץ, אני בלחץ", אתם כל הזמן אומרים ואין לכם מושג מה זה באמת לחץ.

קחו אותי לדוגמא כדי להבין שהכל יחסי. כל היום אני נתונה בלחץ. אנשים לוחצים עלי בלי לחשוב פעמיים. אני ואחותי ביחד בעניין הזה. פעם אני לחוצה ופעם היא. רק בשבת החיים שלנו מתאזנים והכל נעשה בצורה מתוכננת, לאט לאט, עם הפסקות ארוכות באמצע.

אבל בשאר הימים? אני לא מספיקה לבצע מהלך אחד וכבר לוחצים עלי לעשות משהו אחר. מזרימים אלי המון מידע ואני צריכה לעבד אותו במהירות, אבל לפעמים באמצע העיבוד אני מקבלת פקודה אחרת, שאותה אני צריכה לבצע במקביל.

יש לי מזל שאחותי צמודה אלי ומתחלקת איתי במטלות. הבעיה, שאנחנו לא יכולות רגע אחד להיות ביחד, מה שכל כך נחוץ לנו. כשאני למעלה, היא למטה. לפעמים אנחנו עולות או יורדות במקביל ומצליחות להעיף מבט חטוף כאילו כדי לומר "אנחנו ביחד".

זה משגע אותי שאני לא רואה את האנשים שמפעילים אותי. פעם אחת אני רוצה להצליב איתם מבט כדי שיראו כמה אני לחוצה ואולי יחוסו עלי קצת.

לא קל. לא קל להיות מעלית בבנין משרדים. מזל שפעם בשבוע אנחנו הופכות להיות "מעלית של שבת" וככה יוצא לנו להיות, יותר זמן ביחד, בקומת הכניסה. זה מה שנקרא "זמן איכות". ■

זה משגע אותי שאני לא רואה את האנשים שמפעילים אותי. פעם אחת אני רוצה להצליב איתם מבט כדי שיראו כמה אני לחוצה ואולי יחוסו עלי קצת

טיסה לאי שם

איזה איל נפט עשיר והאישה/נערה היא שידוך שנכפה עליה, למרות שהוא נראה לא רע, לא מבוגר מדי ומדבר בנייד שלו באנגלית רהוטה, מתובלת במילים בערבית וגרמנית.

אני יכול לספר על שני אנשי העסקים שיושבים בשלחן ממול, שהם כלל לא הכירו לפני שנפגשו בביזנס לאונץ'. האחד כבן 40 והשני 50+. הם מדברים כל הזמן ואני לא יכול לשמוע מה הם אומרים, אבל אני מריח אותם ויודע שהם מנסים לעשות רושם אחד על השני, כאילו למי יש גדול יותר.

זה מקום מעניין מאד הביזנס לאונץ', כי מתערבבים שם כאלה, שבאמת יכולים להרשות לעצמם לטוס בביזנס, עם כאלה שהימצאם שם, הוא תוצאה של צירוף חד פעמי.

רואים את זה בשפת הגוף, בביטחון העצמי של מי שמורגל לגשת לבר ולמזוג לעצמו כוסית ויסקי "און דה רוק" ובהססנות ובמבטים חסרי הביטחון של אלו, שזו להם פעם ראשונה בהיכלות הביזנס לאונץ'. זה שמסתובב כל הזמן עם הטלפון ביד ומדבר בקול, שכולם

ני יכול לספר הכל על האנשים שמסתובבים בשדה התעופה מחכים לטיסה שתיקח אותם לאי שם. הכי אני אוהב את חדרי ההמתנה של נוסעי הביזנס, אלו הקרויים "ביזנס לאונץ'". שם, יש הרבה פוזות, שאני נהנה לחשוף אחת לאחת. הסיפורים הכי טובים באים משם.

אני יכול לומר הכל על ההולנדי שיושב ממול, מקיש על המחשב הנייד שלו ומדבר בטלפון הנייד.

לפי זה שהוא מרים ראשו מדי פעם ומביט על האנשים שמסביב, אני יכול לומר בביטחון, שהוא כל הזמן חושב מה חושבים עליו האחרים. הכל פוזה.

אני גם יכול לומר שזו שיושבת לידו ונראית טיפה מבוגרת ממנו, אבל "במצב טוב" כמו שאומרים, היא מזכירתו והמאהבת שלו ואת הנסיעה הזו הם עושים די בגניבה, כי היא נשואה לאחר.

”

הכל אני יכול לספר על האנשים בביזנס לאונץ' בשדה התעופה בגינה ואני יכול להיות צודק בכל וגם... טועה במאת האחוזים.

ישמעו את המספרים, הוא אחד מאלה שמתים לצעוק "אתם רואים, זה הבית השני שלי, כי אני יכול להרשות לעצמי".

והכרוז מכריז על הטיסות היוצאות והאנשים כל הזמן מתחלפים. יש הבאים בג'ינס ואני יכול לומר שהם הם האנשים העשירים באמת.

אני יכול להגיד את זה משום שרוב הזמן הם מדברים בעיניים והראש שלהם כל הזמן בתנועה, כדי לא לפגוש מישהו שהם מכירים מהבית ולהתחיל להסביר כל מיני הסברים מגוחכים.

אני יכול, יותר מלנחש, שהערבי מדובאי שיושב משמאלי ולידו אישה צעירה מאד, אפילו נערה, הוא בן מפונק של

ויש המושכים תיק על גלגלים ובתוכו המחשב הנייד ואני יכול לומר שהם השכירים הבינוניים שרוצים להיראות חשובים ובעיקר עסוקים.

וישנו זוג הקשישים, שנראים כמו מתנצלים על כך שהם יושבים כאן ולא באולם הנוסעים, יחד עם כולם.

ואני מקשיב מקוטעות, לשיחה ביניהם והם מדברים על הבת, על החתן והנכדים ואני מבין שיש שם בעיות במשפחה של הבת ואני חושב לעצמי, שלא בטוח שזה נכון מצדם שהם נוסעים לשם ומתערבים להם בחיים.

אני ממש יכול לשמוע, כאילו, את צחוקו של הסקנדינבי הענק שיושב באמצע החדר עם רגליים פשוטות לרווחה ומשדר, שמבחינתו, כולם יכולים לקפוץ לו. הוא ישב איך שנוח לו ולא כמו שמצפים מאורח בביזנס לאונץ.

והכי יפה זה לראות את המשפחה הצעירה עם שני הילדים הקטנים שמתרוצצים ועושים רעש וההורים כל הזמן מתנצלים, בחיוך נבז, בפני האורחים האחרים.

והכי מצחיק זה לראות שאף אחד לא מגיב, למרות שזה משגע את כולם.

הכל אני יכול לספר על האנשים בביזנס לאונץ בשדה התעופה בג'נבה ואני יכול להיות צודק בכל וגם...טועה במאת האחוזים.

כי באותה מידה, ההולנדי יכול להיות אנגלי והמזכירה/מאהבת שלו יכולה להיות אשתו החוקית והדיבור בעיניים הוא עוד אחד מסימני האהבה שהם מרעיפים זה על זה.

והערבי מדובאי יכול להיות בכלל מעומאן והאישה/נערה, "שניגזר עליה להינשא בשידוך כפוי" היא בתו, שזה לה הביקור הראשון בחו"ל ולכן היא נראית כל כך נבוכה.

ושני אנשי העסקים ש"מריחים" זה לזה, הם בכלל שני שותפים שמתווכחים ביניהם על הצורה בה יציגו את העסקה, בפגישה הקרובה באמסטרדם.

וזה שניגש בביטחון כזה לבז, בסה"כ רוצה להראות לחבר

שלו שהוא לא "שם" על הפלוצים שמשלמים הון תועפות, רק בשביל לשבת בלאונץ.

ושדוקא זה עם החליפה, הוא הוא העשיר האמיתי וזה עם הג'ינס בכלל לא תיכנן להיות בביזנס, אבל בדלפק אמרה לו הדיילת שמכיוון שהכרטיס שלו הוא one way הוא זכאי לשהות בביזנס לאונץ.

ואלה שפותחים, מיד אחרי שהתמקמו, את המחשבים הנישאים, הם באמת אנשים עסוקים שמבקשים, כמו שאומרים אצלנו, להפוך שעה אבודה לשעת עבודה ואין כאן שום פוזה.

ושני הקשישים קבעו בכלל עם המשפחה של הבת להיפגש ולנסוע ביחד לחופשה.

והיוזמה, בכלל, היתה של החתן שלהם וגם הכרטיסים בביזנס הם מתנה, שרצה לעשות להם בנסיעתם הראשונה לחו"ל.

וזאת שיושבת מולי וממלאה בכתב יד צפוף מין מחברת מסע, היא בטוח עוד ילדה מפונקת של אבא שעושה מסע של גילוי עצמי, אבל לא עם תרמיל, אלא עם מזוודה וביזנס לאונץ. ואני כל כך מרוכז בה, עד שכמעט ולא שומע את השאלה שהיא מפנה אלי.

"מה אתה כותב שם כל הזמן?" היא שואלת ואני משיב "סתם מחשבות שבאות לי כל הזמן בראש ואני לא רוצה לאבד אותן".

והיא שואלת "מעניין מה כתבת עלי?"

"עליך?" אני אומר, "למה שאכתוב עליך?"

"כי אם אתה עושה מה שאני עושה, מנסה לדעת הכל על כולם, אז כתבת גם משהו עלי וזה מעניין אותי."

"טוב" אמרתי, "בתנאי שאת מראה לי את שלך."

וככה, במקום להגיע לאמסטרדם, הגעתי לכאן, להרים פולטי החום באחד האיים ליד אוסטרליה, כי לשם היא נסעה.

לא כדי לגלות את עצמה, אלא להשלים את הדוקטורט באנתרופולוגיה.

והטיסה בביזנס קלאס? זו היתה בכלל מתנת פרידה מהחבר, שעדיין מחכה לה שתחזור. ■

קלמנטינה מיכל

אני זוכר את כולם באותו הבוקר שלאחר הברית, עומדים בחצר ומתווכחים היכן בחצר לשתול את העץ. אמא שלי אמרה שהיא רוצה את זה מול חלון המטבח, כדי שכל יום תראה אותו צומח.

אבא שלי חשב שדווקא בכניסה לבית זה יהיה נחמד, כדי להצל את כניסתם של באי הבית והאורחים. סבתא שלי אמרה "במקום שיש הרבה אור" והסבא השני שלי העיר "שלא טוב ליד המקום בו עובר צינור הביוב, כי השורשים יסתמו את הביוב".

וככה ראיתי אותם עומדים בחצר ומתווכחים. "מה זה?" אמרתי לעצמי "לי חתכו בבשר החי רק לפני מספר דקות ואני שוכב כולי מסומם מהיין והאקמול, כולי מעוות מכאבים והם במקום להיות לידי, עומדים בחצר ומתווכחים היכן למקם את העץ".

כל המצב נראה לי די אבסורדי ורק כעבור שנים כשפגשתי לראשונה ציור של דאלי עם הדמויות המעופפות והמנותקות מהמציאות, הבנתי שמה שראיתי בחצר, היה התגלמות הסוריאליזם.

אולי בגלל זה אני כל כך אוהב את דאלי? כי אומרים ש"המראה הראשון שנגלה לעיניך, הוא המעצב אותך".

אז במקום לראות את אמא ואבא שלי בפקחי לראשונה את עיני, לאחר הטראומה של הברית, ראיתי עץ ועדת מחוללים היסטורית שמתוכחת על מיקומו של העץ.

את העץ הם שתלו בסוף מול חלון המטבח, כמו שאמא שלי רצתה.

בכלל, לאמא שלי היתה שיטה, שאותה אימצתי גם אני בוויכוחים. היא תמיד הייתה הראשונה לומר את דעתה בוויכוחים, שסופם היה החלטה לביצוע.

היא אמרה את דעתה והלכה לפינתה. כל האחרים המשיכו להתווכח וכדרכם של ויכוחים שבהם כל אחד מתבצר בעמדתו, הסוף הוא, שמחפשים את הפשרה. ואם פשרה, אז למה לא לעשות את אמא שלי מאושרת? וככה היא הייתה מתנהלת כשחיוך מוצנע על פניה. "בסוף יהיה כמו שאמא רוצה" נהגו

שנולדתי היה וכוח גדול בתוך המשפחה סביב השם שיינתן לי, אבל זה לא הסיפור, כי בסוף הם הגיעו להסכמה. הויכוח שעליו אני מדבר היה סביב ענין אחר.

אמא שלי רצתה שינטע בחצר עץ זית. היא פשוט אוהבת עץ זית. היו במשפחה שחשבו שזה גם מסמל את הקשר שנוצר ביני, התינוק ובין היותי חלק מאדמת ארץ ישראל. נטוע וקשור בשורשים לאדמה הזו, שאגדל איתם ואתפתח איתם.

סבא שלי אמר שאם עץ, אז שיהיה עץ מניב, יצירתי, עם השראה, סימבול לחוכמה ויצירתיות וגם "שאחרים יוכלו ליהנות מפירותי".

אז היה ויכוח גדול, עם הרבה צעקות ואמוציות, שבסופו "הוסכם" שסבא שלי יביא לברית המילה שלי עץ "... ושיהיה מניב... רק שיהיה שקט".

אבל שקט לא היה.

”

לי חתכו בבשר החי רק לפני מספר דקות ואני שוכב כולי מסומם מהיין והאקמול, כולי מעוות מכאבים והם במקום להיות לידי, עומדים בחצר ומתווכחים היכן למקם את העץ

את העץ ופירותיו אליך כילד שיגדל לתוך יצירתיות, ילד שישקיע כדי לראות פירות, ילד עם הרבה אורך רוח, בקיצור ילד הומני, זה משהו שידבר אל האנשים וישכנע אותם לרדת מסיפור עץ הזית.

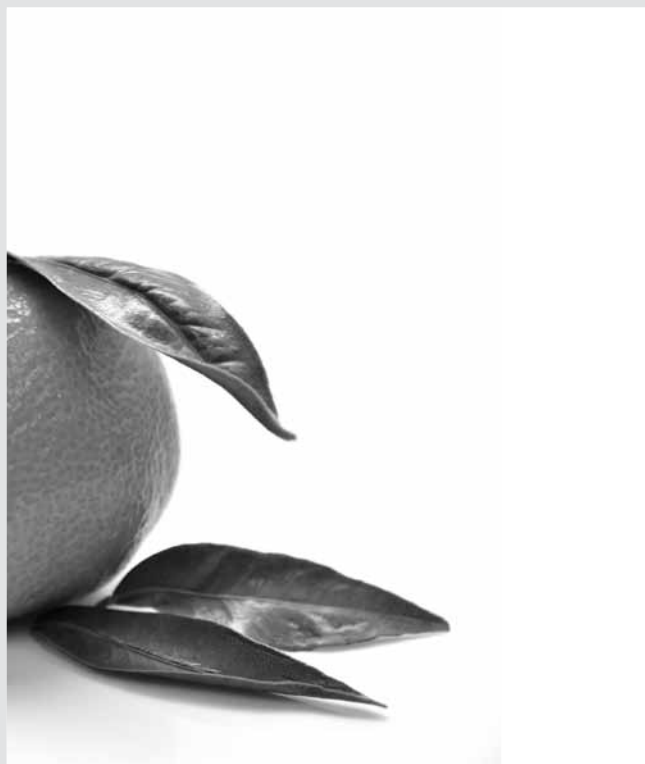
לא יכולתי להתאפק ונכנסתי לדבריו " והקלמנטינה, למה עץ קלמנטינות?" כאן הוא כבר פרץ בצחוק.

"אה, הקלמנטינה, גם זה סיפור. כמה ימים לפני הברית הלכנו סבתא ואני למשתלה, לקנות, לא עלינו, טפו טפו, פרחים להלוויה של משהו שנפטר. שם ראיתי עץ קלמנטינות ששמו, כפי שהיה כתוב בפתק שהיה צמוד אליו היה "קלמנטינה מיכל" ונזכרתי שלאמא שלך, שכידוע לך שמה מיכל, היתה אובססיה לקלמנטינות כשהייתה בהריון אתך. אז חשבתי שזה יכול להיות נחמד להביא עץ קלמנטינות. פשוט כך."

לומר אצלנו ולא הבינו שאמא היא זו שמובילה אותם לשם.

עברו שנים, העץ גדל וגם אני הגעתי לגיל בר מצווה, שכמובן נחוג בחצר הבית שלנו. אני זוכר שניגשתי אל הספסל שמתחת לעץ, שם ישב הסבא שלי ושאלתי אותו "סבא, למה התעקשת בזמנו על עץ מניב? מה איכפת היה לך אם זה היה עץ זית?"

סבא חייך ואמר "שמע יקירי, מבחינתי זה יכול היה להיות גם איזדרכת, או אלון או כל עץ אחר". כשראה את סימן השאלה בעיני הוסיף "פשוט לא יכולתי לסבול את הפרשנות שנתנו לעץ הזית. זה היה יותר מדי בשבילי לקשור אותך לאדמת ארץ ישראל. כאילו משהו קבע מראש שנולדת אל תוך התבנית הזו ואם אתה רוצה לעוף? למה שהשורשים יכבול אותך למקום?".

"אז כל העניין של יצירתיות, הומניות, אוניברסליות זה הכל מילים, סתם?". סבא הסתכל עלי בעיניים עצומות למחצה ואמר "צא ולמד יקירי, לפעמים בחיים, משרעטים את המטרה ומסביב לה איזה רציונל שיוביל לשם.

העיקר זה להגיע למטרה ולא חשוב כל כך הרציונל. כי הרציונל הוא גמיש. בגדול קוראים לזה הישרדות, אבל לא נדבר על זה עכשיו. זה גדול מדי. ■

לא בטוח שהבנתי אז את כוונתו. באיזשהו מקום זה היה מופשט מדי עבורי. "אבל למה התעקשת על עץ מניב?" וכאן אולי המקום לומר שסבא שלי הוא אדם מאד מחושב, על גבול המניפולטיביות.

על זה, אגב, יש לי עוד סיפור. אבל לא עכשיו.

"למה עץ מניב?", הוא חזר על שאלתי "כי חשבתי שלקשור

התפיסה - תסריט

שבת 9 בבוקר, שבילי האופניים בטיילת של רמת השרון דלילים מרוכבים. מצלמה שוטפת מלמעלה את שדות התותים של רמת השרון. מתעכבת לשנייה על כמה פועלים תאילנדים רכונים וממשיכה אל עבר הכביש והמכוניות החולפות ומשם נכנסת אל מסלולי הריצה והרכיבה שמקיפים את השדות.

המצלמה קולטת מרחוק רוכב אופניים וננעלת בזום על הגלגלים האדומים המסתובבים. זוג אופניים נוסף מתקרב אל האופניים האדומים. בשלב זה עוד לא רואים את הרוכבים עצמם. המצלמה לוקחת את הפריים מהצד, עד אשר שני זוגות האופניים מתמזגים בגלגלים. אדום וכחול בתנועה סיבובית.

המצלמה עולה מעט ומגלה את פניהם של בחורה ובחור מסתכלים זה על זה, כאשר הם נוסעים במקביל.

דן, לבוש במדי רכיבה צמודים. חולצה צהובה ומכנסיים כחולים. לרגליו סנדלי שורש בצבע שחור. כבן 45, שיער מתחיל להאפיר. מרכיב משקפי שמש כהים. לא חובש קסדה. ממבט ראשון, נראה קצת חנון של הי טק.

הילה, עור בהיר מאד, לבושה בטייץ בצבע ורוד, כמעט שקוף, גופיה אדומה נטולת כתפיות. שיער שחור מאד לא צבוע. בת 27. שפתייה המלאות מרוחות בשפתון אדום.

שהוא בכלל לא בכוון שלה של להתייחס להערה שלה בענין הפילוסופי. היא מחליטה לשנות כוון. יופי לך. עכשיו תסביר לי משהו. לא הבנתי למה אתה מתכוון כשאתה אומר "לתפיסתי את בחורה מושלמת". כל הזמן בחורים פונים אלי עם כל מיני רמזים, עדינים יותר, עדינים פחות אבל אך פעם לא שמעתי ביטוי כזה של "לתפיסתי". זה משהו רוחני, או פיזי? מה הסיפור?

דן: (מסתכל על הילה בפה פעור, מנסה לומר משהו והמלים נתקעות. הילה רואה זאת.) אני... אני... לא חשבתי על מה שאני אומר. זה יצא לי בלי לחשוב. אני... אני... אין לי מושג למה אמרתי את זה. לא מבין למה התכוונתי...

הילה: (נכנסת לדבריו) בוא אני אעזור לנו להבין. (היא יורדת מהאופניים. גם דן יורד. הם עומדים פנים אל פנים.)

הילה: בוא תושיט את הידיים ככה (היא מדגימה שתי כפות ידיים פתוחות) ותפוס לי את הישבנים היא מפנה את גבה אל דן. היא מחייכת לעצמה. דן לא מבחין).

דן: (תופס את הישבנים ועוצם את עיניו. פיו פעור למחצה).

הילה: (מסתובבת עם הפנים אל דן) עכשיו, קח את הידיים הגדולות שלך ותפוס לי את החזה בידיים הפרוסות.

דן: (עוד לא חזר להכרה מעניין הישבנים, עוצם שוב עיניים ותופס את שדיה ובתמונה הבאה בדמיונו הוא רואה את הילה (רק את פניה) מעוותות מהנאה מסקס, נדמה שהיא נמצאת שניה לפני אורגזמה. בהישמע הגניחה האחרונה שלה, המצלמה חוזרת אל דן. עיניו נפערות לרווחה כדי לראות במציאות, את פניה של הילה ששואלת...

הילה: איפה היית?

דן: (מסתכל עליה. הם עדיין קרובים מאד פיזית, אבל ידיו כבר נסוגו מחזה של הילה.) מה?... מה?... מה את אומרת?

הילה: קח אויר, תירגע. או קי. תגיד לי מר בחור, עכשיו אתה יודע להסביר לי את ענין "לתפיסתי"? האם זה משהו רוחני או פיזי? מה אתה אומר?

דן: (חזר לעצמו. חזר להיות אותו בחור עם הביטחון העצמי) לפי תורת צ'אן לי יונג, המושג תפיסה הוא השאלה רוחנית של משהו פיזי. בעיקר כאשר מדובר בבני אדם. במובן האוניברסלי, יש תפיסות קונצפטואליות,

נועלות נעלי התעמלות בצבע אפור. לא נעלי מותג. חובשת קסדה אפורה. במבט ראשון היא נראית כבחורה מבית טוב, מודעת לעצמה ולחזותה.

דן: (עוצר את האופניים. מניח רגל מייצבת על השביל).

הילה: (עוצרת אף היא בעקבותיו. שתי רגליה על השביל בפיסוק. האופניים בין רגליה).

דן: אני יכול לומר לך משהו?

הילה: למה לא?

דן: לתפיסתי, את הבחורה המושלמת.

הילה: (מביטה ימינה ושמאלה, כדי להיות בטוחה שהוא מדבר עליה) סליחה, מה אמרת? אתה יכול לחזור על מה שאמרת?

דן: לתפיסתי, את הבחורה המושלמת

הילה: אתה מה זה חצוף. אנחנו מכירים?

דן: לא, אבל לא יכולתי להתאפק.

הילה: אתה חדש פה?

דן: דווקא לא, אבל נדמה לי שאותן אני רואה כאן לראשונה...

הילה: (מחייכת אליו בסימפטיה מופגנת) זו כבר שאלה פילוסופית, האם אני כאן לראשונה או שאתה רואה אותי כאן לראשונה.

דן: (נראה כמי שלא הצליח לקלוט את מה שאמרה) אני ותיק כאן. כל שבת.

הילה: (בחיוך, מסתכלת על דן ומבינה

הילה: [עדיין עם חיוך על הפנים, כאילו מאותתת לו שימשיך].

דן: דעי לך, שאף פעם לא העזתי לפנות אל הבחורות האלה שפגשתי כאן. את הראשונה.

הילה: נו, יופי, נחמד, אז סוף סוף הגשמת. ראית אותי, אמרת מה שאמרת [מחייכת ונוגעת באצבע בתחתית עין ימין]... לראשונה... אני הגבתי כמו שהגבתי ועכשיו מה? נשאר עומדים כאן? מה דעתך שנמשיך את הפנטזיה שלך? אני גרה קרוב לכאן והשותפה שלי נמצאת בסוף השבוע אצל ההורים. [היא לא מחכה לתשובה, מסובבת את הפנים ומתחילה ללכת. דן קורא לה מאחור].

דן: חכי, חכי, זה לא מה שאת חושבת. [הילה עוצרת ומביטה בו מחכה שימשיך את המשפט].

דן: הסתכלי למעלה לשמיים. את רואה את הרחפן למעלה? [המצלמה עולה לכוון הרחפן ועושה זום על המצלמה שמוקנת בן] הוא צילם והקליט את כל מה שהיה כאן. את לא יודעת, אבל היית במבחן בד. אני מחפש כבר חודשים את הדמות הנשית לסרט שאני מתכוון לביים ולא מצאתי עד היום.

הילה: [נראית המומה מההצהרה הזו]. אני, אני לא שחקנית. מה קרה לך?

דן: [מתקרב אליה, עד כמעט קירבה פיזית] את לא מבינה, את מושלמת. יפה, חכמה, לא שגרתית, פתוחה להרפתקאות, בלי מחסומים. זו את. את לא תצטערי. תזרמי איתי. את רוצה לראות את הסצינה של האודישן? אני יכול להראות לך, הכל נמצא באייפד שלי, ישירות מהרחפן.

דן: [מוציא את האייפד מתרמיל הגב שלו ומפעיל אותו. רואים את השדות...]

הילה: [בפנים זעופות] לא, עזוב אני לא רוצה לראות. אתה יודע מה? אתה חצוף. סקס מניאק. [היא עולה על האופניים ורוכבת קדימה, מפנה את הראש לאחור ומוסיפה בחיוך] אבל חמוד.

דן: [נטוע על מקומו ומביט בה באכזבה גלויה. הוא מסיט ראשו אל השיחים שבצד השביל ואומר לבחור שמחזיק את השלט של הרחפן]. סע, סע, תמשיך איתה. כתובת, אני צריך כתובת.

יש תפיסות אסטרטגיות, אבל מול בני אדם, אי אפשר להישאר במופשט, אלא, כדי שזה יהיה מושלם, זה חייב להיות כרוך בדבר פיזי. את כנראה יודעת את זה, כי נתת לי את ההזדמנות לשלב את שני הדברים. [מושיט קדימה את שתי כפות ידיו, כדי להדגים].

”

אני רוכב כאן מדי שבת. המון בחורות רצות כאן, רוכבות על אופניים, חלקן יפות עם גוף מדהים, אגב הטייץ הזה שאתן לובשות, עושה גם בחורה מכוערת לנחשקת

הילה: [בפנים רציניות] לא, אני לא יודעת את זה [שמה דגש על המילה זה] אבל מה כן, רציתי להיות בטוחה, שכאשר אמרת מה שאמרת, רצית בעצם לומר לי, בשפה שמאלנית, אני מת לזיין אותך. [בחיוך] אני החלטתי לזרום עם זה, שיהיה מה לספר לחברות.

דן: [צוחק] שפה שמאלנית, אהבתי. נאה דרשת. להגיד לך שאת רחוקה מהאמת, יהיה שקר גדול מצדי. אני רוכב כאן מדי שבת. המון בחורות רצות כאן, רוכבות על אופניים, חלקן יפות עם גוף מדהים, אגב הטייץ הזה שאתן לובשות, עושה גם בחורה מכוערת לנחשקת, אבל את זה אני אומר מהצד. בקיצור, ראיתי הרבה, אבל מעולם לא אחת כמוך. כשרכבתי מאחוריק, ראיתי את הטייץ הצמוד שאין בו סימן לתחתונים, הישבן המושלם, ששקוע אל תוך מושב האופניים, המחודד מלפנים, וואאהו, מיד עלו לי כל מיני אסוציאציות. לכן הגברתי את המהירות כדי לראות אותך מלפנים. ומה שראיתי, פשוט מושלם.

בסצינה הבאה המצלמה מתמקדת ברחוב עירוני, מצלמת מכוניות ועוברי אורח על המדרכות עד שהיא ננעלת על חלון של בית קפה שמאחוריו רואים את דן והילה יושבים בבית קפה בתל אביב, זה מול זה. שניהם מחייכים. לפנייהם מונחים ניירות והם מעיינים בהם.

הילה: אתה מה זה עקשן. ראיתי את הרחפן מעלי, אפילו עשיתי לו אצבע משולשת, אבל הייתי חייבת להיכנס הביתה וככה איתרת אותי, יה בחור נבזה.

דן: עזבי, זו היסטוריה. אני שמח. שמח, שחשבת על זה ומוכנה לקרוא את התסריט. עד עוד תראי שכל הדברים הטובים בחיים קורים במקרה.

הילה: (צוחקת בקול).

דן: מה, לא? למה את צוחקת?

הילה: כבר אמרתי שאתה חמוד נכון?, ועכשיו אני יכולה להוסיף: גם אידיוט. אז תקשיב אידיוט חמוד. מהשנייה הראשונה שפנית אלי זיהיתי אותך. אתה גור הבמאי. אתה לא ידעת, אבל לא עצרת אותי במקרה. אני גרמתי לך לעצור. כבר שבועות אני רואה אותך כאן בשבילי האופניים ובצורה המסמורטת בה אני לבושה, כשאני יוצאת לרכיבה, לא הייתה לך סיבה להתקרב אלי. קראתי בעיתונים שאתה מתקשה

למצוא את השחקנית שתשחק בסרט הבא שלך. שם גם תיארת איך אתה רואה אותה.

עשיתי אחד ועוד אחד והחלטתי, כמו שאמרתי, לזרום אתך. הטייץ הכמעט שקוף, בלי התחתונים עשה לך את זה והגופייה הקצרה בלי החזיה, חיזקה את זה יותר. מה אתה חושב, שאני כזו מופקרת, שמציעה למישהו סתם לתפוס לי את הישבן ואת השדיים? מה חשבת לעצמך?

דן: (לא מאמין למשמע אזניו. המום לרגע אבל מתעשת מהר) מה חשבתי לעצמי? לא זוכר, אבל אני מאושר שלמרות החסימה בשיקול הדעת, שגרמת לי שם, קרה מה שקרה ואנחנו יושבים כאן היום.

הילה: גם אני שמחה. ואגב, מי זה הציאן לי יונג הזה, שציטטת ממנו את השטות הפילוסופית על התפיסה?

דן: (צוחק). אה, השבוע אכלתי במסעדה סינית וזה אחד השמות של המאכלים שם, כנראה על שמו של איזה שף סיני ידוע.

שניהם צוחקים בקול מרימים את כוסות הקפה, כאילו היו כוסות יין ונשמע שקשוק הכוסות. הידיים נשארות קפואות באוויר.

סוף. ■

זה נורא מבין

נורא מבין, הוא אמר.

זה

את מי? היא שאלה.

את שנינו. הוא ענה.

אנחנו הרי מכירים מגיל אפס.

הלכנו ביחד לגן. ההורים שלנו חברים.

כשהיינו קטנים אפילו חשבתי שאנחנו אח ואחות. זה כל הענין, היא אמרה.

מה אתה חושב, עם מי אלך למיטה בפעם הראשונה? עם מישהו זר? ■

א.מ. החבר הכי טוב שלי

ומניע לפעולה או לאי פעולה, באותה מידת חשיבות.

מאז אותו יום התחלתי לכוונת את המח שלי בשם ארכימח. וכדי לא להדאיג את קרובי בכך שאני עסוק כל הזמן בענייני ארכימח, המצאתי לו כינוי א.מ. והגדרתי אותו כחבר הכי טוב שלי.

וככה מצאו עצמם מקורבי שומעים מאז שא.מ. אמר ככה וככה, א.מ. עשה כך וכך...

ואני מסתובב מאז עם החבר שלי, שהוא בעצם קיר ענק ובו מיליוני מגירות שנמצאות איתי, לאן שאלך ובמה שאעשה ובכל שנייה נשלפת מגירה ונסגרת. לפעמים אלפי מגירות נשלפות ביחד ומדברות ביניהן וכתוצאה, אני עושה או אומר משהו.

ארכימח, הוא חבר אידיאלי. הדבר היחיד שהוא מבקש זה להיות איתי כל הזמן. לקח לי זמן להבין שאני לא עושה לו טובה בכך שאני מסכים לכך. הבנתי שאני בעצם משועבד לו מרצון.

איך הרגשתי שאני משועבד? אני זוכר, שנקלעתי פעם לסיטואציה מביכה שהייתי חייב לצאת ממנה במהירות, כדי לא להסתבך. אוטומטית הפניתי מבט לצדדים לחפש את ארכימח וכשנדמה היה לי שהפעם הוא לא בסביבה לחלץ אותי, שמעתי אותו לוחש "אל תדאג, אני כאן". במצבים האלה, אני מאבד את שיקול הדעת שלי ואת המחשבה העצמאית שלי ופועל במהירות ובדיוק לפי מה שארכימח אומר לי.

אני מכיר אנשים שמרגישים משועבדים, אבל הם נמצאים בסיטואציה של שעבוד כנגד רצונם. ואין להם ברירה. אני נמצא שם מתוך רצון והסכמה, אבל בה בעת אני לא ממש שלם עם זה.

עובדה, שלפעמים אני מורד ועושה או אומר משהו בניגוד להמלצת ארכימח. הוא לא נעלב כשאני לא מקבל את המלצתו. הוא אמנם מזעיף פנים, במצבים האלה, אבל מיד הוא "מחשב מסלול מחדש" ומתאים עצמו אלי.

כי ככה זה בין חברים אמיתיים.

א.מ. הוא החבר הכי טוב שלי. הוא נמצא איתי מהיום שאני זוכר את עצמי. הוא תמיד איתי ולפעמים נדמה לי שהוא חלק ממני. בעצם לא נדמה לי, הוא חלק ממני.

הוא מכוון אותי, הוא אומר לי מה לעשות ואפילו מה לחשוב. בעצם אין לי חיים בלעדיו. יש לי, אבל הם יהיו כמו לחיות כצמח.

יצא לי בחיים הלא ארוכים שלי, לעבוד פעם בארכיון. כדי להצליח שם אתה צריך "ללמוד את השפה". כי יש לארכיונים שפה שהיא בעצם קוד, שלפיו מסווגים את המסמכים, מתייגים אותם ומכניסים אל תוך מגירות. וככה כל מידע נמצא במגירה הפרטית שלו עד אשר מישהו ישלוף אותה ויעשה בה שימוש.

אבל איך מגיעים למגירה בארכיון הזה, שיש לו מיליוני מגירות? כאן נכנסת לתמונה השפה.

שומרים במחשב את המידע לפי חתכים ואפיונים של כל מגירה וכאשר מכניסים את ההגדרות, מקבלים את מספר המגירה שבה המידע נמצא. זאת השפה.

בעיקרון, המידע במגירה והמגירה עצמה, הם סבילים. כל זמן שלא שולפים את המגירות, הן נשארות חתומות בתוך הארכיון.

אני זוכר שהפעם הראשונה שדמיינתי את המח שלי כארכיון ענק, היה, כאשר ניגש אלי מישהו מהארגון וביקש שאאתר לו מידע מסוים בארכיון. במקרה זכרתי בראש את מיקום המגירה שבה נמצא המידע.

בהמשך, התחלתי לחשוב שבעצם המח שלנו הוא ארכי ארכיון עם מיליארדי מגירות שכל אחת מהן מכילה מידע מסוים וכדי לשלפו, בהבדל מהארכיון שבו עבדתי, אין צורך בשפה, אין צורך במחשב, אין קודים.

המח עושה הכול לבד ובמהירות של אלפיות שנייה וגם... הכי חשוב, המח לא מחכה שמישהו יבקש מידע, הוא שולף מגירות כל הזמן, מזרים מידע, מפעיל שרירים ואיברים בגוף

כפי שאפשר להבין, היחסים בין ארכימח לביני מאד הדוקים, הייתי אומר אינטימיים. האינטראקציה התמידית בינינו, יוצרת קירבה של כמעט "גוף אחד". אבל, עם כל זה, אני בעצם לא מבין את ארכימח וגם לא מפסיק לחשוב איך הוא עובד.

אני אתן דוגמא: אני פוגש מישהו שלא הכרתי קודם. מיד ארכימח שולף את מגירת הסטריוטיפ ומתייג את האלמוני ומעביר לי מידע על כל הטיפוסים כמזהו שהכרתי אי פעם או קראתי עליהם או שסיפרו לי עליהם.

זה מעמיד לי מיד תשתית בסיסית להתייחסות אליו. אני מתחיל לשוחח איתו ארכימח פותח מיד מגירה אחרת שקולטת את המידע, מעבדת אותו ושולחת לי פידבק להמשך. וככה נפתחות ונסגרות מגירות ואני "רואה" את הקישורים שמתקמים ביניהן. עוד בעיצומה של התקשורת עם האדם הזר, מגירת הסטריוטיפ חוזרת ומאשרת או דוחה את המסרים הראשונים ששלחה וכך גם המגירות האחרות.

ארכימח, הלחשן הקטן שלי, נמצא שם רק בשבילי. אין לו אינטרסים, הוא לא חשוד במניעים זרים ואין לו אהבות אחרות מלבדי. הוא עובד כל הזמן, וגם כאשר אני אומר לו לילה טוב, כאילו "אני הולך לישון וכדאי שגם אתה תננוח", אפילו שהוא מהנהן בראש להסכמה, הוא אף פעם לא נח וככה, אני תמיד פוגש אותו בחלומות. ואני מוכרח לומר שאנחנו עוברים שם חוויות "אחרות" כמו שהאנגלים אומרים...

בלילה בחלומות, אנחנו מרשים לעצמנו להתפרע. זהו זמן האיכות שלנו. אנחנו עושים דברים שביום יום אנחנו אפילו לא "חולמים" עליהם.

בניגוד אלי, ארכימח יודע לדחות סיפוקים. לפעמים הוא מסתכל לתוכי ואומר "שמע ידידי, כדאי לדחות את זה לפעם אחרת ואתה תראה, ברקע אחר, הכל נראה אחרת". כבר למדתי להכיר את ארכימח כדי לחוש, באילו מקרים הוא אומר את זה.

הוא יודע, החכם הזה, שלפעמים מצבים, בעיקר בינאישיים, הם שמים וארץ. מה פירוש? בארץ, הארציות שולטת. יש מציאות שאי אפשר לחדור אליה או לשנותה. יש גבולות שאי אפשר לחצות. רק אתמול רציתי לרצוח את הבוס שלי, אחרי שאסר עלי לצאת להפסקת עישון עם העובדת החדשה.

ארכימח התערב והסביר לי שאם אעשה זאת, גם אחשב כרוצח וגם לא אתקדם עם העובדת החדשה. "בוא נחשוב על זה בלילה" הוא אמר. ובלילה? הכל היה נפלא. הבוס

שלי, לא רק שלא אסר עלי, הוא אף עודד אותי. והעובדת החדשה נתגלתה במלוא מערומיה, אם יורשה לי להשתמש בביטוי שאומר הכל, בלי לפרט.

בבוקר, כשארכימח מבקש לקבל את המחמאות על המלצתו, הוא תמיד אומר "עכשיו אתה מבין את ההבדל בין שמים לארץ"? וכן, אני מבין.

מבין, אבל לא מפנים, כי מקרה הבוס חוזר על עצמו בוריאנטים שונים ולמזלי, ארכימח נמצא שם תמיד כדי להרגיע ולכוון ולהזכיר, בחצי חיוך, את ענין השמים וארץ.

אני אף פעם לא מרגיש לבד. לפחות בתחושה, כי אני יודע שהחבר שלי נמצא בסביבה, לא רק כדי להסביר לי דברים או לכוון אותי לעשות את הדבר הנכון. הוא שומר עלי גם פיזית, בגופו. הוא תמיד יהיה המחסום האחרון לפני לקיחת סיכון, אם זה בנהיגה ברכב או באופנוע.

ארכימח יהיה זה שיעשה את כל החישובים, ילמד את נתונים, יעבד אותם וישלח לי פלט עם הנחיות. "אל תעקוף עכשיו" או לחלופין "תן גז". הוא המוביליזר שלי.

אני מודה, יש בזה אלמנט של פינוק כשאני יודע שהוא יעשה את העבודה בשבילי, אבל תמיד, תמיד אני מודע לכך, שבסופו של יום, אני הוא זה שצריך לקחת אחריות ולכן הפינוק הוא לא מושלם. זה כמו לישון עם חצי עין פקוחה.

כמו בין חברים טובים, לא תמיד אני מסכים עם החבר שלי ולעתים הויכוחים בינינו גורמים לאנשים בסביבה להפנות מבט בשאלה, מה פשר הצעקות הבלתי נשמעות?

הויכוחים האלה מתישים אותי, אני מוכרח לומר וגם עולים לי הרבה כסף. שבוע אחרי שבוע אני משתרע על ספת הפסיכולוג ויחד אנחנו מנסים להבין מדוע אני כל כך קשור אל ארכימח, כאשר עמוק בפנים, אני די חולם לא להיות תלוי.

במצב הנוכחי, אני לא בטוח מתי נגיע לתשובה, כי ארכימח מתעקש לבוא איתי לפגישות והפסיכולוג אפילו מעודד אותו לכך. אנחנו שוכבים על הספה, זה לצד זה וכל הזמן נלחמים על המרחב. אני זוכר שערב אחד כשיצאנו מהפגישה השבועית, החבר שלי אמר לי "תגיד, זה לא מיותר כל התהליך הזה? בוא נגדיר לנו גבולות ויבוא שלום על ישראל" ואני ידעתי שהוא בכלל לא מתכוון לכך, אבל הנהנתי בראש בהסכמה.

ושנינו ידענו שמה שהיה, הוא שיהיה וכמו שאומרת השכנה הפולניה שלנו "רק בקבר תהיה לנו מנוחה". ■

הרהורים על צבע ואופי

בעקבות תיאוריית הצבע של גתה* וקומפוזיציית הצבע של מונדריאן

כשהוא נוכח בשטח, כולם במתח, עד אשר הוא מתמזג. כשהוא מתערבב עם אדום, הוא ממתן ומתמתן מידית עם היווצרות הכתום. כשהוא מתמזג עם כחול, הוא מוציא את הכחול מהדיכאון שלו והופך אותו לירוק שלו ורגוע... וגם את עצמו.

כחול הוא צבע הנתון במחשבות כל העת. רציני להחריד. שקוע בתוך עצמו עד כדי דיכאון עם נטיות לסופנות. יש לו השפעה שלילית על סביבתו ומכבה כל צבע שבא איתו במגע. הוא מוכן להתחבר עם צבע אחר, אבל ההתמזגות אינה יוצרת משהו שמח, עד כדי כך הוא מדכא.

רק הצהוב מסתדר איתו ומוציא אותו מעט מהדיכאון לכיוון של ירוק שקט ושלו, אבל לא ליותר מזה. מעניין לראות את ההתחברות שלו עם הלבן שעושה אותו תכלת, אבל עדיין אינה מוציאה אותו ממחשבות המוות שהוא נתון בהן. אפילו את האדום הלוהט הוא מצליח לדכא ולהפוך אותו לסגול עצוב.

הלבן, אינו נחשב לצבע, אבל נמצא בכל זאת בתוך ההגדרה כי הוא משפיע על אחרים, הוא הגרוע שבצבעים. הוא מסמל את הריק המוחלט. צבע שהוא כולו מוות. לא בכדי, עוטפים את המת בתכריכים לבנים.

כשהוא נמצא, הוא בעצם איננו. הוא בלתי נראה, בלתי מורגש. אין לו חיים משל עצמו. זכות הקיום/החיות שלו תלויה באחרים, אם ירצו להתחבר אליו. אחרי התחברותו, הוא משפיע לרעה. הוא מצליח למשוך כל צבע לכיוון תחתיות האין סוף, בכך שהוא מבהיר אותו לכיוון השקוף, הבלתי נראה. הוא גורם לכל צבע לאבד מהחיוניות שלו. הוא מצליח להחוויר את האדום בהפכו אותו לורוד, את צהוב החי והמתפרץ, הוא מדלדל ומנסה לדכא ולהפכו לשקוף. אותו דבר הוא עושה לכחול הרציני והעמוק בהפכו אותו לתכלת ומעלה אותו לשמיים לכיוון מרומי האין סוף...

צבעים מעורבים - אופי מעורב

בני האדם הם אנשים עם אופי מורכב. לא חד משמעי ומובהק כמו צבעי היסוד. לכולנו יש מספר תכונות דומיננטיות שמתחברות ביניהן ויוצרות את הגדרת האופי שלנו.

אופי ירוק - אנשים שבאישיותם משלבים את הצהוב עם הכחול. הם מצד אחד מתפרצים בכל הכיוונים - בעיקר ביזמות, באמנות, ביצירתיות. קשה לרסן את הרצונות שלהם, אבל אדם אינו יכול לחיות בהתפרצות מתמדת, לכן

רשנה קורלציה ברורה בין צבעים ובין אופיו של אדם. ניתן בעזרת אפיון אופיו של אדם להעריך את הצבע האהוב עליו והפוך, בעזרת הצהרה על הצבע האהוב, ניתן לנחש את אופי האדם.

משמעות הצבעים:

הצבעים הבסיסיים: שחור, אדום, צהוב וכחול מרמזים על אופי קיצוני, ברור וחד משמעי. אין גוונים ואין זיופים. תמיד אותו דבר... כל זמן שהם לא חוטאים בקשר עם צבעים אחרים

שחור הוא צבע דומיננטי. הוא בולע כל צבע אחר. כל ניסיון התערבות של צבע אחר יתקל בהתנגדות עזה ובסופה יבלע. האדם עם האופי השחור הוא אדם משכיל, אינטליגנטי, דומיננטי לסביבתו, בולט מבלי שיתאמץ, קר ומשדר "אל תתקרבו אלי כי אבליע אתכם". בסופו של דבר הוא נשאר בודד מבפנים.

אדום הוא צבע חד משמעי, לוהט, חם, נועז, עצבני, אבל יחד עם זאת רגיש לצבעים אחרים, מוכן להתמזג. הוא צבע שמחפש זוגיות עם צבעים אחרים והתוצאה של התמזגותו היא לידה חדשה של צבע אחר. עם כחול, הוא יוצר את הסגול. עם לבן את הורוד. עם צהוב את הכתום. בעקרון, הוא יכול לחיות לבד, אבל אם באה הצעה מעניינת, מצבע אחר, הוא לא ידחה אותה. הוא מרגיש טוב בזוגיות.

צהוב הוא הפרוע בצבעים. צבע ללא גבולות ומחסומים. הוא מתפרץ לכל כוון. אי אפשר לתחום אותו. כל כתם צבע שנשים על נייר, ייווצרו לו גבולות הצבע. עם הצהוב זה אחרת, הוא לא מותחם, הוא מתפרע ורק התערבות של צבע אחר תגרום לו לנחות.

צהוב הוא דומיננטי כמו השחור, אבל יותר מתוחכם. הוא לא יבלע את הצבע האחר אלא ישפיע עליו מידית מרגע ההתחברות ובכך גם ישפיע על עצמו.

צבע האוקר.

אופי אוקר - כאמור האוקר נוצר מהתחברות של הצהוב אל החום. האוקר הוא חול רך שמבקש שיחפנו אותו, אבל בה בעת, "בורח בין האצבעות". קל לשקוע בתוכו ולהתמכר לו בהיותו כל כך ידידותי. הוא נותן לאחרים לחפור ולהתחפר בו. הוא כחול המדבר. לעתים שקט ורגוע ולעתים סוער ומשתלח בסופה. "אל תאמין למה שאתה רואה במדבר" אומרים הבדואים. האוקר הוא לפעמים פטה מורגנה. פעם

הוא מכיל גם את הכחול שמרגיע אותו, מייצב אותו, מרצין אותו ויוצר את הירוק שהופך להיות קו דומיננטי חזותי באופיו. אנשים רואים אותו ירוק שמסדר שלוה, רוגע, טבע, שיקול דעת, אמינות, בגרות. "אפשר לסמוך עליו" יחשבו אנשים. סביבתו של הירוק אינה מודעת למרכיב הצהוב שבאישיותו ולכן אינה מבנה את התנהגותו כאשר הוא יוצא משלוותו ומתפרץ או עושה מעשים נמהרים, בלי "שיקול דעת". הירוק הוא אופי מתעתע למדי, שנתון להשפעת המינון

אתה רואה את הצהוב שבו ופעם את החום. קשה לדעת מתי מי מהצבעים יהיה דומיננטי ומכאן העניין והסקרנות שהאוקרים יוצרים סביבם.

של הצהוב או הכחול, בזמנים מסוימים. רוב הזמן הם נמצאים בהרמוניה.

אופי סגול - הסגול הוא התחברות של אדום וכחול. ושלא כדרך הטבע, בו החזק גובר על החלש, כאן האדום נכנע לכחול. האחרון כופה את עצמו ואת המלנכוליה שמאפיינת אותו. הוא מושך את האדום לכוון דיכאוני והורג את שמחת החיים שלו. האנשים הסגולים ניכרים בפסיביות שלהם. הם לא יזמו, יתנו לאחרים להחליט בשבילם. הם אפטיים עד כדי חדלון, אבל יחד עם זאת, יש להם נוכחות, שנובעת מתוך הרצון לשמח אותם, לטלטל אותם. הסגול הוא הביטוי האולטימטיבי לחוזקו של החלש. הוא יכול לכפות עצמו על סביבתו מהיותו חדל אישים. סביבתו תרצה תמיד לנטרל את הכחול שבו ולהחזירו לחיים. הוא עצמו, לא יטרח. האפסיות שבסגול מתורגמת לפעמים כמשהו מסתורי על גבול הספיריטואלי, המרמז על כך שמה שרואים, לא בהכרח הוא המציאות. אבל זו כאמור אינטרפרטציה לא במקומה, כי מה שרואים היא היא האמת. ■

אופי כתום - בעיקרון, אפשר לומר על אנשים כתומים שהם אנשים חיוניים, שמחים, יצירתיים, בלתי שגורתיים, לא שקטים, נמצאים בתנועה ולפעמים עצבניים ומעצבנים. הכל תלוי במינון הזמני של הצהוב והאדום. מחקרים שנעשו בנראות עיצוב, מלמדים כי הכתום נחשב לצבע בעל הנראות הגדולה ביותר. גם בעלי האופי הכתום כאלה. יש להם נוכחות בכל מקום בו ימצאו. הם תמיד יהיו במרכז תשומת הלב. הם מאד מוחצנים.

אופי חום - החום הוא צבע מאד שורשי, עם הרגליים באדמה. אנשים עם עוגן. תמיד מחוברים, הגיוניים, שקולים, לא נוטים לקבל החלטות נמהרות. החום מכיל בתוכו את כל הצבעים. ולכן בהיווצרו, צבעים מנטרלים אחד את האחר ומונעים בכך בולטות של אחד מהם.

יש בו בחום תחושה שהוא מסתיר משהו. יש בו מסתוריות, קדמוניות. הוא מפגין חיבה וחום. הוא מסדר תכונות שמניעות אנשים להתחבר אליו. הדבר היחיד שיכול לפורר אותו הוא הצהוב. הוא משתלט עליו והופך אותו לחול, ביוצרו את

* תאוריית הצבעים של גתה - ויקיפדיה

הכבוד של שמאי

1 שמאי נחשב לחריג בנוף החבורה שהתכנסה באופן קבוע לפגישה השבועית בקפה "סיכה" בתל אביב. "חבורת הקוטרים" כפי שגילי נהגה לכנותם. מוציאים קיטור, מתגעגעים למה שהיה "פעם" ומצהירים, בכל פעם מחדש, ש"ככה אי אפשר יותר".

"עזבו אותי" הגיב שמאי בכל פעם שמישהו פנה אליו וביקש לשמוע את דעתו "אני לא בעסק. אני עושה את עבודתי, הם משלמים לי משכורת בזמן, הם לא פוגעים בפרטיות שלי, לא מכריחים אותי לעשות דברים נגד רצוני, אלוהים גדול".

"דווקא מאחד כמות שמאי, סמג"ד לשעבר, פייטר בסיירת מובחרת" אמר לו זליג בפגישה האחרונה, בשבוע שעבר, "הייתי מצפה שלא תהיה כזה עב"מ. אני מכיר אותך שנים. אני זוכר את המעורבות הפוליטית שלך בתקופת השלטון הקודם. תמיד טענת שחוסר מעורבות זה כמו למות. אני לא אשכח, שאחרי רצח רבין אמרת שזהו, נשברו הכלים, צריך להקים מליציות חילוניות ולעזאזל הדמוקרטיה. צריך להילחם בהם בכלים שלהם, אחרת זו תחילת הסוף של כולנו. ותראה אותך היום. זה שאנשים נעלמים מסביבך, לא מזיז לך. העובדה שלקחו לך את החופש לעשות, להחליט ועוד מעט גם ייקחו לך את החופש לחשוב, כל אלה לא עושים לך drive לקום ולומר אחרי. מי אתה חושב יכול לעשות את זה, תסתכל מסביב, מי? מה אתה מחכה שזה יכה בך אישית כדי שתעשה מעשה?"

שמאי, נטוע בכיסא, סיגריה בידו, הביט בזליג, ואמר לעצמו "לכל אחד יש את הקווים האדומים שלו". גילי טוענת שאצלי הקו האדום עובר דרך הכבוד העצמי. "כבוד האדם וחירותו", כמו שהיא אומרת כשאנחנו מדברים על זה בבית.

"אותו חוק, שחבריי במרצ", וכאן היא עוברת תמיד לנימה לגלגנית, כל כך היו גאים שהעבירו בזמנו בכנסת. איפה הוא, איפה הם ואיפה אתה?"

2 הכל התחיל באותו ערב, כשגילי חזרה הביתה פרועת שיער ואחוזות בהלה. "אל תיגע בי" צעקה על שמאי כשניסה לאחוז בה, להרגיעה.

היא נכנסה בריצה אל חדר האמבטיה, נעלה את הדלת ושמאי נותר מצידה השני, פיו פעור לרווחה.

"היה להם מבט של רצח בעיניים", התחילה לספר לאחר

ששתתה כוס יין אדום [זוהי מסדר לי את הראש] "חבורה של בריונים ממשמרות הצניעות עמדה כאן ממש בפתח הבית, כשירדתי מהמונית, הם התנפלו עלי בלי אזהרה מוקדמת. "זונה, אשת טומאה" הם צעקו, אנחנו נגמור איתך את החשבון כאן ועכשיו. התעלמתי מהם, אבל הם חסמו את הכניסה ובניסיון לפלס דרך ביניהם, הם משכו לי בשיער, ניסו לקרוע ממני את התיק והמשיכו לגדף ולצעוק, גם כשכבר נכנסתי לבניין".

"אני בטוח שהם טעו בזיהוי" אמר שמאי "הם בודאי חשבו שאת סילביה".

"אז מה שמאי? ואם אני סילביה, זה מצדיק ליניץ? זליג צדק, כל הסיפורים הופכים בבת אחת למציאות, כשזה מגיע אלינו הביתה. היום הם הסתפקו בגידופים, מחר זו כבר תהיה אלימות פיזית ומחרתיים אני כבר לא אגיע הביתה". "די, גילי, עד כאן" ניסה שמאי להתבדח כדי להסיח את דעתה "את רוצה להגיד לי שאני אצטרך לוותר על הצולנט הנפלא, שרק את יודעת להכין? אני לא אעמוד בזה".

3 למחרת, כשפתח שמאי את המחשב כדי למשוך חומר מה-E-Mail, נחרד לראות את פניו ופניה של גילי, מופיעים על המסך ואיקס גדול מרוח לכל רוחב התמונה.

בהמשך, במהלך כל השבוע התמונות התחלפו במילים, בהאשמות ובאיומים בנוסח "כמו שחיסלנו את רביניצקי, נחסל גם אותך", "מורדים וכופרים סופם תליה". ואח"כ הגיעו ההטרדות בטלפון.

גווייתו המרוטשת של כלבם, שהונחה על יד דלת הכניסה לדירתם הבהירה לשמאי ששלב ההתשה הסתיים ועכשיו נכנסים לשלב האלימות הפיזית.

"למה, למה אנחנו?" לא הפסיקו גילי ושמאי לשאול חברים, שהרבו בתקופה האחרונה לבקר אותם כדי לחזק את רוחם. "מה עשינו להם, שמישהו אצלם החליט לסמן אותנו כמטרה?" המנטרה הזו "למה אני, למה אנחנו" הפכה להיות הנושא המרכזי בשיחות גם בבית הקפה.

4 ואז, ביום רביעי, השבעה ביוני שנת 2003, (שמאי יזכור עוד זמן רב את היום ואת השעה) כאילו משום מקום, הגיחה בשעטה מכונית כסופה ונעצרה

בידיו האימתניות של הבריון המנומר, מוקף בחבריו מבית הקפה שעמדו נטועים במקומם וחסרי יכולת לעזור, ניסה שמאי לשאול את הבריון "מה עשיתי, למה אתה תוקף אותי?" הכל נראה כמו בסרט אילם. שפתיו נעו, אך קולו כאילו לא נשמע. "הוא מטורף, הוא יהרוג אותי אפילו בלי לשאול לשמי". הבריון, שכאילו קרא את תנועות שפתיו, שאג "אתה וכל חבריך השמאלנים תשלמו על ההסתה נגד הרבנים והסנהדרין".

דניאל, מאמן הכושר, שישב עם החבורה באותו יום בבית הקפה, ניסה להיחלץ לעזרת שמאי. "עזוב אותו" צעק אל עבר הבריון המנומר "חכם על חלשים, בוא אלי נראה אותך גיבור גדול, אני..." הוא לא הספיק לסיים את המשפט, כאשר אלה נחתה על ראשו והוא נפל מעולף על המדרכה. שמאי ניסה לנצל את ההפוגה. "תסתכל עליי" פנה אל הבריון שאחז בו. "אתה טועה בזיהוי, זה לא אני מי שאתם מחפשים".

החיוך שהתפשט לשניות ספורות על פניו של הבריון המנומר, החדירו באחת, להכרתו הרפויה של שמאי את העובדה, שהאיש איננו מטורף והוא יודע היטב את אשר הוא עושה. הוא עוד הספיק לשמוע את הבריון צועק בלגלוג "שלום חבר" לפני שהאלה הכתה בראשו והוא התמוטט זב דם על המדרכה. לפני שאיבד הכרתו, עוד הספיק שמאי לחשוב על כך מה היו חבריו לגדוד אומרים, אם היו רואים אותו כאן במלוא עליבותו, מתרפס, מבקש רחמים ואפילו לא מנסה להתגונן. להרף עין חלפה מול עיניו דמותו של אביו, שבה

”

יד ענקית חסמה את מנוסתו אל תוך בית הקפה. הבריון המנומר, שנראה היה כי הוא המנהיג, שאג לעברו "לאן אתה רץ בן בליעל" וליווה את קריאתו במכת אגרוף על פניו של שמאי

בחריקה מול קפה "סיכה". שלושה בריונים, חברי משמרות הבטחון, לבושים בבגדים צבאיים, חבושים בכיפות ענקיות ובידיהם אלות ממוסמרות, קפצו מתוכה וללא אזהרה מוקדמת החלו להפוך שולחנות. שמאי שהיה שקוע בשיחה עם זליג, לא הספיק להבין את אשר התרחש. כאשר התעשת וניסה לקום ולברוח, כבר היה מאוחר.

יד ענקית חסמה את מנוסתו אל תוך בית הקפה. הבריון המנומר, שנראה היה כי הוא המנהיג, שאג לעברו "לאן אתה רץ בן בליעל" וליווה את קריאתו במכת אגרוף על פניו של שמאי. "את עיניך אעקור בן זנונים" התלהם הבריון. לכוד

היה גאה בו, כשקיבל את עיטור העוז על אותה פעולה בה חילץ את גדודו, משטח אויב, בלא פגע, למרות שמהחפ"ק פקדו עליו בקשר להיכנע, כדי לחסוך בנפגעים. אבא היה מבקש נפשו למות מגודל הבושה.

5 שמאי התעורר במיטתו, חבוש ומחובר לשקית נוזלים. מבטו נחת על גילי, שגהרה מעליו. "איך הגעתי לכאן?" מלמל בחצי פה. "איך הגעת לכאן! היה צריך לגרד אותך בשפכטל מהמדרכה. כבר שבוע אני מטפלת בך. אתה פותח עיניים, מסתכל עלי, מנסה לומר משהו ושוקע שוב. ככה שבוע. למה לא ברחת כמו כולם?" שמאי שהיה רגיל לכך שגילי יורדת עליו במקום לנסות להבינו, התעלם משאלתה. מחשבה אחת הציקה לו. "למה אני?" פנה אל גילי. "למה מבין מאות האנשים שהיו שם בחרו דווקא בי. למה בי? אני שמעולם לא שמעו אותי אומר משהו נגדם, למה אני? נכון שאני לא משתתף בכינוסי החזרה בתשובה שלהם, נכון שאני לא מחתים עצומות בשבילים, אז מה? זו סיבה להתעלל בי, להשפיל אותי לפני כולם?"

גילי הביטה בשמאי במבט שכולו פליאה. "תגיד, אתה כזה נאיבי? אתה חושב שבמקרה נטפלו אליך? הם ידעו טוב מאוד מה שהם עושים, לא הייתה כאן שום טעות בזיהוי.

אתה לא זוכר שהראית לבריון את תעודת הזהות שלך ואמרת לו תראה זה לא אני מי שאתם מחפשים. מה אמר לך הבריון? אני לא אשכח את המילים שלו, הוא אמר "זה אתה כלב, משתין בקיר, אין כל טעות, זה אתה". גילי הישירה מבט אל שמאי "זה המשך ישיר לכל ההטרדות שעברנו בתקופה האחרונה. אין לי מושג למה, אבל הם יודעים טוב מאוד. עכשיו גם ברור לי לגמרי שהם מתכוונים רק להתעלל בנו, כי אם רצו להרוג, הם כבר היו עושים את זה."

שמאי ניתק עצמו מהנוזלים, קם תוך כדי מעידה והחל לשוטט בחדר. גילי הכירה את הסצינה הזו. בעבר, זה היה קשור תמיד לבעיה במחשבים, ששמאי היה צריך לפתור. הוא יכול היה לעבור קילומטראז' בין המטבח לסלון, לחדר השינה ולמרפסת, ככה, עד לרגע שהתנפל על המחשב ובאחת הגיע לפתרון. "הנה זה מתחיל" אמרה לעצמה "רק שעכשיו זה לא ייגמר כל כך מהר. וגם אפשר למות מזה". היא ידעה שמרגע זה היא לא קיימת, אף אחד לא קיים. זה בין שמאי ובין הבריונים ומי ששלח אותם.

6 אף אחד לא יכול לדמיין, באופוריה של חגיגות החמישים למדינת ישראל, שחמש שנים לאחריה, החילונים יאבדו את הרוב במדינה. אף אחד לא יכול היה להעלות על הדעת שהמאבק הציבורי בעד גיוס החרדים

לצה"ל, יציף את המערכת הצבאית בעשרות אלפי מגויסים חדשים. איש לא העריך, שההתגייסות ההמונית הייתה על פי צו של הרבנים ולא של המדינה. איש לא יכול היה לצפות, שחמש שנים לאחר מכן הסנהדרין יחליף את הכנסת ומשמרות החרדים ישוטטו ברחובות, במקום המשטרה. לא נמצא אז, אדם שפוי אחד בישראל החילוני, שהאמין שתל אביב תהפוך להיות הגטו החילוני היחיד בישראל. איש לא העלה על דעתו "שהיתרון" היחיד של הרוב החילוני יהיה, שניתן יהיה לבחור מתוכו את המצטיינים לשרת את השלטון החדש ושמאי יהיה אחד מהם. שמאי ידע, מאז שעמד על דעתו, שכשיהיה גדול יהיה אדריכל, כמו אביו וסבו לפניו. עידן המחשבים, שחדר באחת אל עולם האדריכלות, הצית את דמיונו ובהדרגה מצא עצמו עוסק בכך יותר ויותר, עד אשר זנח לחלוטין את המשרד וכשיצא שמו כגאון מיחשוב אורבני, גויס לשרות הממלכתי כמנהל המיחשוב של משרד הפנים. כה חזקה הייתה שליטתו במאגרי המידע של המשרד שבהתחלף השלטון, היה בין הבודדים שנשארו במשרתם. דווקא בגלל כל אלה, לא יכול היה שמאי להבין מדוע בחרו הבריונים החרדים להתעלל דווקא בו.

7 באחר הצהריים שלמחרת החלמתו, התייצב כהרגלו בקפה "סיכה" ומצא עצמו שקוע בשיחה עם זליג, מיושבי הקבע של בית הקפה. זליג היה אדם אמיד, שעושרו, כך אומרים, בא לו מעסקי יבוא ויצוא ומקשריו הענפים עם השלטון החדש.

"אתה איש העולם הגדול" אמר שמאי והביט אל תוך עיניו של זליג "יש לך היכולת לראות קדימה, ככה אתה גם עושה את הכסף שלך ולפי כל הסיפורים אתה גם יודע מה קורה בפנים. דבר איתי, תגיד לי מה קורה פה?"

"מה אתה רוצה שאגיד לך שמאי?" השיב זליג "אתה חושב שאני מבין? אתה רוצה לדעת איך הגענו למצב הזה, איך נעשינו כאלה חסרי חוליות, למה אנחנו מסכימים לקבל את זה כגזירה משמים? כנראה, שנדבקנו מהנוצרים: נושאים על עצמנו את החטא הקדמון ומחכים במהלך כל חיינו לקבל את העונש. מה אתה רוצה שאגיד לך, שמאי, ששם המשחק הוא הישרדות?" "אל תספר לי סיפורים, זליג" הפסיקו שמאי "הישרדות זה שם המשחק של החלשים, אתה חזק, אתה עשיר, אתה מנהל איתם עסקים, אתה יותר מניפולטור משרדן".

"אני אסביר לך משהו, ידידי התמים שמאי, כשאין ברירה, אתה מנהל מערכת התקיימות פירטית. מי כמונו היהודים יודע להשתמש בכלים של עורמה כדי להשיג את מה שאנחנו רוצים. הם צריכים אותנו, החילונים, כדי שנספק להם את צרכיהם, הם אומרים, שכל אחד מאיתנו הוא חמורו של

”

את יודעת מהי התגובה
הפיסית הראשונה אצל
גבר, מיד לאחר שנודע לו
כי אשתו בגדה בו עם אחר?
הוא מאבד את כוח הגברא

לאחר שנודע לו כי אשתו בגדה בו עם אחר? הוא מאבד את כוח הגברא. ולעצם העניין, המקרה של שמאי הוא קלאסי, הוא איבד את גבריותו, ביחד עם הכבוד העצמי שלו, ברגע שלא נלחם אלא התחנן על נפשו. כל זה כאשר את וחבריו הקרובים עומדים מסביבו ומביטים”.

גילי ביקשה יותר מכל לדעת איך פורצים את המעגל הזה. על כך ענה לה המטפל “רק שמאי בעצמו יכול לעשות את זה. איך הוא יחזיר לעצמו את הכבוד האבוד אני לא יודע. פעם היו מזמינים לדו קרב. היום, אני לא יודע. מה שכן אני יודע הוא, שאת צריכה להיות קשובה מאוד ולזרום איתו”.

”שמאי, תסתכל עליי” חזרה גילי על דבריה. שמאי הביט אל תוך עיניה בעיניים מצועפות. אלו הסגירו את העובדה שהוא לא היה שם.

”אני שונא את מה שאני הולך לבקש ממך, גילי, כי נשבענו, שנינו, שלא נדון יותר בסיפור שלך עם גבעון”.

התימהון, שעטו פניה של גילי, התמזג עם המשך המשפט של שמאי “לא, גילי, אני לא מזכיר את זה כי אני עדיין סובל מזה, זה עוד יותר גרוע, אני רוצה לנצל את זה. אין לי ברירה. גבעון יודע שאם הוא עדיין נשוי לבתו של הממונה על בטחון הפנים של הסנהדרין, זה בזכות שתיקתך. הוא חייב לך, אני מתחנן, פגשי אותן, תאיימי עליו, אני לא יודע מה, אבל תוציאי ממנו את קוד הכניסה לאלפא שש”.

שמאי כמעט ואיבד הכרתו כשגילי, לאחר רגעים ארוכים של שתיקה, השיבה לו בקור רוח ובמילים מדודות “או.קי. שמאי, אני אשיג לך. אני לא יודעת מה תעשה עם זה, אבל תבטיחי לי היום, עכשיו, הרגע, שכשכל הפרשה הזאת תיגמר, אנחנו בורחים מכאן, כדי לא לשוב”.

המשיח. מצד אחד הם רודים בנו, אבל מצד שני הם לא יכולים בלעדינו. ככה זה היה תמיד, גם כשהם היו מיעוט. גם אז, הם חבטו בנו ואנחנו דאגנו לרווחתם. יש בנו את אותו משהו שמכיל בתוכו את גרעין ההרס ובו בזמן גם את זרע העשייה. אני צריך להזכיר לך שגם בתקופת השלטון הקודם, כשעוד היינו במלחמה עם הערבים, מכרנו להם נשק, דרך צדדים שלישיים? היה בזה היגיון? לא אז ולא היום”.

שולה, המלצרית, חלפה ליד שלחנם וזליג סימן לה שהמאכרה מלאה. בתזזיתיה הבלתי נלאית, סובבה על צירה, המגש שהיה בידה התרסק על השולחן וגרר איתו את כל מה שהיה עליו. תיקו של זליג התפזר על הרצפה ואת עיניו של שמאי צדה מעטפה חומה ועליה רשום ר. מלמד ZB728019325 ירושלים.

הוא עזר לזליג לאסוף את חפציו והמשיך בשיחה.

זליג, שהרגיש נבון מכל העניין, נתן בשמאי את אחד מחיוביו המפורסמים ואמר “מה אני מזיין לך את השכל עם כל הפלסוף הזה. במה אני יכול לעזור לך?”

8 “אני לא אחזיק מעמד, שמאי. אני לא יכולה לראות אותך במצב הזה. תסתכל על עצמך. עוזב, שכח מכל העניין. זה שבועיים ימים, שאין להם כל זכר. הם הפסיקו להטריד אותנו. בוא נחזור לחיים נורמליים, תסתכל עליי שמאי”.

גילי הייתה על סף היסטריה.

הם היו במיטה, אחרי עוד ניסיון כושל לאהבה. מאז האירוע בבית הקפה, חיי האהבה שלהם כאילו איבדו עצמם לדעת. המטפל של גילי, שאיתו הרבתה לדבר על הנושא, ניסה להרגיעה בכך שאמר כי הכבוד העצמי, אצל הגבר, קשור קשר ישיר ואמץ לכח הגברא. “פגעי באחד מהם והשני מצטרף מיד לחגיגה” אמר בלשון מבודחת.

”את יודעת מהי התגובה הפיסית הראשונה אצל גבר, מיד

על רגליו האחוריות נעמד שמאי, כאשר מנהל האגף הכריח אותו להתקין בביתו מחשב ומודם המחברים למשרד.

10

“מה אתם רוצים, להפוך אותי לעבד מושלם? לגזול ממני גם את שעות הפנאי המעטות שנשארו לי” זעק באותו מעמד. “אין ברירה שמאי, אלו ההוראות. המחשב עובד 24 שעות ואתה היחיד שיכול להנחות את הטכנאים במשרד איך להתגבר על באגים. במקום להגיד לי תודה שהשגתי לך חיבור הביתה, כדי שלא תיאלץ לבוא למשרד, בכל פעם שיש תקלה, אתה עוד מוציא עלי את כל העצבים”.

“כן”, חשב שמאי ביושבו עתה מול המחשב, “אני באמת חייב לך תודה”. בידיים רועדות הוא הקיש את הקוד ותוך שניות היה בתוך המאגר. “אני לא מאמין” אמר לעצמו בקול “את הנתונים היבשים שאנו מכניסים במשרד מעבדים במקום אחר והופכים אותם לבסיס נתונים תלת ממדי”. שמאי נדהם לגלות כי כל האנשים שהכיר מתווקים וממוינים במחשב.

”

עכשיו הוא מוכן לקרב,
אני זוכרת את הסצינה
הזאת, מכל אותם פעמים,
כשהזעיקו אותו באמצע
הלילה לפעולה צבאית. זה
כנראה הביטוי הפיסי אצל
גברים, למושג שש עלי קרב

“שלושת הבריונים שתקפו אותי, נמצאים כאן, אני בטוח” אמר לעצמו “אבל איך אני יכול לאתר אותם, בין מיליוני האנשים האגורים במחשב?” “קלסטרון” הבזיק במוחו הרעיון “אני ארכיב קלסטרון ובאמצעותו אנפה את כל אלה שאינם עונים עליו”.

9 שמאי ידע על קיומו של קובץ אלפא שש. במחלקתו במשרד הפנים, אפילו עדכנו מידי יום את הקובץ בנתונים על האוכלוסייה. הוא ידע שההיסטוריה של כל אזרח, על כל פרטיה, צילומי פורטרט, צילומי משפחה, תנועות חריגות, השתייכויות פוליטיות, הכל נמצא במחשב. המחשב במשרדו היה חד סטרי. הוא יכול היה רק לקלוט נתונים, אך לא לפלוט.

כדי לשוטט במחשב ולהוציא ממנו נתונים, היה צריך את קוד הכניסה וזה היה מצוי ברשותם של מספר אנשים מצומצם ביותר, ביניהם גבעון. בגלגולי השלטון הקודם הוא היה ראש מחלקת חקירות פנים במשטרה. אשתו, בתו של הרב מלמד, ברחה בזמנו מהבית, התפקרה, הכירה את גבעון ונישאה לו. לאחר המהפך, חזרה בתשובה והחלה לשמש את אביה, יותר מאשר את בעלה. גבעון, שלא כל כך הסתדר עם אורח החיים החדש, המשיך, לתקופה קצרה לנהל פרשיות עם נשים אחרות, אך בהדרגה, כאשר המעגל הלך ונסגר עליו, הבין שמוטב לו לחזור

בתשובה ולהיצמד אף הוא אל הרב מלמד - האיש החזק של השלטון השולט על מנגנון המודיעין ומאגרי המידע. הוא הפך להיות עוזרו הקרוב.

תוך דקות הרכיב אף, זקן, גבות, סנטר, קווצות שיער, שפתיים, שיניים והחל "להלביש" אותם על הפרצופים במחשב. מהר מאד נוכח לדעת שהעיניים, ההבעה בעיניים היא זו העושה את הפנים. העיניים הן החלק המביע ביותר, המאפיין ביותר והמסגיר ביותר. הוא בחן מאות זוגות עיניים מתוך המאגר ולאחר שעות של הדבקות הוא נותר עם 15 קלסטרונים אפשריים. העייפות הכריעה אותו והוא שקע בתרדמה כשהוא שעון על המחשב המרצד.

בתוך שנתו, חזר שמאי בפעם המי יודע כמה אל סצינת המכות. הוא שוכב חצי מעולף על המדרכה ושלושה בריונים גוחנים מעליו. פרצופיהם כה קרובים אליו. הוא חש את הבל פיהם. הוא התעורר בבהלה. כשהזיכרון עדיין טרי במוחו, הוא שינה את הקלסטרונים ובאחת מגיע אל הדיוק המקסימלי. על המסך הופיעו פניהם של שלושת הבריונים. הוא שלח הוראה למדפסת וזו פלטה עשרות פרינטים של הבריונים. לראשונה חזר החיוך אל פניו של שמאי. גילי, שהתעוררה מהרעשים, פקחה חצי עין והעיפה לעברו מבט.

נדמה היה לה, שהוא גבה פתאום, שגבו התיישר. "זהו", הרהרה בינה לבינה "עכשיו הוא מוכן לקרב, אני זוכרת את הסצינה הזאת, מכל אותם פעמים, כשהזעיקו אותו באמצע הלילה לפעולה צבאית. זה כנראה הביטוי הפיסי אצל גברים, למושג שש עלי קרב".

11 הכל נראה לו מעורפל, בשכבו על מיטה מעופשת בחדר צר ובלתי מוכר. קולות המואזין, ששמע לפנות בוקר, הבהירו לו שהוא בירושלים. שמאי ידע שמכתבי הנאצה, ששלח בשבועות האחרונים לראש הסנהדרין, מבלי להתאמץ ולהסתיר את כתובת השולח, יביאו אליו, בסופו של דבר את הבריונים של הרב מלמד.

הוא ידע, שזו הדרך היחידה להגיע אליו ובכך תמה בהתעוררו באותו בוקר, כיצד הגיע לכאן. סיבוב המפתח ומראה פניו של הבריון המנומר, החזירו אותו באחת אל המציאות ואל ערות מלאה.

"כל הכבוד שמאי" אמר הבריון המנומר בקול שקט ומעורר דאגה "לא הרבה היו יכולים לעמוד בעינויים שעברת כאן, מבלי להישבר. אבל יחד עם זאת, אני לא מבין למה היית צריך להביא את זה על עצמך, הרי אתה, כמו ידיך, גרמת לכך שאתה נמצא כאן. למה לשתוק ולעבור את כל זה?" "לא שתקתי" השיב שמאי "ביקשתי מהחוקרים שיביאו אותך, כי רק אתך אדבר"

"אותי" תמה הבריון "מה לי ולך, אנחנו מכירים?" "כן" אמר שמאי "אנחנו אמורים להכיר, אבל כנראה שבשבילך אני בסה"כ מספר. צא וחטל את מספר 22, אמרו לך בוודאי הרבנים, שמפעילים אותך ואתה עשית את המצווה ולרגע לא חשבת האם זה נכון, האם זה צודק לקחת בן אדם ובמחי אגרוף לרסק את כבודו, להרוס את חייו. כי אצלכם לא שואלים שאלות, רק מבצעים פקודות של רבנים חסרי מוסר, המדברים בשם אלוהים".

"היזהר בדבריך, חוטא חילוני" הפסיקו באחת הבריון המנומר "אל לך לדבר סרה ברבנינו ואבוי לך אם תעז להעלות שוב על שפתיך את שמו המפורש".

"שמו המפורש" התפרץ שמאי בזעם "שמו המפורש? יש לכם חזקה על אלוהים? על איזה אלוהים? יש אלוהים של החרדים ויש אלוהים של החילוניים ואתם גרמתם לכך, כאשר בכוח הכוח, הפרדתם אותנו מאלוהים המקורי. תראה למה גרמתם בטמטומכם. מאחד יצאו שניים.

והשניים האלה, הכריזו מלחמה זה על זה. כל חששכם מאז הוא, שהאלוהים שלנו יגבר על אלוהיכם. אז היום אתם בעלי האמצעים, השררה בידכם ונדמה לכם כי, עם שני אלה, תוכלו לנצח. מסור לרבניך, בריון אטום מוח, שהכוח לא יעמוד, בסופו של דבר, מול האמונה שלנו, מול האלוהים שלנו - החילוני".

הבריון החל להראות סימנים של סקרנות. מעולם, גם בתקופה הקודמת, לא שמע מפי חילונים ביטויים כמו "אלוהים שלנו", "האמונה שלנו תגבר על אמונתכם". אלו היו צירופי מילים השמורים לדתיים המתגוננים, של אז.

"על איזה אלוקים אתה מדבר, שמאי" שאל הבריון "בורא עולם יש רק אחד. הוא שיצר הכל והראה לכולנו את הדרך. ובשאינו אומר כולנו, אני מתכוון גם אליכם, שבאופן זמני עשיתם חניה, בשדה הנקרא חילוניות. הרי גם אתה יודע, שבהמשך הדרך ייפתחו בפניך שערי האמונה ותיכנס בם ותבוא אל המגרש שלנו באהבה. לא, אני לא מדבר על העולם הבא. אני מתכוון לכאן ועכשיו".

"מוחך שטוף בסיסמאות שהחדירו לראשכם הריק, כדי שלא תעזו לחשוב מחשבה עצמאית, מלכי המניפולציות - הרבנים שלכם" השיב שמאי "אף אחד לא יגבר לעולם על החופש לחשוב, על הזכות לדעת, על הזכות להחליט. זה המגלם בתוכו כל זאת, הוא האלוהים שלנו. האמונה בנצחיות העקרונות הללו, היא האמונה שלנו. ולמרות שזו לא דרכנו, אם, כדי לנצח אתכם, צריך להשתמש בכוח, נשתמש".

13 "יופי", חשב לעצמו שמאי, בשוטטו במדרכות המרוצפות של נמל תל אביב הישן, "מה אני עושה עכשיו. המפגש עם הרב ועוזריו יתקיים בעוד שבועיים, אני מוכרח להכין תוכנית ש..."

טפיחה קלה שחש משמאלו, קטעה את מחשבותיו. "תמשיך ללכת" אמר הזר שנצמד אליו, "ותקשיב למה שיש לי לומר לך". הזר, בראותו את ההפתעה על פניו של שמאי, מיהר להרגיעו. "אל תחשוש, לא אפגע בך, למרות שיש לי את כל הסיבות לעשות את זה". לאחר מספר דקות, בשבתם זה מול זה, באחד מבתי הקפה שבמתחם הנמל, המשיך הזר: "אין לי מושג איך הגעת אלי ועוד פחות ברור לי איך הצלחת לחדור למחשב שלי."

אני רק יכול לומר לך, שבכל תכנית, גאונית ככל שתהיה, תמיד ישנו אותו פרט, שעליו לא חושבים. זה נכון, שאת ההוראות אני מקבל דרך המחשב ולכן מן הסתם, שיגרת אלי את ההוראה במחשב, אבל מה שלא יכולת לדעת, שמאי, זה שמך, נכון? כי גם אני בררתי עליך כמה פרטים. כל הלקוחות שלי מסתכמים באחד בלבד.

אל תישאל אותי מיהו, אין לי מושג, אני רק יודע שאני מקבל משימה, מבצע אותה ולאחר יומיים אני אוסף את המעטפה עם התשלום. שעון שוויצרי. מה שלא ידעת שמאי, כששלחת לי את ההוראה להגיע בשעת לילה, בעוד שבועיים, לחוף רידינג ולחסל בירות מהמגדל, 4 אנשים חובשי מגבעות שחורות, הוא שבנוסף לקוד שעלית עליו ודרכו שלחת את ההוראה למחשב, יש עוד סימן המזהה, שההוראה אכן באה מהלקוח האחד שלי. ואתה לא לקוח שלי."

הזר הדליק סיגריה במצית חד פעמי. עיניו הפעורות של שמאי ליוו את המשך דבריו "בדקתי וחקרתי וכך הגעתי אליך, כבר יומיים אני עוקב אחריך. האמן לי, אני לא מבין את פשר המלחמה הזו שהכרזת על החרדים. מה האובססיה הזו? אז הם היכו אותך, פגעו בכבודך, אז מה? תחשוב על זה, שאתה אחד מהרבה אלפים שעברו את אותה חוויה."

תשמח שנשארת בחיים. למה זה כל כך חשוב לך להבין למה דווקא אתה? אם תדע, איכות החיים שלך תשתפר? מה אתה מחפש, את משמעות החיים? בטה"כ תחשוב על זה, שאי הידיעה, בהרבה מאד מקרים, היא מקור הכוח להמשיך"

הזר הדליק סיגריה בסיגריה. הניסיון היחיד שעשה שמאי לומר דבר מה, הושתק ע"י הזר. "עזוב, מבחינתי, זה היה ניסיון מעניין מצדך, להשחיל לי עבודה צדדית בלי לשלם, לעצם העניין, כשאתה יודע עכשיו שאתה לבד, כדאי שתהיה לך תכנית גאונית, כי בפחות מזה לא תצליח לצאת חי."

הבריון נעץ בשמאי מבט תוהה "אם כן, זה כוח מול כוח? זהו המאבק? החזק מנצח?" "היום כן" השיב לו שמאי "פעם חשבתי שהמאבק הנצחי בין בני האדם הוא מוח מול מוח, אבל היום, אחרי 5 שנים, הצלחתם להביא אותנו להפנים, שמדובר בכוח מול כוח."

ההרצאה של שמאי החלה ליגע את הבריון. "ואת כל זה לא יכולת לומר לחוקרים? למה ביקשת לראות אותי?" "כי אתה שליחו של הרב מלמד" השיב לו שמאי "ואני רוצה שתעביר לו מסר ממני. והמסר הוא, כוח מול כוח, אלוהיכם מול אלוהי, אמונתכם מול אמונתי, המנצח לוקח הכול. את זה אני רוצה שתעביר למלמד."

"למה שהרב יסכים לצאת מולך לקרב?" תמה הבריון "הרי אתה מחוסל, די בסימן אצבע של הרב, כדי שתצא מכאן ישר לבית הקברות. למה לגרור את הרב לראות איך מחסלים חילוני שיצא מדעתו?" בשלווה, שגם שמאי לא ידע מאין שאב אותה, הוא אמר "תאמר לרב שלך, שזוליג הפקיד בידי מתנה בשבילו."

תכתוב על פתק, כי הרי לא תזכור את מה שאני אומר לך. תכתוב, שמדובר ב-ZB728019325. אני מבטיח לך שהוא יבוא ואני עומד על כך, שגם אתה ושני הבריונים, שתקפו אותי, באותו אחרי צהריים בתל אביב, תבואו איתו למפגש."

הבריון פישק שפתיו כדי לומר דבר מה, אך שמאי המשיך "ועוד דבר, תאמר לו גם, שאם אני לא משוחרר מכאן היום, העתק מהמתנה יגיע מחר בבוקר, עם שליח מיוחד, אל ראש הסנהדרין". "אני לא מבין" אמר הבריון "מה נרויח מזה שאמונתנו תנצח את אמונתך?" משהו בפניו של שמאי גרם לו לשנות את השאלה "רגע, אנחנו מדברים על חיים ומוות?" "כן" ענה לו שמאי.

12 "זה טירוף מוחלט, שמאי" הזדעזעה גילי כששמעה את אשר עבר עליו בשבוע שנעדר מהבית. "אתה מול הרב מלמד ושלושת הבריונים? ואפילו אם תנצח, אתה חושב שבזה הכל יחזור להיות כמו שהיה וכולנו נלך לשפת הים, כחילונית מאושרים? האם כתוצאה מכך כל החרדים יביעו חרטה ויבקשו סליחה ומחילה?"

"לא מדובר בחרטה, גילי" השיב שמאי "את לא מבינה שמה שעומד כאן למבחן היא תמצית החיים שלנו, צלם האנוש שלנו, כבודנו, שלאיש אין זכות לפגוע בהם? אם תרצי, מדובר במלחמת דת. הדת החילונית מול הדת החרדית. לראשונה בחיי, גילי, אני עומד להילחם עד מוות על חילוניותי."

הזר הסיט את כסאו כדי לקום, שמאי, בפנים של מי שרק הסיפורה האחרונה הפרידה בינו ובין הזכייה הגדולה בלוטו, אחז בזרועו ושאל "אז אתה חושב שכדאי לדחות את זה למועד אחר?" הזר, שכבר עמד על רגליו, זרק לעברו מבט אחרון ולחש "את זה לא הייתי עושה".

”

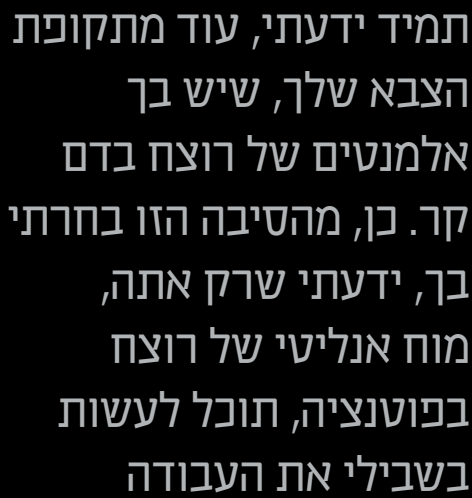
הוא נהג להתבדח עם חברים משותפים, שלו ושל גילי, שמה ששומר על הזוגיות שלהם, למרות הקריזות של גילי, זה זוג פדלים. אני מפדל ברחובות תל אביב וכל המתח מתפרק דרך הרגליים.

המשפט הראשון שנשמע, היה מפיו של הרב מלמד "בחירה טובה, שמאי ידידי, אין מקום טוב משפת הים כדי להתנקות ולהשליך את החטאים למים. זו התחלה יפה לבוא, לאחר מכן, זך ונקי ליום הראשון של החיים החדשים".

"זה לא המקום והזמן" השיב לו שמאי "לשמן אותי במשפטים חלקלקים, מלמד" בכוונה השמיט את התואר רב משמו. "הרי אתה יודע בדיוק למה אנחנו כאן". "אנחנו כאן" השיב הרב מלמד "כדי להראות לך שאנחנו לא פוחדים מהמפגש בין אמונותינו, שהרי אין ספק שאמונותנו תגבר על גיבוב

שמאי הגיע אל חוף רידינג ברכיבה על אופניו. היה משהו מרגיע ו"מסדר מחשבות" ברכיבה על אופניים. הוא נהג להתבדח עם חברים משותפים, שלו ושל גילי, שמה ששומר על הזוגיות שלהם, למרות הקריזות של גילי, זה זוג פדלים. "אני מפדל ברחובות תל אביב וכל המתח מתפרק דרך הרגליים". הבחירה בחוף רידינג הייתה חלק מהתכנית. הביוב של גוש דן נשפך לשם ובמקומות מסוימים יצר בריכות טובעניות. בין הבריכות היו שבילים צרים, שרק אדם אחד יכול היה לעבור בהם לצורך טיפול בבריכות. הוא הכיר את המקום היטב, מהלילות שבילה שם עם חבריו, בדייג לילי. שמאי יצא מהנחה שהירושלמים בוודאי לא מכירים את המקום.

בשעה היעודה, נראו אורות המכונית מרחוק. שמאי אותת לה בפנסו. ארבעת הנוסעים יצאו מהרכב וצעדו לקראתו. שלושת הבריונים מלפנים ומספר צעדים מאחריהם הרב מלמד. משום מה, שמאי צייר בדמיונו את דמותו של הרב, כאדם בא בימים, לפחות כמו ראש הסנהדרין. והנה, נגלה לפניו אדם, בתחילת שנות השישים עם זקן גזוז ומסודר, לבוש בחליפה מחויטת ובידו מקטרת.

ידו של שמאי לחצה את גרונו של הרב מלמד. "אני לא יודע" חרחר הרב "אני לא יודע, זו בסה"כ הייתה טובה לחבר. לא שאלתי אותו למה, אבל אתה מכיר אותו היטב, אז תשאל אותו אתה, ...א...א...א". שמאי, שהשיגעון היכה במוחו, לא הניח לרב לסיים את דבריו ונעץ בו את סכיניו.

השביל הלך ונעשה צר יותר ולפתע נשמעו זעקות מימינו ומשמאלו של הבריון המנומר "אני טובע, אני טובע, הצילו" הבריון ניסה למשוך, ללא הצלחה, את שני הטובעים, אך כל מה שהספיק לראות הוא את ראשיהם הנעלמים בתוך הבוץ.

כדאי שתתחיל לחשוב על
מילותייך האחרונות, כשיובילו
אותך ברוב פאר והדר אל
כבר העיר בירושלים. מעניין
אילו מחשבות יעברו בראשך,
המכוסה בשק, כשתצעד
במעלה המדרגות אל במת
התלייה

17

"איך יכולת, זליג, לשבת באותו יום בבית הקפה ולראות כיצד הם מכים אותי למוות ובעצם כל זה נעשה בפקודתך. איפה התחיל המשחק הכפול שלך זליג? איך הסתבכת ונפלת לידי הרב מלמד ואנשיו? עכשיו אתה יכול לספר לי, זליג. אני חיסלתי את כולם, בשבילך. אין לך יותר ממי לפחד. אתה אדם חופשי. אבל, תשובה אחת אני רוצה ממך: למה בחרת דווקא בי, כדי לחסל אותם בשבילך?" למרות רצונו העז לסיים באותו ערב את הפרק הזה בחייו, ידע שמאי שאי אפשר להפתיע את זליג. ביתו היה מוגן מבחוץ בחומה גבוהה ובפנים סבבו אנשי אבטחה. שמאי ידע, שהפגישה צריכה להיות מסודרת ומתואמת מראש. כך מצא עצמו למחרת יושב למולו במשרדו שבמרתף הבית.

"איך אני יכול לשכנע אותך, שמאי, שאין לי יד ורגל בסיפור הזה?" שאל זליג ובעיניו אותו מבט אדיש, כביכול, שבעצם רק נועד להרוויח זמן. "אתה לא צריך לשכנע אותי" השיב לו שמאי "אמנם האסימון ירד לי מאוחר, אבל היום אני יודע הכל. כשבקפה סיבה ראיתי את המעטפה שנפלה מתיקך ועליה רשום ר. מלמד, לא שיערתי שהכוונה לרב מלמד. רק כששכבתי בבית המעצר בירושלים, מוכה וחבול, אמרתי לעצמי, מה יש לי להפסיד, אני אהמר. ואז זרקתי לראשונה את שמך ואתה יודע מה זליג, זה עבד. אח"כ, שניה לפני שהחזיר נשמתו לבורא, שלח אותי הרב מלמד אליך, לקבל את התשובות. 'בסה"כ עשיתי טובה לחבר', הוא אמר". זליג שהבין כי אין טעם להמשיך ולהכחיש, סובב את

כיסאו אל עבר שמאי, ופלט בציניות "גם לנידון למוות מגיע לדעת את האמת" והמשיך "תמיד ידעתי, עוד מתקופת הצבא שלך, שיש בך אלמנטים של רוצח בדם קר. כן, מהסיבה הזו בחרתי בך, ידעתי שרק אתה, מוח אנליטי של רוצח בפוטנציה, תוכל לעשות בשבילי את העבודה ולשחרר אותי אחת ולתמיד מהכנופיה הזו. הייתי אתך לאורך כל הדרך.

מי אתה חושב נתן הוראה לגבעון להעביר לגילי את הקוד? [אגב הסיפור של גבעון וגילי, היה ידוע לי מזמן] יכולתי להעביר לך גם את הצילומים, לעזור לך בזיהוי, אבל אז הייתי מסתכן מידי. למה, לפי דעתך, לא הרגו אותך בבית המעצר בירושלים? מי אישר לזר לעזור לך בחוף רידינג? יכולתי אמנם להטיל עליו את המשימה, מלכתחילה, אבל אתה יודע מה הייתה הבעיה שלי, שמאי? בלעדייך לא הייתי יכול להוציא את הרב מלמד ממבצרו בירושלים. בכל השנים, הוא לא יצא את ירושלים. ובירושלים אי אפשר היה לחדור את טבעת האבטחה שעטפה אותו. אני הימרתי עליך שתצליח לעשות את הבלתי יאמן. ואתה יודע מה, גם בזה הצלחתי".

"הצלחת בקרב הזה זליג, אבל את המלחמה הפסדת. בזמן שאנחנו כאן, גילי יושבת עם גבעון. וגבעון, שאתה מכיר אותו טוב ממני, יקריב היום את ראשך בשמחה, כדי לתפוס את מקומו הפנוי של הרב מלמד. כדאי שתתחיל לחשוב על מילותייך האחרונות, כשיובילו אותך ברוב פאר והדר אל כבר העיר בירושלים. מעניין אילו מחשבות יעברו בראשך, המכוסה בשק, כשתצעד במעלה המדרגות אל במת התלייה. זו, אולי, הפעם הראשונה, שטעית בבחירה. טעות אחת, זליג, וסוף לחיים הטובים. אתה, יותר מכולם, היית צריך לדעת, שמי שרוקד את ריקוד האש עם השטן, צריך להביא בחשבון גם שינוי בכיוון הרוח".

וכך, בהשאירו את זליג, נטוע בתדהמה בכיסאו, סבב שמאי על עקביו ופנה אל כיוון הדלת. "שמאי" נשמעה הקריאה מפאתי החדר. זליג עמד ובידו אקדח "אם אני הולך, ההשקעה שלי הולכת איתי", הירייה נשמעה עשירית שנייה בלבד, לאחר ששכינו של שמאי ננעצה בלבו של זליג. "בכל זאת למדתי משהו באימונים לקראת המפגש עם הרב מלמד ואנשיו" מלמל שמאי לעצמו כשהדלת הכבדה נסגרה מאחוריו. ■

[הרעיון לסיפור, בהשראת ספרו של יצחק בן נר - "מלאכים באים".]

בין הרמזורים

"מה היא מנסה לומר לי עם החיוך הזה?" חשב לעצמו ובתנועה אינסטנקטיבית העביר ידו בין שערותיו. הוא היה נבון. אמנם הוא היה זה שהתחיל, אבל היא המשיכה. הוא הרגיש שהיא נשאבת אל תוך המשחק.

הוא הפנה אליה את מבטו. לא בבת אחת, כדי שלא יראה מעוניין במיוחד. היא לא השיבה לו, אבל מבטו החודר דיבר אליה וגרם לה להסיט ראשה שמאלה לעברו. המבט המהוסס הלך והתחזק ובזווית הפה ניצת חיוך קל.

”

מה היא מנסה לומר לי עם החיוך הזה? חשב לעצמו ובתנועה אינסטנקטיבית העביר ידו בין שערותיו. הוא היה נבון. אמנם הוא היה זה שהתחיל, אבל היא המשיכה.

הנסיעה האיטית ברחובות העיר הפכה עד מהרה לדהירה פראית בין המכוניות. הוא השתדל להדביק אותה. פעמים קרה שהיא כוונה כך שהרמזור יתחלף כשהיא באמצע הצומת והוא נשאר תקוע באדום. מעבר לצומת היא תמיד חכתה עם אותו חיוך בזוית הפה. כעבור מחצית השעה חש שהמשחק נגמר. בנסיעה מהירה היא חצתה את העיר לכוון רמת השרון.

באחד הרחובות הצדדיים היא עצרה והחנתה את מכוניתה. הוא לא יודע למה, אבל ידע שכאן היא גרה. הוא תהה למה לא נכנסה לחניה. "כדי שהשכנים לא ידעו שאני בבית" הסבירה לו מאוחר יותר.

הוא שם לב לכך, שכאשר ירדה מהרכב הפנתה מבט לאחור לוודא שהוא שם. בצעד מהיר היא פנתה אל עבר הכניסה למגדל הסמוך.

"אני חייב להשיג אותה לפני שדלת הכניסה לחדר המדרגות נטרקת" אמר לעצמו. "אין לי מושג על איזה שם אני צריך ללחוץ באינטרקום".

אבל היא החדירה את רגלה לרווח שבין הדלת למשקוף וחיכתה שיגיע.

במעלית הם לא החליפו מילה.

הוא לא זכר, לאחר מכן, מתי יצאו מהמעלית, לאיזו דירה נכנסו. הוא גם לא זכר מה היה אחר כך, אבל את ריחה זכר.

את כל הסיפור הזה, על פרטיו, הוא גלגל בראשו בשניות המעטות שבין החלפת האורות ברמזור. ככה הוא, תמיד מפליג בדמיונו, כשלידו ברמזור נעצרה מכונית ובה בחורה "מעניינת" כמו שהוא נוהג לומר.

למקרים בהם במושב האחורי, או לידה, ישבו הילדים הקטנים, היה לו סיפור אחר לגמרי. ■

”

לנסוע אחריה, חשב, "אולי קצת נסחפתי?", אבל כשראה שהיא מאטה מעבר לצומת, כאילו מחכה שיבוא, הכביד רגלו על הדוושה ושאת לעברה

ואז התחלף הרמזור לירוק ותוך שניות היא כבר הייתה באמצע הצומת כשפניה מערבה. "לנסוע אחריה" חשב, "אולי קצת נסחפתי?", אבל כשראה שהיא מאטה מעבר לצומת, כאילו מחכה שיבוא, הכביד רגלו על הדוושה ושאת לעברה.

”

מעבר לצומת היא תמיד חכתה עם אותו חיוך בזוית הפה. כעבור מחצית השעה חש שהמשחק נגמר. בנסיעה מהירה היא חצתה את העיר לכוון רמת השרון

אל תדאגי, הוא יחפש אותך

"פשוט נזכרתי איך אמי צחקה אחרי שסוף סוף הואלתי לצאת" אמר בהתנצלות כלשהי.

היא עמדה ליד קבר שזה עתה כוסה באדמה. רק שלט קטן אמר שפה קבור אריה שניידר.

"אבא, חבר, אח, בעל?" שאל. "אבא" היא השיבה בחיוך, תוהה על הפירוט שבשאלה. "למה יהודים תמיד שואלים כמה שאלות ברצף? לא יודעים לשאול שאלה אחת, לחכות לתשובה ואז לשאול שאלה נוספת." אמרה.

"מעניין שגם אני שואל את עצמי תמיד למה, אבל אני עושה את זה בעצמי" השיב. וכך עמדו דקות ארוכות, שותקים ונוכחים.

"הרכב שלי במוסך" אמר "אפשר לתפוס אתך טרמפ עד לתחנת האוטובוס הקרובה?" כן, היא השיבה, "למה לא?"

בתחנת האוטובוס היא אמרה "אני נוסעת לתל אביב, אז אם זה הכוון שלך, אני יכולה לקחת אותך". משהו באופן בו אמרה זאת העלה מחשבה חטופה במוחו, שהיא ידעה זאת מראש.

במהלך הנסיעה היו מכונפים בתוך עצמם. היא רק שאלה אם יפריע לו אם תעשן ברכב והוא ענה שבשמחה יצטרף אליה.

בהגיעם לרחוב בו הוא גר, היא עצרה בחניה שלפני הבית. הוא לא אמר לה את מספר הבית ולכן זרק בעדינות "אולי אני נסחף, אבל יש לי תחושה בלתי מוסברת שאת מסתירה משהו".

כשאספה את שערה מהפנים, ראה שהיא מחייכת. "יותר ממה שאתה יכול לדמיין" השיבה.

ביושבם בבית הקפה ממול, אמרה "אני מכירה אותך שנים. בעצם, מאז שאביך נפטר".

המבט הרגוע על פניו התחלף באחת לכזה, שאחרי שנים, היא אמרה לו, שהוא נראה כמו משהו בין תמיהה להיסטריה. הוא הרגיש כאילו הסירו ממנו את הבגדים באחת. "את מכירה את החלומות האלה שאתה מסתובב ברחוב וכולם

מחשבה הראשונה כאשר הגיע לקבר של אמו היתה "כל כך הרבה אנשים נפטרו מאז שהייתי כאן לאחרונה". המון קברים נוספו, חשב לעצמו. הוא נהג להתייחד עם אביו ואמו בכל שנה ביום ההולדת שלו. הוא אף פעם לא הבין מדוע מישהו חוגג לעצמו יום הולדת. כאילו היה זה היום החשוב והגדול בחייו.

"מי שצריך לציין את היום הזה" נהג לומר למי שהסכים לשמוע "זו קודם כל האמא, שעברה חוויה גדולה בלידתו והאבא שהיה שם וחווה אף הוא."

וכך כשהוריו היו בחיים, הוא חגג איתם בכל שנה, את יום ההולדת שלו ואהב לשמוע כל פעם מחדש, אף שהיה כבר בן 40, על החוויות של הוריו באותו יום. איך אביו רץ בהיסטריה אל הרופא המיילד, בקצה העיר, כי אמא הכריזה ש"זהו, זה קורה" ואיך אני סרבתי לצאת גם אחרי שהראש ביצבץ החוצה.

"מה הפלא" "שאלה תמיד אמי בחיוך, 5 קילו, ווחד גודל".

הוא אהב לשמוע, כל פעם מחדש, איך אחותו הגדולה בכתה מאחורי הדלת של חדר השינה של ההורים, שם ילדה אותו אמו, בחשבה שאנשים רעים מכאיבים לאמא ואיך היא נרגעה כששמעה את אמא צוחקת והיא הובנסה לאחר כבוד לראות את אחיה השמן.

"הריטואל הזה כל כך חסר לי" אמר לעצמו. וכך מצא עצמו מדי שנה עומד לפני הקבר בעין אחת בוכה ובשנייה צוחק.

וכך היא ראתה אותו ושאלה במפתיע "למה אתה צוחק? אם אתה כל שמח שנפטרת ממנה, למה אתה טורח לבוא לכאן?"

והוא בכלל לא שם לב, שהיא הגיעה במיני מיינור הקטנה שלה ולא חש בה כאשר אספה את האדמה חזרה אל התל הזעיר שכיסה קבר. וגם לא הריח את ריח הפרחים שהיא הניחה על הקבר.

מאוחר יותר חשב שכנראה נסחף עם זכרונותיו אל תוך סיאנס עצמי, שבו חזר אל הבית במדינה ההיא שבה נולד. שנותיו כאילו נמחקו והוא שוב היה אותו תינוק, 5 קילו, שזה עתה הגיח והדבר הראשון ששמע היה צחוקה המתגלגל של אמא.

ביותר בחיים. דברים באים והולכים ורק המשפחה נשארת."

אחרי עוד סיגריה הוסיף "איך את יודעת את כל זה? אני לא מאמין שבין אבא שלך לאמי היה משהו שהוא מעבר לאותן שיחות על סנדוויץ', קפה וסיגריה."

"אתה צודק" אמרה. "הקשר האינטימי נולד אחרי שאביך נפטר ואמי הלכה לעולמה. זה היה די בסמיכות זמנים. הם התחילו להיפגש גם אחרי שעות העבודה ודי מהר, אמא שלך הפכה להיות בת בית אצלנו. ככה הכרתי אותה ואותך."

"אם כך, איך זה שלא הכרתי את אביך?" שאל. "כי אמא שלך אמרה שגבר זר לא יכנס אליה הביתה כל זמן שהילדים בבית. אבא שלי תמיד אמר שזה משהו שהיא הביאה איתה מהגלות, אבל קיבל את זה."

עווית של כאב ניכרה בזוית פניו כאשר אמר, כשמבטו בכלל מופנה אל החלון "אז זו היתה כנראה הסיבה לכך שבכל חופש גדול בתיכון, אמי סידרה לאחותי ולי חופשה ארוכה אצל סבא וסבתא בחו"ל? כדי להיות חופשיה יותר עם אבא שלך? לא, היא לא היתה כזו. היא לא היתה עושה לנו את זה. היא תמיד אמרה שטוב שנבלה עם סבא וסבתא וגם נעשה פוליש לשפה וגם נראה דברים אחרים "למען ההתפתחות האישית".

"דבר אחד אני יכולה לומר לך בביטחון מלא" נכנסה לדבריו" שכל מה שחשבת אז היה נכון, כי כזו היתה אמא שלך. התגלמות התום והטוהר. אישה שניסיתי לחקות. ללא הצלחה, אם יורשה לי להוסיף."

כי כמו שאבא שלי נהג לומר "אנשים כמו דליה נוצרו בגלופה בעבודת יד, כדי שלא יוכלו ליצור עוד אחת כזוהי".

שתיקה ארוכה השתררה ובסופה הוא אמר " זה יותר ממה שאני יכול להכיל. אפשר שניפרד עכשיו וניפגש בעוד כמה ימים?". הוא לא חיכה לתשובתה והחל לצעוד לקראת היציאה.

שם נעצר ופנה אליה " לא נתתי לך את מספר הטלפון שלי". היא חייכה והוציאה פנקס טלפונים קטן מתיקה ואמרה "אין צורך, הכול כאן".

"ושלך" רצה לצעוק, אבל פנה לאחור ונעלם.

היא המשיכה לשבת עוד דקות ארוכות. מבטה נתקל ביושב קפה אחר שהיה עד לסצינה. " אל תדאגי, הוא יחפש אותך" אמר.

" אני יודעת" השיבה. ■

אמא שלך עבדה באותו משרד שבו אבי עבד. כולם אמרו שהם אח ואחות. בכל הפסקה הם ירדו יחד לסנדוויץ', קפה וסיגריה. כשראו אותם יורדים, שאר העובדים ליחששו "סנדוויץ', קפה וסיגריה"

מסתכלים עליך ואתה לא מבין למה ולא מודע בכלל לעובדה שאתה ערום" שאל?
"ברור" השיבה בקצרה.

כשהרגישה שהוא מדליק סיגריה חדשה, כשהקודמת עדיין מונחת, דלוקה, כמעט שלמה במאפרה, הבינה שהיא לא יכולה למשוך את זה יותר, כי אחרת היא תיאלץ לחייג למד"א שיבואו לחלץ אותו לחדר המיון.

"אז הסיפור הוא כזה". אמרה וכאן עשתה הפסקה מתודית, הדליקה אף היא סיגריה ואחרי מספר שאיפות המשיכה.
"אמא שלך עבדה באותו משרד שבו אבי עבד. כולם אמרו שהם אח ואחות. בכל הפסקה הם ירדו יחד לסנדוויץ', קפה וסיגריה. כשראו אותם יורדים, שאר העובדים ליחששו "סנדוויץ', קפה וסיגריה".

"צריך להלחין את זה אמרה אמך יום אחד לאבי."

ומה עושים בזמן האיכות הזה? מדברים. ועל מה מדברים? על המשפחה, על הילדים. בהתחלה רק דברים טובים כי "אצלנו הכל נהדר" וכעבור זמן, גם על הדברים הפחות נעימים. ופתאום מגלים שמה שנראה לכל אחד ש"רק אצלנו זה קורה", הוא משהו משותף לזוגות אחרים, למשפחות אחרות וזה נורא מייאש לחשוב שאתה אחד מ... כאשר, כל זמן שלא הוצאת את זה החוצה, נדמה שרק אצלך זה קורה.

"אין בזה נחמה" אמרה פעם אמא שלך. "וככה, מתוך המצוקה, נוצרה ביניהם קירבה גדולה, אפשר לומר אפילו אינטימית".

" אף פעם לא הרגשתי שאמא שלי במצוקה כלשהי" אמר " הכל נראה בבית כל כך אופטימי. זוגיות שרק אפשר לקנא בה. "משפחה, משפחה", נהגה אמי לומר, "זה הדבר החשוב

העמדת פנים היא המציאות

שחלק מהחבורה יודע על האחרים? לערער את השלמות? כי מה היה לנו עד היום? גדלנו יחד, יצרנו זוגיות כמעט מתוך עצמנו, בנינו היסטוריה משותפת במפגשים ובטיולים המשותפים. הילדים שלנו ממשיכים בדרכנו. הכול נראה כל כך יציב ובלתי פגיע.

עכשיו לפתוח, כי אולי זוג אחד בינינו חווה תקופה קשה? להיפך, נעטוף אותם, נלטף אותם, נחליק את הבעיה ונשכיח אותה ונחזיר הכול למסלול שיבטיח שהחבורה תמשיך לתפקד "כמו שהיה".

אבל דניאל לא חשב כך. הוא רצה לפרוק והשתמש בדורין ויובל כתירוץ מזדמן. הוא זרק פצצה לאוויר. "חני ואני החלטנו להיפרד".

הוא הסתכל מסביבו על הפרצופים ההמומים והוסיף "זה לא רק אנחנו ודורין ויובל שעוברים משברי גיל וזהות. כולכם נמצאים באותו זבל של החיים. אפשר כבר להוריד מסכות. אפשר כבר לומר את הדברים שלא אמרנו, אבל כל כך רצינו ולא העזנו".

והוא לא הפסיק "עול כבד ירד מכתפי דליה ויוסי אם יעזו לומר בפרהסיה שכל אחד מהם מנהל כבר 10 שנים רומן מאחורי גבו של בן הזוג. כן, זה יפרק את החבורה, אבל יעשה כמה זוגות בינינו למאושרים. כל אחד שם לב שכשאוירי ולאה מסתכלים האחד על האחרת, משהו זו אצלם, אור אחר מאיר אותם, אז למה שלא יקומו ויתחברו ומשני זוגות של אנשים אומללים יצא זוג אחד מאושר? ואני יכול להמשיך, כי כבר לא אכפת לי. אני כבר בדרך החוצה. לא יודע לאן, אבל בטוח שהדבר האחר שאעשה, יכניס תוכן חדש לחיי".

בדרך הביתה היו ששתקו והיו שדיברו וכמובן היו שצעקו וגידפו את עצמם ואת בני זוגם והשאלה שריחפה אצל כולם הייתה "האם מה שנראה, היא האמת, או שמא האמת נמצאת במה שלא נראה?".

והיחסים מאותו יום ואילך, לא היו כשהיו.

כמה זוגות בחבורה, נפרדו. כמה נשארו ביחד, אבל לחוד. ורק אנחנו, שהחלטנו בהכרה מלאה שאנחנו לא מדברים על זה, נשארו ביחד והכל המשיך כשהיה, אבל לבד.

■ החבורה התפרקה.

שאלה? האם מה שנראה הוא האמת של הזוגיות, או שמא דוקא מה שלא נראה היא האמת? כל מי שמכיר את דורין ויובל יאמר שהזוגיות שלהם היא מושא לקנאה. הסיפורים שלהם על עצמם והאופן בו הם מתייחסים זו לזה בחברה, מעידים שהם ראויים לתואר זוג השנה.

הרהורים דקים החלו לבצבץ כאשר דורין הופיעה למפגש הקבוע של ששי בערב עם איפור לא אופייני וחולצה בעלת שרוולים ארוכים ונטולת מחשוף.

זה היה ערב קיצי ולח במיוחד והיא נראתה קצת אחרת. לא שמשוהו במצב רוחה או היחס שלה ליובל, באותו ערב, הטילו ספק כלשהו שמשוהו עובר עליה. הכל סבבה.

אחרי שהלכנו, ובאותו ערב הם פרשו מוקדם מהרגיל, ולאחר שתיקה מביכה של החברים, שאל מישהו "דורין לא נראתה קצת אחרת מהרגיל?".

חברתה הטובה נחלצה מיד להגנתה ואמרה "קורה לכולנו לפעמים, לא?".

"קרה שם משהו ביניהם", אמר דניאל והוסיף "ואת, שמכירה אותם הכי טוב, מעמידה פנים שכלום לא קרה? נמאס כבר עם העמדת הפנים הזאת. 20 שנה אנחנו מסתובבים סביב עצמנו ומטפחים את הדמות שיצרנו לנו, גם באישי וגם בזוגי. לא הגיע הזמן לדבר על זה? בסוף גם אנחנו לא נדע אם מה שאנחנו מציגים היא האמת שלנו או שהאמת נשארת בבית כשאנחנו יוצאים החוצה".

מה קרה לו לדניאל, חשבה החבורה. מה הוא חושב לעצמו? עכשיו אחרי 20 שנה של דביקות, הוא רוצה לזעזע את האחדות עם שאלה, שאף פעם לא נכללה ברפרטואר המשותף?

להעמיד בצומת את כל החיים המשותפים של עשרת הזוגות, שהלכו יחד דרך כל כך ארוכה? להעלות בפומבי את מה שכל אחד מהזוגות אפילו אינו מעז לדבר בבית? לגלות סודות

להמציא את עצמנו מחדש

היא לבשה עדיין את אותו חלוק, רוויה בריחות שמני היסמין. שערה כבר לא היה אסוף. באותו חצי חיוך אמרה "אני רואה שאתה מבין צרפתית". זה היה המשפט היחיד שנאמר לפני שהיא אחזה בידו והובילה אותו למיטה.

החלוקים צנחו באחת וגוף אל גוף נצמד. השמן החליק את גופותיהם. זה הרגיש כמו לעשות אהבה בחלל או על מסלול החלקה בהר מושלג.

הידיים כאילו לא היו שלו. בהיעדר חיכוך, נדמה היה לו שהוא מרחף. נוגע לא נוגע. "את רגע פה ורגע לא" זכר שאמר לה ומשך אותה שוב אליו. הוא הרגיש שהוא נמשך אליה, שהוא אוהב אותה עושה את זה. הוא אהב לראות אותה עוצמת עיניים ופותחת פה כדי לומר משהו, אבל מה שיצא היה חרחורי הנאה.

הוא ידע בדיוק מתי תעבור לשכיבת בטן ומשם לקיפול ברכיים. זה כאילו היה כתוב באיזה תסריט נסתר.

"אלוהים" אמר לעצמו "אף פעם לא הייתה לי חוויה כזו".

במקלחת המשותפת אחרי, היא אמרה "אתה רואה יקירי, גם אחרי 20 שנות נישואים, כשנדמה שהכל כבר נאמר והכל כבר נעשה, עדיין יש מקום למשחקים. זה הכל בראש. צריכים להמציא את עצמנו כל פעם מחדש".

הוא הביט בה בעיניים מעורפלות כאשר הוסיפה "ועכשיו ננחש מה מחכה לך כשנחזור הביתה, בעלי אהובי." ■

ה היה בגדר פינוק. תמיד כשיצא לו להתאכסן בבית מלון עם מרכז ספא, הוא נהג לרדת למסיז ולאחריו סאונה חמה. התנאי היה שאת המסז' תעשה מסג'יסטית. הוא לא יכול היה לסבול אפילו את המחשבה שגבר ייגע בו.

הלחיצות החזקות על מקומות כואבים, ריכוך, חיכוך שרירים תפוסים. ליטוף. השמן החם והחלקות הידיים נתנו לו תמיד שעה של התרגעות ברמה שיכולה היתה להביא אותו להירדמות מענגת. לפעמים זה גם קרה.

בהגיעו לדלפק הוא הבחין בה. אישה שאל כמותה תמיד נמשך. הוא שם לב שהיא מביטה בו עם חצי חיוך שכאילו מסתיר משהו, או מרמז על דבר אחר? היא לבשה חלוק לבן, שמוט על כתפה. רגליים משולבות עם סגירת חלוק במקום די גבוה במעלה הרגליים. החריץ העמוק בין שדיה, לא השאיר מקום לספק שהיא אינה לובשת דבר מתחת לחלוק.

כשקמה לכוון חדר המסג', אמר לעצמו וואו. בדיוק מה שאני אוהב באשה. שיער אסוף, עצמות לחיים בולטות, חיוך בעיניים, שאפשר לפרשו לכאן ולכאן. אישיות מורכבת, חשב לעצמו.

הוא לא היה מאלה שיוצרים קשר מידי. הקרובים לו ידעו, שלא הוא זה שיוצר את הקשר הראשון. הוא לא זה שלוקח את היוזמה כאשר מדובר באנשים. אחרים תמיד נדרשים לפתוח אותו לשיחה.

הפעם, שם לב, שהוא מתעכב עליה בעיניו ואפילו מגיב לחצי החיוך שלה, במשהו שיכול להתפרש כחיוך משלו. אף מילה לא נאמרה.

כשיצא מחדר המסג', מרוגש כולו מהחוויה שבחדר החשוך למחצה, הושיטה לו פקידת הקבלה פתק מקופל ואמרה "זה מהגברת שנבנסה לפניך".

על הפתק היה כתוב בצרפתית "חדר 306. אל תתקלח כשאתה מגיע". מתוחכמת, חשב לעצמו. פתק בצרפתית כדי שהפקידה לא תבין. אבל מדוע חשבה שהוא יבין?

דפיקה קלה על דלת 306 זכתה למענה מידי, כאילו היתה שם כל הזמן, מחכה לדפיקה.

ואז חזרתי בתשובה

אחרת, ואולי מהסיבה הזאת, הבוס הטיל את המשימה עלי. אני נוהגת, בדרך כלל לחרוש את הרשת וכן לשתף מחשבות עם חברות טובות שלי. לא בממצאים, אני רוצה להדגיש, כי זה אסור מבחינה אתית.

חרשתי את האינטרנט וגיליתי עולם ומלואו. מסתבר שמזמיני הסקר ידעו דבר או שניים על הענין ומצאו שיש כאן, מה שקרוי בשפה המקצועית, "נישה".

זיוה היא חברה של חברה שלי שחזרה בתשובה. "היא אישה פתוחה יחסית ותשמח לדבר אתך" אמרה לי החברה.

נפגשנו. היא נשואה טרייה לאברך. "טרייה". 3 שנים וקצת והיא כבר בהריון השלישי שלה. בפגישה הראשונה, לאחר שהסברתי לה את רציונל המחקר ואחרי שהתגברתי על המבוכה שקשורה בשאלות שאני עומדת לשאול אותה, העזתי לבקש ממנה שתדבר איתי קצת על ענין המיניות שלה עם בעלה. זיוה, שבאה מבית חרדי, היתה בתולה, כמובן, בעת שנישאה. שידוך בין משפחות. גם הוא היה בתול.

אני בת 36, רווקה. חיה בתל אביב בדירה שכורה. אקדמאית (סוציולוגיה). עובדת בחברה שעורכת סקרים לפי הזמנה של לקוחות. אין לי בן זוג קבוע. אף פעם לא היה לי. חיי המין שלי מבוססים על מין מזדמן. שנים אני בדיכאון ברמה זו או אחרת.

הרבה כסף הוצאתי אצל הפסיכולוג סביב הענין הזה. מזלי שמקום העבודה מחייב את הסוקרים לעבור "טיפול תקופתי", מה שמקל מעט על התקציב. בשנים של טיפול, לא הגענו למסקנות חד משמעיות. הכיוון הכללי הוא שזה נובע מהיעדרו של בן זוג קבוע ומהתחושה הנוראית, מהמין המזדמן, ש"הגוף שלי לא שלי".

לפני זמן מה הוזמן אצלנו סקר על ידי חברה המספקת "זרזי מיניות" לאוכלוסייה של חרדים. נדמה להם, למזמיני הסקר, שדווקא אוכלוסייה זו זקוקה לכך יותר מאחרים.

כמו לפני כל סקר, אני בודקת חומרים שהתפרסמו כחומר רקע, ממנו נחליט על ההשערות וההנחות שעליהן נבסס את המחקר. כבר עסקתי בעבר בנושא המיניות, אמנם מזוית

"ההבנה באה לעתים דרך דוגמאות" ענתה זיוה בחוכמה וסיפרה את סיפורה.

"בגדול, יש צפייה בחברה הדתית, לאו דווקא החרדית, שבני הזוג יפתחו את התחושות המיניות שלהם ועליהן יבססו את האינטימיות שלהם, אבל מה לעשות ושני בני הזוג מגיעים להתנסות המינית הראשונה שלהם לא מתוך רצון, אלא מתוך מצווה? שנינו לא ידענו מה עושים. אמנם כל אחד עבר, בנפרד, הדרכה כלשהי, אבל בין תיאוריה למעשה, ההבדל עצום.

"במגע הראשון בינינו, אני שכבתי על הגב, לבושה. כן, את תחתוני הורדתי בהיכנסי למיטה. בעלי העז לפתוח את רוכסן המכנסיים ורכן עלי בכבדות. דבר לא קרה. הוא ניסה לחדור אלי עם אברו, שכלל לא הזדקף ואני התכווצתי אל עצמי. זכרתי את העצה של הרבנית שבמקרה כזה, יש לקחת את אברו בידי ולמששו, דבר שיעורר אותו. ניסיתי, הוא הדף אותי ואמר שהרב לא הזכיר דבר כזה והוא צריך לשאול אותו. מבוישים התכנסנו אל תוך עצמנו"

תהיתי ביני לביני, שהרי חובה לקיים את המצווה בליל הכלולות. זיוה, כאילו קראה את מחשבותי, אמרה "אל תחשבי שכל כך פשוט היה להסתיר זאת מפני הרבנים. שנינו הרגשנו שאנחנו חוטאים אבל נראה שחששו של בעלי מפני הסתרת המקרה בפני הרב גבר על חוסר רצונו לגלות את ה"פאשלה".

בלילה שאחרי, לאחר שהיתה לו שיחה עם הרב, אמר לי שמותר לעורר את האבר עם היד, אבל חס וחלילה לא לגרום לו לפלוט, תוך כדי, שמא יושחת זרעו לשווא. עשינו את זה ואפילו הרגשתי למטה קצת התרגשות. אולי בגלל הקולות שבעלי השמיע. מעשה שטן הוא פלט באמצע "האירוע".

אירוע, ככה אנחנו קוראים למה שהיה באותו לילה. תשובה לא קיבלתי כאשר שאלתי אותו אם הוא בוכה מההתרגשות או מפני פחדו שהשחית זרעו לשווא? ניסיתי להסביר לו שזה לא היה לשווא כי ראיתי שהוא נהנה מחוויה שלא ידע על קיומה עד עתה. פניו המבועתות נתנו תשובה חד משמעית". הרב, שלו, שהוא אדם חכם מאד, הבין שיש כאן בעיה שיש לטפל בה בעדינות ואמר לו שיש פרוש מקל על ענין השחתת הזרע והוא מתיר לו להשתמש בו. "אם אתה מרגיש שזה עומד לקרות (המילה אורגזמה לא מוכרת אצלנו) הצמד את האיבר אל שפתי איבר מינה של אשתך ותפלוט. ככה לא תשחית זרעך לשווא כי בידי השם להחליט אם היא תתעבר כתוצאה מכך".

"תפקוד מיני נורמטיבי" לקחתי על עצמי להוביל את השיחה "הוא כאשר שני בני הזוג מונעים מהרצון לגרום הנאה לעצמם ולבן זוגם". קבעתי, למרות שבחיים הפרטיים שלי, כאמור, לא חוותי עדיין ניסיון כזה. אבל זה נמצא בחומר הרקע שקראתי.

החיוך שהתפשט על שפתייה של זיוה הבהיר לי, עוד לפני שפתחה את הפה, שהקביעה הזו שלי, רחוקה מאד מהעולם שלה. "על זה אומרים החילוניים" אמרה "יחי ההבדל בין המצוי לרצוי" והוסיפה "דיברנו על זה בין החברות לפני החתונה ואולי הקביעה שלך מתאימה למקום הנאיבי שבו הייתי אז. היום אני יכולה לספר לך שהמושג רצוי הוא מצרך נדיר. יש מציאות ושותפים לה לא רק בני הזוג, אלא גם הרבנים והרבניות, משיאי העצות, שעל פיהן ייקבע מה עושים, מתי ואיך והכל על פי דין תורה".

הקמט על מצחה, שהחליף את החיוך והסב לפניה מראה של אישה במצוקה, השתקף כנראה גם על פני, כי מיד זיוה שאלה אם אני מופתעת. "לא יודעת" עניתי, "אני לא ממש מבינה על מה את מדברת".

”

יש מציאות ושותפים לה לא רק בני הזוג, אלא גם הרבנים והרבניות, משיאי העצות, שעל פיהן ייקבע מה עושים, מתי ואיך והכל על פי דין תורה

הוא היה רגיל כבר למגע ידי. אבל מי שהרגישה היתה אני. החדירה גרמה לי לדימום וכאבים עזים. בעלי שראה את זה באיחור, נבהל וביקש שאבדוק למחרת מה קרה. ואכן בדקתי וראיתי שאני שרוטה לגמרי בשפתיים התחתונות.

כשבעלי חזר למחרת מהרב, הרגשתי כל כך מושפלת. הוא סיפר לו את מה שקרה והרב ביקש לדעת עד לאיזה עומק איבר המין שלו חדר, האם הייתי יבשה או רטובה ואיזה קולות השמעתי. תבני, הרב מכיר אותי עוד מילדות. הוא השיא אותנו. אוי לבושה.

כנראה שהרב לא השתכנע שאכן היתה חדירה שבעקבותיה נפרדתי מבתולי וביקש שאלך להיבדק כדי לראות, אולי שמא, ישמור השם, הייתי בנידה.

הבקשה הזאת, שהיא בעצם פקודה, אומרת שאני צריכה ללכת למישהי שתבדוק את הנרתיק שלי ולאשר אותי כבשרה. את מבנה מה זה אומר? זה אומר שהגוף שלי כבר לא שייך לי.

המשפט האחרון הלם אותי. זה בדיוק מה שאני מרגישה. אותם מילים. אותה הרגשה.

שתינו באות אל ההרגשה הזו משני קצוות שונים אבל חשות אותה תחושה. אני מתוך ריבוי הגברים איתם אני מקיימת יחסי מין והיא מתוך איבוד העצמאות על גופה מול כל הבדוקות למיניהן שצריכות לאשר את השימוש בגופה. לא יאמן.

אחיות אנחנו.

השיחה עם זיוה, למרות שהכניסה אותי למצב רוח קשה, גרמה לי למחרת בבוקר להסתער ביתר שאת על מחקרים וראיונות שהצלחתי לאתר באינטרנט. איך מצפים מזוג שעד לאותו רגע של ליל הכלולות לא ידע מיניות מהי, לבצע את האקט המיני, כאילו הוא ענין של החלטה או כורח.

ההלכה אינה מעודדת, בלשון המעטה, פעילות מינית טרם נישואין. יותר מזה, היא אף אוסרת אוננות. גבר ואשה אינם מכירים את הגוף שלהם, אינם מודעים לאפשרויות הגירוי כשהם עם עצמם. תוסיפו לזה את הבושה מפני חשיפה גופנית בפני האחר ותחברו לזה את חוסר הידיעה והנה הסיפור של זיוה מובן. כמה עצוב. כי גם בהמשך, עם התחלה כזו, איך אפשר לצפות שבני הזוג יהנו מהאקט המיני.

הבטחתי לעצמי לבדוק את זה עם זיוה בשיחה הבאה.

”

השיחה עם זיוה, למרות שהכניסה אותי למצב רוח קשה, גרמה לי למחרת בבוקר להסתער ביתר שאת על מחקרים וראיונות שהצלחתי לאתר באינטרנט. איך מצפים מזוג שעד לאותו רגע של ליל הכלולות לא ידע מיניות מהי, לבצע את האקט המיני, כאילו הוא ענין של החלטה או כורח

החיוך הגדול על פני רק גרם לזיוה לומר "אל תצחקי, כי ככה נוצרה אצלנו שיגרה שנמשכה כמה חודשים".

אני הרגשתי שאני בסה"כ כלי שרת בידי בעלי והרב שלו. הרבנית שלי שהיא אישה מאד פרקטית ולפעמים מרשה לעצמה לעגל פינות, הציעה לי שבעורמה, אחרי שארגיש שכתוצאה ממעשה ידי, האבר של בעלי מתקשה, שאקח אותו בידי ואכניס אותו אל מערתי וכך אשיג שני דברים: האחד שאסייע לבעלי לא להשחית זרעו ואולי, אמרה, מערתך תהפוך למערת קסמים ותרגישי גם את את אותה התרגשות שבעלך חש.

"ובעלך?" שאלתי "איך הוא הגיב על היוזמה החדשה שלך?" "האמת, נדמה היה לי שהוא כלל לא הרגיש משהו אחר, כי

בינתיים מצאתי באיזה מחקר מארה"ב שבכללי, 45% מכלל הנשים ו-35% מכלל הגברים בגילאי 18-60 חוו בעיות בתפקוד המיני.

ברור ששיתפתי את הפסיכולוג שלי בנושא הזה. מסתבר שיש לו ניסיון עם מטופלים ומטופלות מהחברה הדתית ומבלי להיכנס כמובן לפרטים, הוא הסביר שהבעיה במגזר הזה היא קשה מאד, למרות שאפשר לעזור להם.

"הבעיה היא", לדבריו, "שהתפקוד המיני, מעבר לתוצאות הקשורות בפרייון, אמור להוביל להנאה של בני הזוג ולרצון לשחזר את ההנאה לעתים קרובות, אבל הוא קשור גם לתרבות ולמנהגים. תרבות בפרושה הבסיסי, היא שצריך ומוותר לעבור תהליך של למידה. קודם כל של הגוף שלך, אח"כ את גוף בן הזוג וכמובן דורש הרבה תרגול ואימונים.

התרבות הדתית אינה מאפשרת זאת וכך בני הזוג מגיעים בוסריים לאותו אירוע טראומתי של ערב הכלולות. ההשפעה של הטראומה הזו נמשכת זמן רב ולפעמים אינה נעלמת. או אז, דרושה השלמה, בעיקר מצד האישה.

לא לחינם נשים דתיות דבקות בתפקיד של גידול הילדים. זוהי אצלן ההמחשה של ההשלמה. מה הפלא שיש נשים שלא מצליחות להגיע לאותה השלמה וחיות בדיכאון מתמיד? הגוף והנשמה דורשים אהבה, דורשים קירבה פיזית, דורשים סיפוק הגוף וכן, גם הן רוצות להיות כמו כולן, שהרי, הן אינן חיות בבידוד חברתי ורואות (לפעמים בהסתר) מה קורה אצל האחרים."

התגובה שלי כאילו אמרה שלא הבנתי על מה הוא מדבר. ככה אפשר היה לפרש את הפתיח של ה"אבל".

"אבל איך אפשר לחיות ככה חיים שלמים?" שאלתי? והוא ענה, "אם היית מורידה את האבל והאיך ושמה סימן קריאה בסוף המשפט, הייתי מבין שהתקדמנו במשהו בטיפול האישי שלנו".

"מה? מה הקשר" אמרתי. "איך את לא רואה שהדיכאון המתמשך שלך יכול להיות מונע מאותו מקום של השלמה, כמו אצל האישה החרדית?" הוא הגיב "זו הבינה והשלמה שהגוף שלה הוא כלי שרת בידי הגבר שלה ואת יודעת בתודעה העמוקה שלך שגם הגוף שלך הוא כזה. הקשר שלך עם גברים הוא פיזי. את מציעה להם את גופך כדי שישירותו אותך, אבל קורה שיש מי שנשאר יותר זמן ויש מי שפחות, ואת נשארת עם ההרגשה, שבעצם הם שמיצו את גופך. הם

הולכים ואת נשארת וככה את מדרדרת אל תחושת הניצול והדיכאון. לא ככה?"

"אז עכשיו נשאר לי רק לחזור בתשובה" אמרתי בציניות מעורבת בדמעה.

בדרכי הביתה חלחלה בי ההבנה שיש בכל זאת משהו שמכוון וקובע את גורלנו. לא סתם הגיע הלקוח למשרד והזמין את הסקר ולא במקרה הוטל עלי לערוך את המחקר.

הייתי אמורה להגיע למסקנה הזו עוד בשיחה עם זיוה כשהרגשתי שאחיות אנחנו וכמובן כאשר אמרה שהגוף שלה לא שייך לה. הבן אדם הוא הפסיכולוג של עצמו, אבל בה בעת הוא גם המדחיק של עצמו וכך אני צריכה את הפסיכולוג שלי ואת זיוה כדי שיספרו לי את הדברים שאני היא האמורה להיות הראשונה לדעת על עצמי.

ביקשתי לפגוש את זיוה שוב "ללבן" לכאורה, כמה דברים. "העובדה" אמרתי לה, "שיש לך ילדים היא תשובה לכך שאחרי הכל את מרוצה מחייך, הלא כן?". היא היססה מעט לפני שענתה לי.

"מרוצה? האם שתינו מתכוונות לאותו דבר כשאנחנו משתמשות במושג הזה? אישית, אם אני יכולה לבדוד את המצוות הקשורות למין ביני לבין בעלי, אני יכולה לומר שאני מרוצה. הילדים ממלאים אותי, יש לי חברות שאיתן אני נפגשת ואפילו עבודות הבית כבר לא נראות לי משעממות ומיותרות. לאושרי, האיסורים בחברה שלנו אינם מאפשרים לי פיתויים חיצוניים וכך נמנעות ממני התלבטויות מיותרות. החיים שלי מתנהלים בתוך חלל מלא. אמנם מבודד, אבל מלא.

"לאושרך?" פלטתי בבהלה. "כן" היא ענתה ללא היסוס "כי אם היו לי פיתויים חיצוניים הייתי מגיעה למצבך".

פי הפעור בתדהמה הניע אותה להמשיך. "את חושבת שאת יכולה להסתיר שיש לך מעורבות אישית בכל השאלות האלה שאת שואלת לגבי המחקר?" בואי אלינו נעשה שבת ביחד, תחזי את האוירה, אולי תביני דבר או שניים על יופיים של החיים ועל המתנה הגדולה הזו, משפחה, שריבונו של עולם העניק לנו.

כשהבחינה במבטי התוהה, היא מיהרה להוסיף בחצי חיוך "את צריכה את זה "לצרכי המחקר", לא?"

ואני באתי. ■

הנסיכה יקטרינה

תמיד היה כדי לבדוק את מצב הישבן. אובססיה, כבר אמרנו? ולה, באותה מסיבת פורים היה ישבן כזה ולכן לא הפסיק להביט בה כל הערב. ברור שהיא שמה לב. זה היה כל כך שקוף.

כשראה שהיא צועדת לכוון המרפסת, כדי לעשן, מיהר לצאת אליה מהפתח השני כדי להיות שם כשהיא תגיע.

"וואיי" היא אמרה כשראתה אותו "איך הספקת להגיע לפני? לפני רגע חלפתי על פניך באולם". הוא היה מאד נבוך כי לא שם לב שהיא הביטה בו כשחלפה אבל החליט להתחכם "מיהרתי כי רציתי להיות כאן ולראות איך את עושה כניסה מלכותית", אמר. היא התקרבה אליו, מחכה שידליק לה את הסיגריה. "הדליק אותי" אמרה במבט פרובוקטיבי. תוך כדי נשיפת העשן. נעים מאד, "יקטרינה" והשיטה לו יד.

"הנסיכה יקטרינה" ענה והוסיף "אני סתם עודד".

הפעם הראשונה בה נתקל בה, היתה במסיבת פורים באוניברסיטה. היא התחפשה לנסיכה, עם שמלה לבנה מתנפנפת, שער אסוף וכתר על הראש. לא התחפוש היא שמשכה את תשומת לבו. היא היתה הלומת ריקוד. לא הפסיקה לרקוד ומסביבה דרך קבע כמה גברים נזולי ריר, שהתחרו על קרבתה.

היא היתה לבנת עור, פנים מאורכים משהו, שפתיים מלאות והעיקר, ישבנה החצוף שבלט מבעד לשמלה. חברים תמיד צחקו עליו באמרם, שלא חשוב איך בחורה נראית, אבל אם יש לה את אותו "ישבן חצוף", הוא ילך אחריה.

ישבן חצוף, הוא ניסה תמיד להסביר, זה ישבן שיושב על בסיס רחב יותר מהמוותניים, אבל לא יותר רחב מרוחב הכתפיים. ההתעגלות שלו לא מתחילה מלמעלה כהמשך לגב, אלא מלמטה מכוון סוף הרגליים והוא מוצק ברמה שלא מניחה לו לצנוח.

היא נשענה על המעקה, מעשנת בעיניים עצומות ובשפתיים מחייכות... שניהם שתקו את אורך הסיגריה. הפעם השנייה בה פגש בה, הייתה כעבור שבוע, בשיעור הראשון של הקורס על עלייתה ונפילתה של הצארות ברוסיה. היא נכנסה דקה לאחר שהשיעור החל והתיישבה

למה ישבן? אולי בהשראת הציורים מאותה תקופה שאשה מלאה הייתה סמל מין? או אולי מאז המצאת הגינס או אולי בזכות הטייץ שנשים לובשות לשעורי הפילטיס. הוא לא ידע לשים אצבע מתי התחילה אצלו האובססיה לישבן הנשי, אבל אם הסב מבטו לאחור בעקבות בחורה שנקרתה בדרכו, זה

אתה בטח רוצה לדעת, למה החלטתי שאתה תהיה בעלי", אמרה. ועוד בטרם הספיק לענות, הוסיפה "כי אם אנחנו רוצים או לא, החיים שלנו מסתובבים במעגלים שלא נסגרים אמנם, אבל יוצרים מן דינמיקה דומה. אנחנו גם נתגרש, אחרי שתהיה לנו ילדה" אמרה בחיוך והצמידה נשיקה אל שפתיו, אולי כדי שלא יענה לה.

"איך נראה המעגל שלך?" שאל. "המעגל שלי זה הסיפור של אמא שלי" ענתה.

אמא שלי ואבא שלי הכירו במסיבה שנערכה באוניברסיטה במוסקבה. שניהם למדו רפואה. הוא היה כבר בשנה שלישית, כאשר היא התקבלה ללימודים. זה היה מן קרנבל תחפושות והיא התחפשה כמובן לנסיכה. הדבר הראשון שאבי אמר כשניגש אליה והושיט את ידו היה "נעים מאד, הצאר ניקולאי". והיא השיבה "לכבוד הוא לי: הנסיכה יקתרינה".

בהפסקות, אף שלא למדו באותו בנין, היא חיפשה אותו. בהתחלה, הוא היה מאותת לה לשלום מתוך דבוקת החברים

במקום הפנוי לידו. "היא יודעת לעשות כניסה" נזכר שחשב באותו רגע.

"שלום קטיה" ברך אותה בלחש. "יקתרינה" היא השיבה בחיוך. בהפסקה היא שאלה "סיגריה וקפה במרפסת?" הוא הנהן בראשו וקם.

"לא קוראים לי קטיה", אמרה. "השם, שאימא שלי נתנה לי כשנולדתי ברוסיה הוא יקתרינה ואני לא אוהבת שמשבשים אותי". "את יהודייה?" שאל "כי זה שם כל כך לא יהודי". "זה משנה אם אני יהודייה או לא?" ענתה. "ממש לא", ענה. "סתם סקרנות". "אז כן, אני יהודייה. אבא שלי, לא".

"אתה ירושלמי?". שאלה "לא, אני מהרצליה" ענה. "וכל יום אתה מגיע לירושלים, עם כל הפקקים בדרך לכאן ובחזרה?" "מה לעשות?" ענה. "לא קיבלו אותי בתל אביב".

"אתה רוצה לבוא אלי אחרי השעורים?" אמרה פתאום. "אבל קבעתי כבר עם חברים בתל אביב", אמר בגמגום. השאלה נחתה עליו משום מקום. החיוך שלה גרם לו להמשיך את המשפט "

”

סבא שלי, מצד אימא רצה שיקראו לי רבקה,
על שם הסבתא רבא שלי, אבל אבא שלי לא
הסכים. היו ויכוחים ואז אימא שלי הוציאה את
הקלף המנצח ואמרה: הנסיכה יקתרינה

שעישנו ביחד ליד המנזה. לפעמים היה נפרד מהם ובא אליה לשוחח ולעשן ביחד. הם דיברו על הלימודים ובתור בוגר, הוא סיפר לה מה מחכה לה, הדריך אותה קצת, נתן לה עצות ואפילו העביר לה חומרים כדי שתוכל להתכונן לשיעורים ולבחינות.

אבל אני יכול לבטל, אם את מזמינה אותי כל כך יפה. "כדאי שתתרגל לסגנון", אמרה. "אתה תהיה בעלי".

בערב, אחרי הסנדוויץ והיין האדום, הם ישבו על פוך, במרפסת הירושלמית הצוננת ועישנו את החומר שהיה לה בבית. "אז

ההתקרבות הפיזית ביניהם התחילה רק לקראת סיום השנה. "פחדתי שנצא לחופש ולא ניפגש יותר" אמר לה אחרי ששכבו בפעם הראשונה. "לא רציתי לאבד אותך". הם עברו לגור ביחד בדירה, שסבא וסבתה הורישו לה די קרוב לאוניברסיטה.

לקראת סוף השנה השנייה היא גילתה שהיא בהריון. אני נולדתי בנובמבר כשהחורף כבר היה בעיצומו. אני לא עבדה כמובן ואבי היה אף הוא סטודנט במשרה מלאה. כסף לא היה חסר, כדי לחמם את הבית לכבוד הנסיכה.

"סבא שלי, מצד אימא רצה שיקראו לי רבקה, על שם הסבתא רבא שלי, אבל אבא שלי לא הסכים. היו ויכוחים ואז אימא שלי הוציאה את הקלף המנצח ואמרה: הנסיכה יקתרינה. עם השם הזה נפתח המעגל המשותף שלנו וככה גם נפתח את מעגל החיים החדש של הבת שלנו."

"נראה, שהייתה אהבה גדולה בין הוריי" הוא אמר. "אבל את מספרת שגדלת עם אמא חד הורית".

מאחר שאתה תהיה בעלי, אני אספר לך את הסיפור בעלילתי מלא.

"אחרי ההיעדרות מהלימודים של אימא שלי, בעקבות הלידה, הודיעו לה מהאוניברסיטה שהיא לא יכולה להמשיך את לימודי הרפואה מהמקום שבו הפסיקה, מה שאומר שהיא צריכה לחזור על הקורס של השנה האחרונה.

"איך הם יכולים לעשות לי את זה?" היא התלוננה אצל אבי והוא אמר שינסה לראות מה אפשר לעשות. כעבור זמן מה הוא חזר עם הצעה, לפיה היא תמשיך בלימודים, אבל תעשה הסבה לרוקחות והקורסים שעברה ברפואה, יחשבו לה ברוקחות. זה דווקא מצא חן בעיניה והיא החליטה לחזור ללימודים. אותי הפקידו בידי מטפלות.

אמי מצאה את עצמה בלימודי הרוקחות והפכה להיות תלמידה מצטיינת. לקראת סיום הלימודים לקבלת התואר, היא היתה צריכה לבחור נושא לעבודת הגמר. אבי הציע לה לערוך ניסוי להפקת תרופה למחלת עור המבוססת על צמחים מסוימים, שאני לא יכולה להגדיר אותם היום, אבל היא הבינה ואפילו הסכימה.

ראש החוג אישר את הפרויקט. אבי, שכבר היה רופא באותו זמן, קיבל ג'וב כרופא של כמה קולחוזים והוא נהג לבקר בהם בתדירות מסוימת. הוא פגש הרבה כפריים והיה חוזר הביתה עם המון תוצרת חקלאית. הוא אמר לאמי שהוא ידאג להביא לה את הצמחים לצורך הפרויקט שלה.

לקח לאמי זמן, אבל בסופו של מחקר, היא יצרה את המרקחת שציפו ממנה שתרוקח. ביום קבלת התואר, ראש הפקולטה הלל ושיבח את עבודתה ואף העניק לה תעודת ההצטיינות. אמי התחילה לעבוד כחוקרת במיניסטריון הממשלתי שהיה אחראי על פיתוח תרופות. אבי נעדר הרבה מהבית, עקב עבודתו. לפעמים היה נוסע לחו"ל להשתלמויות וחוזר עם מתנות שעל חלקן היו כתובות באנגלית Made In The Uk.

כשתכיפות נסיעותיו לחו"ל גברה, אמי החלה לשאול שאלות והתשובות שנתן, לא ממש סיפקו אותה. אני הייתי כבר בת 7 והבנתי שיש מתח בבית, ביניהם.

יום אחד, כשחזרתי מבית הספר אמי פגשה אותי בבית בשובי. זה היה די נדיר שהיא בבית בשעה כזו. ליד הדלת עמדה מזוודה ארוזה והיא אמרה לי שאנחנו נוסעים ובטוח שהטיסה במטוס תהיה חוויה גדולה עבורי.

כעבור כמה שעות נחתנו בשדה התעופה בארץ. ביציאה חיכו לנו כמה אנשים לבושים בחליפות שחורות ובמכונית שרד לקחו אותנו לבית מלון שנמצא בתוך מתחם סגור, שהיום אני יכולה לומר, שהוא נמצא בין תל אביב להרצליה. אתה יודע למה אני מתכוונת, נכון?

אחרי שבועיים, סידרו לנו דירה בירושלים ואמי קיבלה משרה במשרד הבריאות באגף הרוקחות. אני התחלתי ללמוד בבית הספר בעיר. אגב, למדתי מהר מאד עברית והייתי מאד מקובלת בכיתה, בזכות איך שאני נראית והחולשה של הילדים והנערים בבית הספר לילדות רוסיות. רק בתיכון, הבנתי שאצל הפרימיטיבים בארץ, זה קשור לכך שכל הרוסות זונות ו.... "רגע" הוא אמר, "את סוטה מהסיפור, מה גרם לאימא שלך לעשות את מה שעשתה?"

"אה, כן, טוב, נכון, אני צריכה להתגבר על המחשבה הרוחבית שלי ולהתרכז במסר המרכזי".

זה היה משפט שחזר הרבה בחיים המשותפים שלהם בהמשך. "כשעמדתי על דעתי, ביקשתי מאימא שתסביר לי את המעשה של אותו יום. והיא סיפרה: "אביך היה בחו"ל ובמקרה קראתי באינטרנט, שבלונדון הייתה התנקשות במרגל רוסי לשעבר, שהורעל בזריקה בגן ציבורי בעיר.

פינו אותנו בבהילות לבית חולים, שם הוא נפטר, לאחר שנלקחו ממנו דגימות של הרעל. האנגלים ערכו ניתוח שלאחר המוות וגילו שהוא הורעל מרעל מיוחד שמופק בתרכובת מסוימת מעירוב של כמה צמחים. אותם צמחים שמהם הפקתי את התרופה בעבודת הגמר שלי. נערכה פניה, דרך האינטרפול,

איך לא הבנתי שהדחיפה שלו ללימודי הרוקחות, הייתה קשורה כבר אז, למשימה שקיבל ממפעיליו? איך לא חשבתי שהצמחים שהוא השיג, כל כך בקלות, לעבודת הגמר שלי, סופקו לו, לא על ידי חקלאים בקולחוזים? נכון, הוא סיים את לימודי הרפואה, אבל לא עסק בזה אפילו יום אחד.

איך לא חשבתי שכל ההיעדרויות שלו, בכלל לא היו קשורות לעבודה כרופא בקולחוזים. איזו מטומטמת הייתי? והכי חשוב, היא הייתה אומרת כשהחיוך חזר לפניה, "הוא שלא התחתנו אף פעם, ככה לא הגיעו ממנו כל תביעות לאבהות ואת נשארת מחוץ לתמונה."

"אני זוכרת ששאלתי אותה בהזדמנות אחרת, אהבת אותו?"

"כן, מאד, היא ענתה, "הוא היה קליל כזה, מצחיק, לא לקח שום דבר ברצינות, היה לו חוש הומור ציני וחד וגם, הוא היה בחור יפה. את זוכרת אותו נכון?"

"לא ממש עניתי, רק מהתמונות. אבל לא היה לך קשה לעזוב אותו ואח"כ אפילו להסגיר אותו?" תהיתי בקול. "היה לא קל, השיבה, אבל זה היה הוא, או את ואני. למה את חושבת הבריחו אותו תוך כמה שעות מרוסיה?"

בשגרירות הסבירו לי שכל התנועות, אל ומהשגרירות מצולמות ולוקח לשלטונות 12 שעות עד שהמידע מגיע למקבלי ההחלטות. שתינו היינו נעצרות ומי יודע מה היה קורה לנו בהמשך.

והנה את כאן, מאושרת, חופשיה ואני גם, למרות שבאיזשהו מקום, אני מתגעגעת אליו.

"הזכרת קודם את ענין המעגלים", הוא אמר "ואולי כדאי שכבר עכשיו אומר לך, למרות שלא שאלת, איפה אני עובד. כן, אני עובד במקום ההוא בין תל אביב להרצליה וגם אני סטודנט, עם מרכאות או בלעדיהן וגם את סטודנטית ואת כל כך נסיכתית, יקתרינה שלי ואני מאד רוצה להסתבך אתך. "למה לך?" אמרה.

את רוצה לסגור מעגל או לפתוח חדש? השיב. ■

לכל המדינות, כדי לבדוק אם מישוהו מכיר את הרעל המיוחד הזה, שכמעט לא ניתן לאבחן אותו בגוף האדם, במרחק של כמה שעות אחרי שהוזרק."

"אמי ידעה כמובן. היא התקשרה לנספח התרבות בשגרירות ישראל במוסקבה ואמרה שהיא יודעת על מה מדובר ושבעצם, היא אחראית, לא במישרין,

להפקתו של הרעל.

זאת ועוד, היא חושבת שהיא יודעת גם מי הזריק למרגל את הרעל.

למחרת כבר היינו בישראל ובשבועיים שהיינו במתחם שם, היא הסבירה הכול והדריכה איך ניתן ליצור נוגדן לרעל.

בעקבות המידע שמסרה, אבי נעצר באחת מנסיעותיו לאירופה והוסגר לבריטים. "אני חושבת שהוא יושב שם עד היום בכלא."

”

איך לא חשבתי שכל ההיעדרויות שלו, בכלל לא היו קשורות לעבודה כרופא בקולחוזים. איזו מטומטמת הייתי?

"איזה מטומטמת הייתי", אמי אמרה "איך לא הבנתי שאביך הוא למעשה איש ק.ג.ב עוד מהימים באוניברסיטה. למה לא שאלתי מאיפה היה לו כסף לשלם עבור ההסקה בחורף, כאשר רבים מחבריו היו הולכים למיטה כבר אחה"צ כדי להתחמם, או שותים את עצמם בפאבים.

כושר גופני מהלך

נ' ואני מכירים כבר הרבה שנים עוד מימי השכונה, כאשר נהגנו לרכב יחד על אופני ה"חרש אופן" (כן, פעם ייצרו אופניים בארץ) בשדות ובפרדסים באזור בו גדלנו. במשך השנים השתדרגנו לאופני "ראלי" ולא היו מאושרים כמונו עם החמישה הילוכים.

אחרי שסיימנו את היסודי, אני הלכתי לגימנסיה וני לבית ספר מקצועי. אבל נשארנו יחד בשכונה. הוא היה נער חסון עם כושר גופני מעולה, דבר שהפך אצלו במשך השנים למקצוע. זה התחיל עם היזמות הראשונה שלו לאמן את בני השכבה, שרצו ללכת לקרבי והמשיך אחר כך להדרכה בצבא בקורס כושר גופני ביחידות קרביות. אחרי הצבא, איך לא? הוא פתח מכון לכושר גופני במקום שלא אזכיר את שמו, שאותו הוא מנהל עד היום.

מנהל ומדריך ומתאמן בעצמו. כל השנים. האיש הוא "כושר גופני מהלך".

אני לא קורא לו בשמו המלא, כי הוא במובן מסוים סלבריטי בקרב סלבריטאים ואנשי הקהילה ואני לא רוצה להסגיר, בסיפור שאני עומד לספר.

זה קרה לפני שנה בערך, כאשר נ' ואני רכבנו על אופניים במסלול שאימצנו מחוץ לשכונה שלנו. 20 ק"מ טובים, כל שבת וחג. מאחר שאין הרבה תנועה במסלול, אנחנו רוכבים זה לצד זה, רוב הזמן, מדברים ומחליפים חוויות. בעיקר הוא, שמספר על הסלבריטאים שמתאמנים ומתאמנות (בעיקר) במכון שלו. זו הסיבה למה אני לא מזכיר את המיקום של המכון...

באותה שבת, שעליה הסיפור, שמענו את כלי הרכב שבא בדהרה מאחורינו. לא הספקנו להתיישר והוא כמעט שפשף את הכתף שלנו. סנטימטרים מאסון. הנהג עבר אותנו ואחרי 100 מ' הוא עצר בחריקת בלמים.

הוא יצא מהרכב והתחיל להתקדם אלינו עם הבעה מאיימת על הפנים. "אתם לא נורמלים" שאג "איך אתם רוכבים? אתם מסכנים את עצמכם ואותי ומי יישב אחר כך בכלא? אני כמובן". ואז הוא פנה אל נ' ואמר "סבא, אם אתה רוצה להתאבד, תעשה את זה במקום אחר".

אני הסתכלתי עליו ואמרתי בשקט "אם אתה תזכה להגיע לגילנו, גם אתה תהיה סבא ואיך שאתה נראה היום, על

”

הוא יצא מהרכב והתחיל להתקדם אלינו עם הבעה מאיימת על הפנים. "אתם לא נורמלים" שאג "איך אתם רוכבים? אתם מסכנים את עצמכם ואותי ומי יישב אחר כך בכלא? אני כמובן.

אופניים כנראה שלא תזכה לרכב בגיל ההוא". הדברים שאמרתי, העלו לו את הסעיף והוא התחיל להתקדם לכוון שלי עם יד מורמת לאגרוף. נ' נעמד ביני לבינו ולא הספקתי לראות איך הוא תפס את היד המורמת, עיקם אותה ותוך עשירית השנייה האיש נפל על ברכיו וצעק "בן זונה, עזוב אותי".

"אני אעזוב אותך" השיב נ' "אם תקום ותתנהג כמו בן אדם שכמעט ודרס אותנו, אבל בא בטענות אלינו כי אנחנו זקנים ולא יודעים מה אנחנו עושים". הוא הניח לידי של האיש וזה קם התיישר ואמר "חכם גדול סבא, תפסת אותי לא מוכן. חוכמה גדולה".

הנכד היה בבת עיני. השתגעתי אותו. כשהיה בן 5 כבר רכבנו ביחד בשבילי אופניים מסודרים. הילד היה ממש וירטואוז. אפילו התחלתי לחשוב על הטור דה פרנס כשהיה גדול.

ואז, לא אשכח את השעה, ארבע וחצי אחרי הצהריים, קיבלתי את הטלפון הנורא. הילד יצא מחצר ביתו, עם האופניים ומסיבה שלא נדע אותה לעולם, נפל אל תוך הכביש בהפתעה גמורה לרוכב אפניים, שטס במסלול הימני של הכביש. הוא אפילו לא הספיק להבחין בילד.

הגעתי לבית החולים כדי לשמוע שאין לי יותר נכד. העולם התהפך עלי. מאדם שמח בדרך כלל הפכתי להיות איש ממורמר, שונא את כל העולם ובמיוחד את רוכבי האופניים. כשראיתי אתכם באותה שבת, המחשבה שהשתלטה עלי הייתה, שהנה אני הולך לדרוס אתכם ולנקום את נקמת הנכד. בשנייה האחרונה נרתעתי.

כשעצרתי, ראיתי שני אנשים מבוגרים, שלא לומר זקנים, רוכבים באופן חסר אחריות, כאילו פירצה קוראת לגנב בשבילי. ההערה שלך שאם אזכה להיות סבא... הוציאה אותי משווי המשקל. הייתי מסוגל לרצוח אותך במקום.

ני הציל אותך ואותי. הרגשתי מושפל, לא רק בגלל שהוא הפיל אותי לכביש, אלא משום שאיבדתי צלם אנוש. רק חיות מגיבות כך. המכה השנייה של ני החזירה אותי למציאות. הסתכלתי עליו ואמרתי לעצמי "מה נהיה ממני?"

ני חכם. הוא ידע איך להחזיר את כבודי בכך שנתן לי את כרטיס הביקור והזמין אותי להזדמנות השנייה. הגעתי למכון כדי באמת להתאמן לקראת המפגש המתוכנן וכאשר ראיתי אותו הבנתי שלא מדובר כלל במפגש ובתוצאות העתידיות שלו, אלא בטיפול פסיכולוגי.

ני הסביר לי בהמשך, שההצלחה שלו עם המכון, היא כתוצאה מהשיטה שפיתח, לפיה אמנם המתאמן זוכה לחוסן גופני, אבל זה לא נובע מהמכשירים, אלא מהמוכנות הנפשית שלו להתמודד עם קשיים, עם דברים שהוא חושב שלא יוכל לעשות או להשיג. אחרי שהמתאמן עובר את המחסום הנפשי, כל ההתמודדות שלו עם קשיים, הופכת להיות משימה אפשרית.

"אז הקרב בצהרי היום לא יתקיים?" שאלתי בצחוק. "לא" ענה לי עמוס "הוא הפך להיות מיותר".

"אל תאמין לו" הגיב ני, "הוא עדיין פוחד להפסיד". ■

ני שעמד זקוף מולו השיב "אוקי. קח את הזמן שלך, עשה כמה תרגילים וכשתהיה מוכן חזור אלי ונראה מה אתה שווה כשאתה לא מופתע".

האיש הסתכל על ני ואמר "אני פוחד סבא, שהמכה שתקבל ממני תגרום לך להתקף לב ואז אני אואשם ברצח לכן..." ובלי כל הפסקה בדיבור הוא הסתובב, יצר לעצמו תאוצה והיד השמאלית שלו דהרה לכוון הפנים של ני.

גם הפעם, לא הצלחתי להבחין איך ני עשה את זה, אבל הנהג המופתע מצא את עצמו שוכב על גבו על הכביש נאנק מכאבים.

"תקשיב" שמעתי את ני אומר לאיש "קום היכנס למכונית שלך, סע הביתה, תירגע, תירשם למכון כושר, הנה כרטיס של מכון טוב בסביבה וכשתרגיש שאתה מוכן להתמודד עם הסבא הזה" כאן הוא הצביע על עצמו "תרים לי טלפון" הוא רשם מספר על הכרטיס "ונקבע לנו דו קרב בצהרי היום, כמו באותו סרט, רק בלי אקדחים".

האיש קם לאט, הביט בשנינו, לקח את הכרטיס, נכנס לרכב ונסע.

עברה שנה. ני ואני המשכנו בשגרת הרכיבה. משום מה, לא חזרנו מעולם לסיפור התקרית עם הנהג הפרוע, עד לאותה שבת שני הגיע למפגש עם חבר חדש, הנהג המדובר שנקרא לו מכאן עמוס... האמת, הופתעתי.

"מה אתה עושה כאן?" שאלתי אותו. "מה? לא סיפרת לו?" שאל עמוס את ני. זה חיך ואמר "שמרתי לך את הזכות". עמוס, אכן הגיע למכון, אחרי אותה תקרית ומה רבה הייתה הפתעתו לפגוש שם את ני. "אין שינוי בתוכנית" אמר לו ני "אתה תתאמן וכשתהיה מוכן נעשה את מה שסיכמנו".

עמוס התאמן, נכנס לכושר ובהדרגה החלה להתרקם בין השניים ידידות. "אתה מאמן אותי כדי שאחרי המפגש תוכל לספר שגברת על יריב ראוי?", שאל יום אחד את ני.

"סיפור נחמד" אמרתי, אבל בכל זאת אני סקורן לדעת מה היה לך באותו יום כשהתפרצת ככה עלינו.

ועמוס סיפר. "התחתנתי בגיל מאד צעיר, מיד אחרי הצבא. אשתי, שהיתה חיילת ביחידה שלי נכנסה להריון והילדה נולדה 5 חודשים אחרי החתונה. מה שנקרא, עשינו אותה רטרואקטיבי. גם הילדה נישאה בגיל צעיר וככה כשאני בן 40 הפכתי להיות סבא.

עיצוב חזיות וגרביים

הכל היה ברור עכשיו כי הוא כבר שמע את הביטוי הזה ממנה, מאמא שלה.

"מעניין שאנחנו נפגשים כאן, אמר, כי הייתי מעורב איכשהו במציאת הדירה שלך כאן כאשר החלטת לבוא

יה קר באותו בוקר בשטוקהולם. קר מאד. הוא לא היה ערוך לכך, אבל ביקור קצר בכלבו NK המפורסם בעיר, סידר אותו. עכשיו, הוא חשב, אני נראה ממש כמו שבדי. את הבלונד הוא הביא מהבית, כמו גם את הגובה ורוחב הכתפיים.

"זהו", הוא אמר למעסיקים הישנים חדשים שלו בבית, "זו המשימה האחרונה שלי. אני חולם על הפנסיה כבר שנים וזוהו, הגיע הזמן לממש". הוא קיבל הבטחה מהבוס, למרות שזה חייך כאשר אישר לו.

ועכשיו, הוא יושב בבית הקפה בשטוקהולם, על כוס קקאו חם ומחכה לפגוש את האיש שהוא "המשימה שלו".

בחורה צעירה עם גרביים צבעוניות וחצאית קצרה, חבושה בכובע אופנתי, פרצה לבית הקפה מנערת מבגדיה את פתיתי השלג שאספה ברחוב, עקפה אותו מאחור והתיישבה ליד השלחן הפנוי בקצה בית הקפה. לפני כן, עוד הספיקה לזרוק הזמנה לבחור מאחורי הדלפק.

משום מה, נדמה היה לו שהיא מגניבה אליו מבטים. כשברמקול נשמעה הקריאה "מישל" היא קמה אספה את הקפה והכריך שלה ובמקום לחזור לשולחנה, היא התקרבה אליו ושאלה באנגלית "אפשר?". הוא לא הגיב מיד. הוא היה במשימה וחברתה לא בדיוק התאימה לו, אבל היא סיקרנה אותו ואז הניד ראשו בתנועה מלמעלה למטה וסימן בידו "בבקשה".

היא התיישבה, כולה מחויכת ואמרה בעברית "אני מכירה אותך". זה חלום הבלהות של כל אדם במקצועו, שמחכה למקור שלו ופתאום קופץ עליו המכר מהתיכון וצועק "הי שמוליק מה אתה עושה פה?"

אחרי שהתאושש מהפתיחה המהממת, כל מה שיכול היה לומר זה "באמת?" כן, ענתה, אני מכירה אותך מהסיפורים ואפילו ראיתי אותך פעם בהלוויה של חברה שלי.

האסימון נפל לו מיד "מישל" בפי הזרים היא מיכל שלנו. עוד הוא מתאמץ להיזכר באירוע אותו ציינה, היא המשיכה "אתה האקס המיתולוגי של אמא שלי. ככה לפחות היא הגדירה אותך בפני ובפני אחי, באותו אירוע, כאשר היא ראתה שאתה נכנס למתחם".

”

עיצוב גרביים, אין בזה משהו קווירי?" אמר לה.
"מה אתה מדבר?" ענתה
זה התחום הכי מעניין בעיצוב אופנה. גרביים הם מוצר שמעורר אמוציות מרחיקות לכת אצל אנשים

לשטוקהולם כדי לעבוד אצל מיקאל סודרלין מעצב הגרביים הנודע. בכלל שכחתי שאת בעיר, כשהגעתי לכאן. אמא שלך ביקשה."

"עיצוב גרביים, אין בזה משהו קוויירי?" אמר לה. "מה אתה מדבר?" ענתה "זה התחום הכי מעניין בעיצוב אופנה. גרביים הם מוצר שמעורר אמוציות מרחיקות לכת אצל אנשים."

"אף פעם לא חשבתי על זה" הגיב "וגם עכשיו כשאת אומרת את זה אני לא מצליח להתחבר כי..." היא התפרצה לתוך דבריו "כי אתה ישראלי שהולך בקיץ עם סנדלים תנכיים ובחורף גורב גרביים כדי שלא יהיה לך קר ברגליים. אתה צריך לדבר עם אנשי עסקים אירופים ואמריקנים כדי להבין שגרביים הם פריט הלבוש היחיד שבו הם יכולים להתפרע, חוץ מעניבה."

המבט הסקפטי על פניו דירבן אותה להמשיך ולשבח את הגרביים. גם אולי משום שחשה שהוא מתנשא עליה בהערות שלו. "אם היית מקדיש קצת יותר תשומת לב לבת הזוג שלך, היית שם לב שגם אצל נשים בגילה, שלא לומר סבתות, גרביים הן פריט לבוש מאד חשוב."

זו הייתה מכה קלה מתחת לחגורה וכדי להסיטה מפרץ הדיבור על גרביים הוא שאל "גם אצל אמא שלך?"

היא חייכה, "אתה הרי מכיר אותה, לא? אתה אמור לזכור שאצלה זה קשור למצבי רוח. כשהיא בדאון היא ישר הולכת למגירה של הגרביים הצבעוניות, שלא לדבר על מה שהיא עושה שם כשהיא בהיי". הוא צחק יחד איתה "טוב, עברו הרבה שנים מאז שהייתי צריך להתמודד עם מצבי הרוח שלה".

"אמא מזכירה אותך מדי פעם, במיוחד אחרי שהיא רואה אותך באקראי באירועים שהיא ואתה מזדמנים אליהם, אבל היא אף פעם לא ירדה לפרטים. אומרים שאני דומה לה מאד והיום, כמעט בלתי אפשרי לי לדמיין אותה בדמותי ובגילי כדי לנסות להתחבר אל אותם קווי דמיון."

"לא נראה לי שאני עומד לשתף אותך בדברים הללו" אמר "כי מה שאפשר לכנות בתואר "מוזרות" אצל אמא שלך, הם דברים מאד אינטימיים והם קשורים חלקם למשל לעישון... ול...את יודעת מה..." הוא הרגיש מאד מובך לנוכח העליצות בקולה של מיכל כשאמרה "כאילו, מה קרה? אסור לדבר על זה? מה? אני הגעתי עם חסידה?"

ההצלה הגיעה מכוון הכניסה לבית הקפה. היא קפצה על רגליה והתנפלה בחיבוק גדול על הבחור שנכנס. תכירו היא אמרה "עאדל... האקס המיתולוגי". החוורון שהתפרץ על פניו העביר את תשומת ליבה מעאדל אליו.

"מה קרה? שאלה, אתה מרגיש לא טוב?" הוא הרגיש שזה קורה לו וחשב באותן שניות שדי, הוא מבוגר מדי למשימות האלה. אף פעם בעבר פניו לא הסגירו את הרגשתו. "איש הפוקר" קראו לו במוסד בו עבד. והנה עכשיו זה קרה לו.

"לא, השיב, הכל בסדר, אולי זו ההתרגשות מהפגישה אתך וזה שהחזרת אותי שנים אחורנית. "בולשיט" אמרה "פשוט לא ציפית לראות את עאדל ואותי ביחד והפנים שלך מסגירות את זה. אז אם זה יקל עליך, אני אחזור לשלחן שלי בקצה בית הקפה ואתם תוכלו לדבר."

המשימה שלו היתה אכן להיפגש עם עאדל, מהנדס פלסטיני צעיר שעבד במפעל לייצור נשק בעיר סמוכה לשטוקהולם. לא היה לו רקע של מעורבות בפעילות כלשהי בישראל, אבל מישוהו בארץ שם עליו עין וביקש לגייסו כמקור, למקרה שיווצר קשר כלשהו בין גורמים חבלניים למפעל השבדי. ככה עובדים אצלנו עוד מימי נח והתיבה והיונים.

עאדל שיתף את מיכל עוד לפני שבוע וסיפר לה על הפגישה המתוכננת. "אין סיכוי שמשהו ייצא מזה" אמר "אבל מסקרן אותי לשמוע".

ודוקא מיכל היתה זו שניסתה להניע אותו מלהיפגש.

עוד לפני שהחלו לשוחח, הוא ידע שדבר לא ייצא מהשיחה הזו ולא בגלל עדאל. הוא הבין שמה שהוא אמור לעשות הוא מעשה שלא יעשה. מנגד עמדו מיכל ואמא שלה, שמאלנית שינקה הרבה ימין בבית ולא נפגעה, והבחור היפה והתמים שנראה מאוהב עד קצה הגרביים.

הוא אותת למיכל שתחזור לשולחן ואמר "נעים לי להכיר את בן זוגך, תהנו מהזמן שלכם ביחד, רכשי ניסיון עם הגרביים והישארו כאן, כדי שלאמא יהיה לאן לנסוע כשרע לה מאד בארץ."

הוא קם הפריח לכוונם נשיקה באוויר, פנה לכוון הדלת, עצר, עשה צעד אחורנית ובחיוך אמר למיכל "אני חושב שחזיות צבעוניות ילכו טוב מאד עם הגרביים שאת מעצבת, חשבת על זה?". הוא עוד הספיק לשמוע את קצה תשובתה "אמא אמרה שאתה שובב". ■

שנאתי את עצמי

שהתמחתה בשיקום חברות כושלות ונראה היה שהנה עכשיו הוא יישם במפעל שירש, את מה שהוא עושה עם אחרים.

אחד הדברים שגורמים לי למשהו שבין אי נוחות לרוגז עילאי ובו בזמן גם לרחמים, הוא מראה פיליפינית הדוחפת עגלת ישיבה ובה אדם תשוש חיים. אמרו לי פעם שאנשים מגיבים כך, כי מאחורי הדברים, הם מדמיינים את עצמם כאילו הם עצמם יושבים על אותו כיסא ומובלים בחוסר אונים. זה כמו בלויות, הם מוסיפים, כאשר אנשים בוכים על הקבר של יקיריהם, לא עליהם הם בוכים, אלא על עצמם.

”

גם היא היתה בעניינים. היא התמחתה בפירוק חברות במשרד עורכי הדין הכי ידוע בעיר. בתי משפט העבירו אליה את רוב מקרי הפירוק והיא, כשכירה, הרוויחה כסף טוב. והתנאים? מלכה בעירה. אבל היא רצתה יותר ופתחה משרד עצמאי, שעד מהרה, שם בצל את המשרד הוותיק בו עבדה

אולי זה נכון, כאשר במשוואה ישנה פיליפינית ואדם זקן תשוש חיים, אבל למה אני נסער עוד יותר כאשר אני רואה פיליפינית דוחפת עגלת תינוק ובה ילד קטן?

אני חושב שאני יודע למה. כי מאחורי הסצינה הזו עומד סיפור שנורא מכעיס אותי ומקומם. כי ההורים של התינוק הם קרייריסטים, שונאים את הרגע שהתינוק נולד כי הוא מפריע להם בתכניות ה"התפתחות" שלהם ובכלל הוא מעמסה, שהכסף מספק לה פתרון.

לזרוק את התינוק לידי פיליפינית, להיות בטוח שהוא יטופל, יגדל ויגיע למצוות ו"אנחנו שם כדי לוודא שהכל בסדר איתו". החיים לצד הילד והקריירה.

והסיפור, כמו תמיד הוא אותו סיפור. מן פרופיל משותף כזה: הוא היה בסביבות ה-30 כאשר אביו נפטר והשאיר בידיו, כבן יחיד, את המפעל הכושל לחריטה על מתכת וכמה מיליוני דולרים בבנק.

בשנים האחרונות הוא עבד כשכיר ואחר כך כעצמאי, בחברה

פעם, במקלחות, בתום משחק טניס, הוא התייעץ, שלא כהרגלו, עם שותפו למשחק, רופא שיניים במקצועו. "שמע" אמר לו הרופא "אחרי שנים של סתימות ועקירות במרפאה שלי, עברתי לתחום חדש והתמחתי בהשתלות. אתה לא מבין כמה אני מרויח מזה. נכון, השתלים עולים המון, אבל עליהם אני מוסיף את העבודה ופציאנט לא יוצא אצלי בפחות מ-30 אלף ש"ח טיפול."

"למה אתה מספר לי את זה? מה זה רלבנטי למקרה שלי?" שאל. "לא הבנת דביל? השתלים". מה לי ולשתלים תהה? "אז בוא אגיד לך שיצרני השתלים בישראל, שעושים מיליונים בארץ ובחו"ל, הם מפעלי חריטה לשעבר, שעשו הסבה. עכשיו ההקשר ברור?"

השיחה במקלחת שינתה את מסלול חייו. הוא הפך להיות תעשיין מצליח. בהמשך, ליצואן וקצב מסעותיו בחו"ל גבר מרבעון לרבעון. הצורך בפיליפינית שתגדל את בנו גבר ובמקביל, הזמן שמצא כדי לראות את התינוק, הלך והתקצר.

כך, התינוק נזרק לידי הפיליפינית, שהיתה אשה נפלאה, אינטליגנטית, דוברת עברית ואנגלית ומסורה מאד לילד.

המראה הזה של הפיליפינית והתינוק, באותו בוקר וכל הסיפור שמאחורי התמונה, הרתיחו את דמי והחלטתי לעקוב אחריהם בדרך הביתה, כדי לנסות לראות אולי את מראה דמותם של ההורים המפלצתיים האלה.

החומה שבחזית הבית, לא אפשרה להציץ פנימה, אבל מהצד, הייתה רק גדר, שממנה ניתן היה להשקיף אל החצר והמרפסת. עד מהרה רכבתי לשם ומה שהתגלה לעיני, המם אותי.

היא ישבה בכיסא גלגלים. ניכר עליה שהיא נכה קשה. הוא ישב ליד השולחן, משקפיים כהים על עיניו ובצד שכב כלב הנחייה שלו. הם דיברו ביניהם כאשר הפיליפינית נכנסה למרפסת. צהלת השמחה של התינוק כשראה את הוריו והחיוך הענק של ההורים לשמע קולו, הממו אותי. דמעות הציפו את עיני עד כדי טשטוש.

מבויש מעצמי, הסתלקתי משם וחשבותי, עד כמה אנחנו שבויים בדימויים שקריים. עד כמה סטרייטיפים שנתקבעו אצלנו, יכולים לשבש את המציאות?

איך יצרתי לעצמי סיפור על הורים מפלצתיים, שגרמו לי לשנוא אותם אפירורי, בעוד המציאות היא כל כך שונה ומרגשת.

גם היא היתה בעניינים. היא התמחתה בפירוק חברות במשרד עורכי הדין הכי ידוע בעיר. בתי משפט העבירו אליה את רוב מקרי הפירוק והיא, כשכירה, הרוויחה כסף טוב. והתנאים? מלכה בעירה. אבל היא רצתה יותר ופתחה משרד עצמאי, שעד מהרה, שם בצל את המשרד הותיק בו עבדה.

אחרי שהם התחברו כזוג, הם החלו לעבוד ביחד. היא קיבלה חברות לפירוק והוא קיבל ממנה את תקופת ה-Grace שניתנת לכל חברה למצוא פתרונות לשיקום. עוגה אחת שהפרוסות העיקריות שלה נשארו במשפחה. הם רכשו בית מפואר בשכונה הצמודה לתל אביב, מכוניות יוקרתיות, העסיקו עובדים במשרדיהם ובבית. עוזרת, גנן, כלביניק עם ידיים טובות לכל דבר.

השיחה במקלחת שינתה את מסלול חייו. הוא הפך להיות תעשיין מצליח. בהמשך, ליצואן וקצב מסעותיו בחו"ל גבר מרבעון לרבעון.

הפגישות ביניהם בבית, היו בדרך כלל במיטה ובארוחת הבוקר. באמת, הם היו מאושרים. ואז קרתה "התאונה" והיא מצאה עצמה בהריון. הוריה, שומרי המסורת, לחצו עליה לא לעשות הפלה וגם היא במחשבה שנייה ושלישית, חשבה, שזה ענין של גורל ולא כדאי להילחם בו. "אנחנו נסתדר" אמרה לו "כסף פותר הכל".

לאחר חודש בבית, עם כל מעמסת ההנקה והחיתולים, היא הביאה את הפיליפינית וחזרה לעבודה. הוא מצא עצמו בהתלבטויות קשות בענין הירושה. מצד אחד, למרות מצבו הכושל של המפעל, הוא רצה להנציח את שם אביו בכך שיבירא את המפעל. מצד שני, כאיש מקצוע שמשקם מפעלים, הוא ידע שזה כמעט בלתי אפשרי והמיליונים מהבנק יושקעו במפעל וילכו גם הם.

■ שנאתי את עצמי.

פגישה על הבר

אח"כ היא הורידה את התחתונים וסובבה את גבה אליו כשהיא גוחנת להוריד את הנעליים. ואוו אמר לעצמו, בטכניקה כזו עוד לא נפגשתי. זה עובד, הרגיש.

רק כאשר היתה ערומה לגמרי, היא החלה להפשיט אותו וזרקה אותו על המיטה.

"16" היא אמרה "אני בת 16 ודע לך שאתה מסתכן בהסתבכות עם קטינה, אז תחשוב אם אתה מוכן לזה." היא ידעה, שלא ימצא גבר, שבשלב הזה יחליט להתלבש חזרה ולברוח. הוא הניד בראשו בהסכמה. "כן אני מבין, אבל נדמה לי שאת לא מבינה." היא היתה בחצי הדרך להתישב עליו, כאשר קלטה את המשפט. "מה אני לא מבינה?" שאלה. "את לא מבינה שאני שוטר" ענה בחיוך.

"למה אתה חושב שזה חשוב שאדע", שאלה, "תרשה לי לומר לך יקירי, שאתה מצולם ומוקלט מרגע שנכנסנו לחדר" והיא הצביעה על המצלמה שהציצה מתוך השידה במרכז החדר.

"הכל מצולם ואני אשלח את זה לאשתך ולמקום העבודה שלך, אם תפעיל עלי איזו מנפולציה של שוטרים." הוא לא הפסיק לחייך מולה כשאמר "ראשית אני גרוש ושנית אני בפנסיה כך שאין לך כלים עלי."

לראשונה, היא לא הגיבה.

"בואי אני אספר לך סיפור" הוא אמר. "28 שנים אני עובד במשטרה בתפקידי בילוש שונים והנה לפני חודש, כאשר הייתי בעיצומה של חקירה, בא אלי האיש מכח אדם ובישר לי, שלפי החוק הגעתי לגיל פרישה ואין ברירה, עלי לצאת לגמלאות. אבל אני באמצע חקירה אמרתי. זה לא משנה, השיב, אבל אתה יכול לדבר עם הממונה עליך ואולי אפשר לעכב זאת. הממונה, שאיתו היו לי כל השנים ויכוחים ומריבות, שלח אותי הביתה בהקלה. ככה מצאתי את עצמי בבית, לא מוכן לחיים החדשים ואחרי שבוע בא לי רעיון. אמרתי לעצמי, למה לא להמשיך את החקירה באופן עצמאי ואפילו לנצל אותה לצרכי."

כמו בכל ערב, היא ישבה על הבר במרכז העיר וחיכתה לצוד את הסאקר התורן. הערב היה די דליל ביחס ליום חמישי. מבטה היה תקוע עמוק בתוך האייפון שלה, כאשר הרגישה תנועה משמאלה.

"פנוי?" הוא שאל.

"במיוחד עבורך" היא ענתה עם חיוך תמים.

"אז כל הערב חיכית לי?" שאל.

"רק לך" היא ענתה.

"מה תשתה?" שאל הברמן.

"בירה שליש" ענה.

הברמן מילא את הכוס וכמו שנהוג אצלו, הוא שלח אותה, בהחלקה על הבר, לעברו. היא, שישבה קרובה יותר לברמן, שלחה את כף ידה ועצרה את הכוס. "בבקשה" היא אמרה לו, "עם ברכת הבית" "יש לך קשר למקום?" שאל, "שותפה?" "לא" ענתה "סתם יושבת כאן כדי לצוד גברים כמוך שמחפשים לוליטות לבילוי של ערב." "יש לך משיכה לגברים מבוגרים?" העז לשאול כשהוא זורם איתה. "לא ממש, אבל יש להם כסף ואני מתפרנסת מהם." "אהה, אז כמו שברנרד שאו אמר, עכשיו רק נשאר להתווכח על המחיר." "אין ויכוח" ענתה. "אני מציעה ואתה מקבל או לא."

היא קמה והחלה לצעוד לכיוון הדלת כשהיא זורקת לעברו "שילמת גם עלי?"

"כן" ענה "זאת היתה מקדמה." חיוך נמתח על שפתיו כאשר הלך אחריה.

החדר במלון ממול היה מסודר מאד ומעוצב קצת ברוח של נערת תיכון שהחליטה להתפרע.

"בת כמה את?" שאל

"בגיל המתאים" ענתה.

"מתאים למה?"

"מתאים לכך שתפשיט אותי."

הוא הסתכל עליה כאשר החלה להתפשט. תחילה המכנסיים. מקורי חשב לעצמו. בסרטים מתחילים בדרך כלל עם החולצה כדי לחשוף את החזה שהוא כביכול המפתח. אבל כאן, הוא חשב, היא כנראה יודעת שדוקא הישבן מגרה יותר. היא כאילו אמרה לו הסתכל מה אני מחביאה כאן עבורך.

מחוץ לקופסא ועל ההעזה שלה.

היא שאלה המון שאלות על תקופת השרות שלו במשטרה. הוא לא יכול היה לספר הכל ובשלב מסוים אמר לה שבגלל שהיא כל כך מתעניינת בחקירות, הוא מוכן לספר לה על סרטי בילוש שראה.

תמיד, לקראת אמצע הסיפור היא אמרה "רגע, תן לי לחשוב איפה ואצל מי הפתרון" וכמעט תמיד היא צדקה. "את ממש בזבזת" הוא אמר לה פעם. "יש לך כל הכישורים להיות חוקרת במשטרה."

היא ידעה שהוא לא מספר לה על סרטים, אלא על חקירות אמיתיות, אבל שיחקה את המשחק. היא גם לא אמרה לו שהיא מכירה מהתקשורת, חלק מהסיפורים וההצעות שהיא הציעה פשוט פורסמו בתקשורת. ככה שיחקו שניהם את המשחק.

היא התגייסה למג"ב ועשתה שרות מצטיין שהוביל אותה לראיון אצל מפקד המחוז ש"שיכנע" אותה להתגייס בהמשך למשטרה. הקשר ביניהם נחלש בהדרגה, בהיותה מאד עסוקה, עד שלקראת שחרורה וגיוסה למשטרה הוא נותק לחלוטין.

הוא הניח לזה לקרות והמשיך לעקוב אחריה מתוך קריאת עיתונים על התקדמותה בשורות הפיקוד במשטרה ואהב מאד את מה שקרא.

"היא עכשיו אולי תבין למה המלצתי לה להתגייס למג"ב שמשמש עבור המשטרה שדה פורה לצייד אנשים מוכשרים לשרות המשטרה." חשב

ואז יום אחד, ביושבה מאחורי שלחן מפקדת יחידת הבילוש במחוז, היא נתקלה במודעת אבל שנשאה את שמו. "זה האיש, שלו אני חבה את התיקון של החיים" אמרה לבן זוגה בעומדם מעל הקבר הפתוח.

"עזוב" היא הוסיפה "זה סיפור ארוך". ■

"מה זאת החקירה שעליה אתה מדבר" שאלה? "אני צריך להסביר? את הרי מכירה את התופעה של סחיטת גברים על ידי נשים שמוכרות את גופן ומציגות עצמן כקטינות, כדי לסחוט את אותם בהמשך."

הטירוף הבלתי מעיניה. "אז אני נושא החקירה שלך?" "כן, ענה ואת אחת הנחמדות מבין הנשים שחקרתי." בתנועה אוטומטית היא שלחה ידה אל תיק היד שלה לחפש את הטלפון. "אל תטרחי אמר לה, כשיצאת לשרותים לקחתי אותו. מיד כשנכנסנו ראיתי את המצלמה ואני יודע מנסיוני שהיא משדרת לטלפון."

היא מיצמצה בעיניה. שפתיה נעו כאילו ביקשה לומר משהו, אבל קולה לא נשמע. "בואי לא נתרגש יותר מדי. יש לי הצעה בשבילך, לפני שאני מסגיר אותך למשטרה."

יש שתי אפשרויות:

האחת, שנעבוד ביחד, כלומר את תמשיכי במה שאת עושה ותפרישי לי אחוזים מההכנסות.

השניה, שתפסיקי עם זה עד למועד הגיוס ובלשכת הגיוס תבקשי לשרת במשמר הגבול." למרבה פליאתו, השאלה היחידה שהיתה לה היא "למה משמר הגבול?"

"את תביני לבד בהמשך" ענה.

הוא החזיר לה את הטלפון, אחרי שהוריד ממנו את הסרטון ושמר אותו כקובץ.

נותרו לה 6 חודשים עד לגיוס והם קבעו שפעם בשבוע הם ייפגשו באותו בר וישוחחו, כל זה בתנאי שהיא לא תחזור לעשות את מה שעשתה. היא ידעה שהוא יעקוב אחריה ואכן חדלה מעיסוקה.

הם שוחחו על החיים דווחו זה לזו על הקורה להם, שיתפו חוויות כאילו היו חברים מאז ומתמיד.

היא החלה לפתח חיבה אליו בגלל הצד האנושי שבו וגם כי העריכה את העובדה שלא הסגיר אותה. הוא העריך אותה מאד על היצירתיות שלה, על החשיבה

כזה אני, ממציא סיפורים

של גברים ונשים, שמרעידים את השבילים בדיבורים וצחוקים רמים. הם מה שנקרא "פרלמנט בתנועה".

הכי מעניינים אותי הגברים והנשים שמגיעים אל השביל לאחר מקלחת, מבוסמים למשעי, מסורקים ולבושים במיטב האופנה של בגדי ריצה. אצל הגברים מדובר על טייץ שחור וגופיות שמבליטות את השרירים בידיים ואצל הנשים, גם שם הטייץ מכבד, אלא שמדובר בגופיה או חזיה ומכנסיים קצרים שחורים שנגמרים בערך היכן שהישבן מתחיל.

זה נורא מזכיר מופע של טווסים, כי די ברור, שאפילו אם אין כל כוונה נסתרת, הם עושים הכל כדי לבלוט ולמשוך תשומת לב.

הבושם, למשל, מכבד. לפעמים אני יכול לזהות ממרחק של 10 מ' מגב הרצים, את מי אני אראה כשאחלוף על פניהם. הכל בזכות הריח.

כל אחד עסוק בביכול בריצה שלו, אבל לא היה פעם, שבחלפי על פניהם, נשים וגברים כאחד, הם לא הרימו עיניהם במבט כדי לוודא שאכן הם נראו.

מבין כל הרצים, בחורה אחת משכה את תשומת לבי והתחלתי להתמקד בה. היה בה סוג של מסתורין, שמצאתי עצמי מתלבט לגבי כוון הסיפור שלה.

רש לי מן הרגל כזה להמציא סיפורים על אנשים שאני לא מכיר וכאלו שאני פוגש באופן מקרי. זה קורה לי הרבה בהמתנות בשדות התעופה, בכנסים בהם אני משתתף ובישיבה בבית קפה.

הקורונה שנכנסה לחיינו, שינתה את הרקע אבל לא את הסקרנות. אין בתי קפה, אין כנסים ופגישות מקריות, אבל יש רכיבה על אופניים ויש טיילת מקסימה במקום מגורי ואנשים יוצאים מדי בוקר להליכה ולריצה ושבילי האפניים עמוסים.

אף פעם לא חשבתי על האופציה של רכיבה כתרפיה לקורונה (טוב, אף פעם לא היתה קורונה) אבל הסתבר שהיא מרתקת. אחרי שבוע שבועיים של רכיבה, אתה מתחיל להבין שאתה חלק מקבוצה, שיש כאן אנשים די קבועים, שרצים בשעות מאד קבועות ובמסלולים קבועים. וכמו שאתה רואה אותם, הם מן הסתם רואים אותך, כי גם אתה די שמרן בהרגליך.

האנשים כאן מאד מגוונים. ישנם אלו המלווים על ידי מטפלים ומטפלות. הם בדיכ נדחפים או צועדים בצעדיהם הקטנים עד לספסל ויושבים שם ומתבוננים בעוברים ושבים, כשהמטפלים שלהם שקועים עמוק בתוך הטלפונים החכמים שלהם.

יש זוגות מבוגרים, שבהרבה מקרים הם צועדים יד ביד ומעבירים ביניהם שתיקות נעימות. ישנן הקבוצות הקבועות

סיפור מיוחד היה לה. "כשהייתי קטנה, אבי, הדיפלומט, שרת באחת המדינות באפריקה, אני למדתי בבית הספר האמריקני. כשהייתי בת שש נדבקתי במחלה, שהשם שלה לא יאמר לך דבר, אבל התוצאה היתה דומה לפוליו.

משרד החוץ איפשר לאבי לעבור עם המשפחה לארה"ב כדי שיטפלו במחלה שלי וכדי שאוכל להשלים לימודים דרך האינטרנט. ככה, אגב, רכשתי לי מקצוע לחיים. אני מהנדסת מחשבים ועוסקת בפיתוח אפליקציות, בעיקר בתחום הקשר שבין ספורט ואנשים עם מוגבלות.

אחד המומחים שטיפלו בי, פיתח שיטה ייעודית למחלה שלי וטען שהגוף, בעזרת פעילות מסוימת, יכול לפתח

גובה ממוצע, שיער בלונדיני, תמיד עם כובע מצחיה שהסתיך חצי מהפנים. אף קטן אך זקור. עצמות לחיים בולטות ומבט ממוקד מטרה, כאילו היא תיכנתה מראש את המסלול, המהירות והזמן של הריצה היומית. גוף מוצק. אגן די רחב. מכנסיים עד לברך, רגליים קצרות והבטן? כולה ריבועים.

בכל דמות, בד"כ, יש משהו שמאפיין אותה וכמו הקריקטוריסטים, שנתפסים לזה כדי להגדיר את הדמות, גם מחברי סיפורים כמוני, מחפשים את זה כעוגן כלשהו. אצל הבחורה הזו, קשה היה למצוא מאפיין גופני, מלבד זאת, שהיא הקפידה על ריצה יומית קבועה.

היה משהו בריצה שלה שבידל אותה מאחרים. היה משהו מקצועי בריצה שלה. צעדים מדודים, הרמת הרגל לגובה שמוגדר לספורטאים, הידיים צמודות לגוף במצב של חתירה באויר. הכל פעל בהרמוניה מושלמת והקצב? לא הצלחתי לתפוס אותה אפילו פעם אחת מזייפת. הכל נראה מדוד

”

כשהייתי בת שש נדבקתי במחלה, שהשם שלה לא יאמר לך דבר, אבל התוצאה היתה דומה לפוליו

נוגדנים. שנים של פיסיותרפיה מיוחדת וטיפולים בבית החולים בו עבד, שיפרו את מצבי.

לילה אחד, כשהייתי בת 17 ההורים שלי התעוררו לרעש מכון המדרגות ורצו מהר למטה כדי למצוא אותי

שוכבת במורד המדרגות, קצת פגועה בראש.

ומבוקר.

מה קרה הם שאלו בבהלה? "לא יודעת" עניתי "חלמתי שאני הולכת בפארק וכנראה שקמתי מתוך שינה והדבר הבא שאני זוכרת והוא שהתעוררתי במורד המדרגות ואתם גוחנים מעלי".

אמא שלי אמרה שאני לא אקום עד שהיא תביא לי את ההליכון. היא הלכה ואבא שלי נתן לי יד ובעזרתו קמתי ונעמדתי על הרגליים. עשיתי צעד ועוד צעד ואיבדתי את ההכרה, לא לפני ששמעתי את זעקת ההפתעה של אמא שלי כשההליכון נשמט מידיה.

הרבה פעמים רציתי לעצור ולדבר איתה ולשאול מה הסיפור שלה, אבל לא העזתי כי בניגוד לאחרים, מבטה אף פעם לא הופנה אלי.

אבל באותו בוקר, העזתי ושאלתי אותה "אפשר לשאול אותך משהו?" היא לא עצרה אבל ענתה לי באנגלית Yes, Why Not "אהה, אמרתי לעצמי, הנה התשובה לשונות שלה. היא לא משלנו".

רכבתי לידה עד שסיימה את הריצה והתיישבה באחד הספסלים.

זה לא היה נורא כל כך כי שם פגשתי את בעלי. סטודנט לרפואה באוניברסיטה בעיר מגורי בארה"ב, ישראלי במקור. לימים סיפר לי שהפגישה בינינו לא היתה מקרית, כי הוא עקב אחרי זמן ממושך, אחרי שקרא את נפלאות החלמתי. כשהסתכלתי על תוצאות אהבתנו, הילדה היפפיה שלנו, סלחתי לו על המניפולציה מהעבר.

הוא חזר לישראל והשתלב בעבודה בבית חולים במרכז הארץ. הידיעה עלי ועל הסיפור שלי נפוצה בחוגי תעשיית הסטרטאפים בארץ וקיבלתי אין ספור הצעות לעבודה.

מאז אני עובדת בתנאים שלי. מתחילה כל יום אחרי ריצת הבוקר, מקלחת וקפה, חוזרת בצהריים לאכול עם שני הילדים ומתפנה לשעשע אותם. בערב, לאחר שהלכו לישון, אני חוזרת למחשב וממשיכה לעבוד.

הרופאים בבית החולים נשארו פעורי פה, כאשר הגעתי כעבור כמה ימים לטיפול. נס רפואי הם אמרו. התחלתי בסידרה של בדיקות כדי לגלות מה בעצם קרה איתי. מאמרים רבים נכתבו והמומחה שהזכרתי קודם אפילו קיבל מועמדות לפרס נובל לרפואה.

כדי שאוכל לתרגל הליכה נכונה, בבית החולים פיתחו שם רובוט וירטואלי, שדימה בהליכתו את ההליכה שלי, לפני המחלה. כל יום מצאתי את עצמי מול המחשב מחקה את התנועות במשך שעות.

לאט לאט התחלתי לצאת להליכות קצרות, כשאני מחוברת למכשירים שמתעדים כל תנועה שלי. תמיד הצחק אותי הדגדוג מהמכשיר כאשר לא עשיתי בדיוק את הצעדים הנכונים. אמרתי כמה פעמים למומחה שלי,

שכדאי בשלב מסוים לנתק את המכשירים כי אם לא, בסוף אני אהפוך לרובוט.

כשהתחלתי ללכת בצורה עצמונית ואח"כ כשעברתי לריצה קלה, עוד הרגשתי שהתנועות רובוטיות, אבל בהדרגה התחושה חלפה.

מדענים באירופה בעיקר כאלו שעוסקים

ברפואה שיקומית, הזמינו אותי ל"הופעות" לצרכי מחקר. דוקא הרווחתי כסף טוב ואפילו יצא לי להכיר את אירופה בטוילים של סופי שבוע ארוכים.

שם, בגרמניה, נשתלו הזרעים הראשונים שאולי אשתתף במשחקים האולימפיים לנכים. לא התלהבתי מהתיוג של נכה, אבל הסכמתי, כי חשבתי שמבחינה הסברתית אני יכולה לשמש דוגמא לחולים אחרים בעולם במחלה שלי.

אבל הוועד האולימפי החליט שאני לא עונה על הקריטריון של נכה וכך מצאתי את עצמי ביציע בעת המשחקים.

ריצה, הגעתי למסקנה, היא המגן הטוב ביותר של מצבי החדש. וכך, נכנסתי למעגל האובססיבי של ריצה קבועה במסלול קבוע מדי יום ובאותה שעה.

לאט לאט התחלתי לצאת להליכות קצרות, כשאני מחוברת למכשירים שמתעדים כל תנועה שלי. תמיד הצחק אותי הדגדוג מהמכשיר כאשר לא עשיתי בדיוק את הצעדים הנכונים

קיבלתי אופציות בחברה, כי האפליקציות שפיתחתי, זכו להצלחה גדולה וככה אני חיה בשיגרה שלי.

אני רואה אותך כל יום רוכב מולי ומביט בי, למרות שאני לא מסיטה את עיני, וכל פעם אני שואלת את עצמי, מי האיש האובססיבי הזה שרוכב כל יום באותה שעה, במסלול קבוע ומסתכל עלי בכל פעם, כאילו זו הפעם הראשונה שהוא רואה אותי... עד שעצרת ושאלת אותי...

זה סיפור יפה אמרתי לעצמי כשקראתי אותו, לאחר סיום הכתיבה... אילו רק היה אמיתי.

כי עד עכשיו, אני לא מעז לעצור ולפנות אליה באותה שאלה.

כזה אני. אני רק ממציא סיפורים. ■

נוצר בינינו מגע

זה היה יותר מסתם מגע.
הרגשתי אותך בכל חלקי גופי.

בחלומות, מעבירים מצבים בראש, מדמיינים וחושבים "מה נרגיש כשזה יקרה?"

לשנייה נדמה היה לי שהמוח שלי מתפוצץ. יש כאלה שרואים כוכבים בעת שזה קורה.

וזה קרה לי אתך אתמול בלילה. ועד עכשיו אני סוחב את אותה הרגשה של איבוד השליטה, הריחוק, ההשלמה והנחיתה.

אני רואה צבעים. בדרך כלל ירוק. ועם הכחול שלך, אפשר היה ליצור טורקז משגע.

השעה הייתה עשר וחצי בלילה, בנתיבי איילון, כשנכנסת בי מאחור עם הפולקסווגן הכחול שלך אל תוך הסובארו הצהוב שלי. ■

ובמו במקרים כאלה, באותן שניות ארוכות של הלפני, שקועים

הכי מעניין זה להשתין בשרותים במלון

הכי מעניין זה להשתין בשרותים במלון בו מתקיים אירוע עיסקי. למה?

יד שמאל יורדת עם התיק ובאמצע הדרך חוזרת, שהרי הרצפה מזוהמת.

הרי שירותים הם שירותים הם שירותים. נכון, אבל האנשים שונים.

יד ימין מחזיקה בשלח.

התיק מועלה אל הפנים והשיניים מנסות לאחוז בידית.

הם מתלבשים אחרת, מאובזרים וכשהם נכנסים לשרותים הם בדרך כלל נושאים תיקים ביד וטלפונים בכיס.

ואז קורה הנורא מכל, התיק נופל, היד האוחזת בשלח נשלחת אוטומטית לתפוס את התיק.

ואז כאשר אחד מהם עומד מול המשתנה, בידו האחת מחזיק את השלח ובידו השנייה מחזיק את התיק או אז... הטלפון מצלצל.

יד שמאל מנסה גם כן ואז השלח משתחרר ומשפריץ לכל הכיוונים.

הכל נרטב, השכנים קופצים והבלגן חוגג...

מי שלא היה עד, לא ראה מחזה קומי-טרגי מימיו.

וכל זה, כי לבד מהיותנו עבדים לזין, אנחנו גם עבדים לטלפון. ■

איזו יד הוא ישחרר כדי להוציא את הטלפון מהכיס?

ציידים ראשים

במפעלים קטנים ואפילו לפעמים בבתי קפה באזורים האוניברסיטאים. באותו יום, טסתי לבולגריה. נסיעה קצרה, שלא שווה לשלם תוספת כדי לשבת בביזנס, למרות שהמטוסים בקו, די עמוסים. ישבתי ליד החלון כשהוא הציץ ושאל אם זאת שורה 22. אני שכן אבל הוא המשיך לעמוד ולהסתכל עלי ובעיניו היתה שאלה.

מה? שאלתי והוא סימן בידו על המושב האמצעי. נכון, אמרתי בקול, אני מצטערת טעיתי. לא נורא, הוא אמר, את יכולה להישאר שם. אני אשב בכסא ליד המעבר, בתקווה שאף אחד לא יישב בו.

אני ידעתי שהמושב ההוא תפוס. אני גם ידעתי שהוא יגיע ולכן החלטתי לשבת במקום שלו. תודה רבה לידידתי, נגה הדיילת, שתמיד נהגה לעדכן אותי מי יישב לידי.

אייל: "לנגה הדיילת, האקסית שלי, שעדיין יש בינינו קשר מצוין, יש מן משחק כזה של לעדכן אותי לפני כל טיסה מי יושב לידי. לא ידעתי למה זה שעשע אותה לראות, במיוחד

אייל: "לא, לא נכון. לא אמרתי שזה היה מאותם דברים שקורים במקרה ושעליהם אומרים שמה שקורה במקרה, הוא הכי טוב. זה היה מתוכנן...מצדי כמובן. והוא נלכד ברשת די בקלות, אני מוכרח לומר. טוב, יש לי ניסיון בדברים האלה. אני ציידת ראשים. אני יודעת את כל הטריקים איך ליצור קשר עם אנשים ואיך להוביל אותם לכך שיסכימו שאני אייצג אותם. במיוחד, קל לי עם גברים."

אייל: "בעקרון, אני לא ממש מאמין בדברים קורים במקרה. צריך לעזור להם, ליצור סביבה שלתוכה הדברים יכנסו. יכול להיות שאני יצרתי את הסביבה הזו שלתוכה היא נכנסה. היא אמרה שהיא תכננה את זה? זה נכון, אבל היא לא ידעה, אז, שאני נתתי לזה לקרות. זה נראה לי, אז, בנסיבות המקרה והסביבה כדבר נחמד."

אייל: "מאז שבמשרד שהעסיק אותי הגיעו למסקנה שמזרח אירופה היא המקום ששם צריך לחפש אנשי מקצוע להיי טק, אני כל הזמן על הקו. באמת יש שם אנשים

יש לי ניסיון בדברים האלה. אני ציידת ראשים. אני יודעת את כל הטריקים איך ליצור קשר עם אנשים ואיך להוביל אותם לכך שיסכימו שאני אייצג אותם

בטיסות שבהן טסנו ביחד, איך אני מתנהג עם זו שישבה לידי, ולא משנה מה גילה. רק לפני שבוע, היא הסבירה לי שהיא עורכת מעקב אחרי השיטות שלי להתחבב על נשים, כדי ללמוד איך היא, עצמה נפלה בפח הזה. ידעתי

טובים מאד שמתים לצאת משם, אפילו תמורת שכר נמוך. העיקר לצאת. לא שמישהו מפריע להם ברגיל, לעשות את זה, אבל הם צריכים, זכר לתקופה הקומוניסטית, ביטחון בעבודה. ואני הועסקתי כדי למצוא אותם באוניברסיטאות,

שמיד הרמתי גבה ושאלתי כפר? מה לכפרות? נשמע מסקרן.

אייל: הבנתי שהיא מסתקרנת באמת וזרמתי עם זה. להתעורר בבוקר בבית מלון 5 כוכבים אם זה בסופיה, או בפריס או בלוס אנג'לס, זה אותו דבר, השבתי אתה מרגיש את הזרות והניכור בכל עוצמתם. אתה קם מתקלח, מתלבש, יורד לחדר האוכל, כמו כולם עם כולם. ואני רוצה להרגיש אחרת. לקום בבוקר להכין קפה, לצאת למרפסת עם תחתונים, לשים רגליים על המעקה, לשתות את הקפה עם הרעשים המתאימים ולעשן את הסיגריה הראשונה של הבוקר. ולא, לא להתחשב ולא לעשות חשבון לאף אחד. מה נראה לך?

איילת: האמת, נדמה היה לי שהדברים שלו נאמרו בכנות, לא כדי לעשות עלי רושם. למה הרגשתי ככה? כי התחברתי מאד לתיאור שלו. לא יודעת למה, מיד ראיתי את עצמי שם לובשת את החולצה הארוכה שלו, כוס קפה ביד והסיגריה. הסיגריה הראשונה של הבוקר. בשביל זה המציאו את הבוקר. וואלה אמרתי, ככה באמת צריך להתחיל את הבוקר. גם אני מתעבת בתי מלון. השינוי, שפעם עשיתי, היה לשכור דירה בעיר כאשר באתי לשבועיים. אבל כפר? זה נשמע מדליק.

אייל: לרגע הרגשתי שהיא הפסיקה עם ההצגות ושהתגובה שלה אמיתית. חשבתי שאולי זה הזמן לשאול אותה כמה שאלות. הרגשתי שאני מחבב אותה. היא גם נראתה טוב וגם לא הפסיקה לשלב רגליים, פעם משמאל ופעם מימין. זה די עורר אותי, אני מוכרח לומר. אמרתי לה, אני הולך לשירותים ואחר כך יש לי דיבור אתך. בכיף, היא ענתה. כשחזרתי היא נמנמה ועל המחשב שלי מצאתי פתק "אני באה אתך".

איילת: היה לי רגע של מבוכה עם עצמי. רציתי לדבר

מראש שאיילת תשב לידי וגם נמסר לי תיאורה. נגה לא רצתה בשום אופן לספר לי עוד פרטים מראש. וככה הגעתי לשורה 22 ומצאתי אותה יושבת במקום שלי. בג'נטלמניות, הצעתי לה שתישאר שם, מה שנראה היה לי כתקשורת טובה, להתחלה.

איילת: לא הייתי צריכה יותר מכמה דקות כדי להבחין שהוא מנסה להרשים אותי בכך שהוא שקוע במחשב שלו שהיה מלא במספרים. הוא הזיז נתונים מפה לשם, הוריד והעלה שורות ובין לבין הציץ לעברי כדי לראות אם אני מתרשמת. אז גם אני פתחתי מחשב והתחלתי להזין לתוכו נתונים. העליתי תמונות ואפילו שלחתי מיילים, כדי להעביר לו מסר שיש לי היכולת לשלם עבור ווי פיי בטיסה. המשחק הזה נמאס עלי די מהר. פניתי אליו ושאלתי אם הוא נשאר בסופיה. לא, הוא השיב, אני לוקח רכב ונוסע לכפר לא רחוק מהעיר.

מה אתה עושה בכפר? שאלתי? אני לא אוהב בתי מלון, השיב, את המשימה שלי בבולגריה, אני מעדיף לעשות בבקתה שכורה בכפר. לשם אני מזמין אנשים לראיונות.

אייל: שקלתי אם עלי לעשות את המעשה ולפנות אליה בשאלה כלשהי. לא החלטתי עדיין, כשהיא פנתה אלי ושאלה אם אני נשאר בסופיה. גלגלתי בראש במהירות את השאלה. למה היא שאלה את זה בצורה כל כך ישירה? היא אולי חושבת שאני זקוק לחברה כבודד בעיר זרה? היא רוצה אולי לצאת איתי בערב? לא, עניתי לה, אני נוסע לכפר שלי. ברור שמיד אחרי תשובה כזו ישאלו עוד שאלות סקרניות וגם, אני מיד זוכה ליתרון עליה. יש לי כפר. אני לא זר בבולגריה וגם אנשים באים אלי. מסקרן.

איילת: מצוין אמרתי לעצמי, הנה הוא מתחיל להשוויץ כדי לעשות עלי רושם. זה סימן שהוא מתעניין בתגובתי. החלטתי לזרום אתו ולשחק את האישה הקטנה. כמובן

לא?" ואני הנהנתי תוך כדי חיוך ואלוהים יודע איך, אבל עטפתי את כף ידו והנחתי אותה על הלחי שלי.

אייל: אני לא איש שיחות חולין. בזמן הנסיעה במכונית השכורה, צפיתי שהיא תיזום שיחה, תשאל שאלות לגבי הכפר, אולי קצת מידע על עצמה וככה נתוודע זה לזה. כלום מזה לא קרה. היא ישבה בדומיה, עיניה סוקרות את צידי הדרך. מדי פעם זרקת אלי מבט עם חיוך. לא, היא לא הייתה עצובה או משהו כזה. סתם מהורהרת. כעבור מחצית השעה הגענו לכפר.

איילת: לפעמים תקשורת בשתיקה היא טובה יותר מזו של הדיבור. כשנמצאים ביחד ושותקים, נוצרת דינמיקה שעיקרה שפת גוף. הגוף לא יודע להסתיר. הוא חשוף.

אתו, אבל קיפאון. חוץ מלהביט עליו, לא יכולתי להוציא מילה. הוא כאילו קרא אותי ואמר לי שיש לו דיבור אתי, אחרי שישוב מהשירותים. חשבתי על זה, באותו רגע וגם אחר כך, שכנראה הוא מאד רגיש ויודע לקרוא שפת גוף ובאיזו אלגנטיות, הוא נתן לי את הזמן כדי לסדר מחשבות ולהתעשת. בהמשך הוא אישר שבכלל לא היה צריך לשירותים. ועדיין, לא יכולתי להתמודד עם עצמי ולומר במלים את אשר כתבתי בפתק שהשארתי לו על המחשב. עצמתי את עיני. בכללי, יש לי בעיה להתמודד עם תשובה שלילית. אני מעדיפה לא לבקש כדי לא לקבל "לא".

אייל: ראיתי אותה יושבת. הראש מוטת קצת הצידה. נשימה קצובה וזווית של חיוך על שפתיה. היא באמת ישנה? שמחתי לראות את הפתק שכתבה לי, כי בדרכי

כל החיים אנחנו אוספים חוויות. חלקן, כאלו שרוצים
לזכור ויש כמובן כאלה שרוצים לשכוח, אבל אם נאסוף
את כולן ונקזז ביניהם והיתרה תהיה חיובית, הרווחנו

המוח מסתתר יפה בתוך הגולגולת. ירצה להיחשף, ייחשף. אך אחד לא יחדור אליו מבחוץ. העדפתי לשתוק כל הדרך. גם כי לא היה לי מה להגיד וגם כדי להתרכז בנוף המדהים בחוץ. זה היה בדיוק בתקופת הבלבול של עצי השקד. משני צידי הדרך היו עצי שקד וענפיהם הפורחים בלבן בוהק, כאילו סוככו על הכביש ויצרו הרגשה שאתה נוסע בתוך חלום. כזה שמתואר בסרטים עם עננים לבנים וצחים. בשביל פעם ראשונה, זה היה מקסים ביותר. לא רציתי להפריע לעצמי באמצע החוויה הזו. הוא, חשבתי לעצמי, כבר ראה את זה הרבה פעמים. איזה מטומטמת אני, חשבתי, כל כך הרבה פעמים אני בבולגריה ואף פעם לא יצאתי את סופיה. ואואו, איזה יופי. גם הוא שתק. על מה הוא חושב?

אייל: כשהגענו לכפר, לקראת ערב, היא אמרה אני לא מבينة איך הפסדתי את הנוף הזה עד עכשיו? הראיתי לה את החדר שלה ואמרתי שאני יורד למכולת לקנות כמה מצרכים. אני באה אתך, אמרה. היא העמיסה מצרכים אל הסל ואני ניסיתי לדמיין, מה הולכים לבשל הערב? ברור היה שנשתה הרבה יין.

חזרה מהשירותים, התלבטתי איך לומר לה שמאד אשמח אם תצטרף אלי לכפר. לא ידעתי מה לוח הזמנים שלה. לא ידעתי למה בכלל היא טסה לסופיה וכן, אני לא יודע בכלל מה היא עושה. רק הרגשתי שהיא די נדלקה על הרעיון כשהיא אמרה במין חצי חיוך שהיא מתעבת בתי מלון. חשבתי שיכול להיות נחמד ביחד לכמה ימים. שני זרים במסע גילוי הדדי. נותרה כחצי שעה עד לנחיתה. שמת לי לה פתק על המחשב. "יכול להיות נחמד" כתבתי. עצמתי עיניים מנסה לגלגל בראש איך יהיה בכפר. נרדמתי.

איילת: עצמתי עיניים כדי להתחמק מלשמוע תשובה. חשבתי לעצמי, אציץ בחצי עין לראות את תגובתו. נרדמתי עוד לפני שחזר. בזמן הקצר שישנתי ציירתי בראש את הכפר. כשהתעוררתי, מצאתי את הפתק ששם לי על המחשב. "יש", הייתה התגובה הספונטנית שלי. הסתכלתי עליו. הוא ישן. איזה רוגע על הפנים. איש טוב חשבתי. כשנשמעו ברמקול הוראות הלקראת נחיתה, הוא התעורר, חיך אלי ואמר "יכול להיות נחמד,

איילת: לא יודעת אם המיטה בחדר שלי נוחה. כשהתעוררתי בבוקר, מוקדם הרבה מהרגלי, מצאתי עצמי במיטה שלו. הוא עדיין ישן. עם הקפה של הבוקר, יצאתי למרפסת להביט אל הכפר המתעורר. הבית, בלב הכפר, ישב בתוך חצר גדולה, מוקפת בחומת אבנים, מלאה בעצי פרי ושיחי ורדים גדולים אדומים וצהובים. זה אמיתי? שאלתי את עצמי. בדיוק בשעה שבע, השערים בבתי הסמוכים החלו להיפתח והפרות, לבדן, ללא לווין, החלו לצאת וללכת אל הכיכר המרכזית. פרות מימין ומשמאל, ממעלה הרחוב, מכל הצדדים, אולי 20 פרות, הולכות בנחת לצילי הפעמונים התלויים על צווארן. בכיכר חיכה להן הרועה, שכמו בחילין של המליך, החל ללכת לכונן השדות מחוץ לכפר והן אחריו. איפה מצלמת הוידאו שהשארתי בבית, חשבתי. באותו בוקר, לא ידעתי שזו השגרה היומית בכפר. כל פרות הכפר מתאספות בבוקר בכיכר ויוצאות ביחד למרעה.

אייל: כשהתעוררתי בבוקר, מצאתי אותה עומדת עם הקפה והסיגריה במרפסת. עטופה בחולצת הטי הגדולה שלי. מדונה והפרות חשבות. היא לא הבחינה בי עד הרגע בו חיבקתי אותה מאחור. רגע ארוך עמדנו כך. הרגשתי כאילו היא תמיד הייתה כאן.

איילת: קודם הרחתי את ריחו ואחר כך את החיבוק. איזה כיף. בכלל, הרגשתי שהבוקר הוא ההמשך הטבעי של הלילה שבו השתוללנו כאילו אין מחר. אבל יש, והוא בוקר והוא ממשיך את הלילה. שלא ייפסק חשבתי. הושטתי לו את הסגריה הבוערת שלי והדלקתי לעצמי אחרת.

אייל: אני ממש שונא לעשן בבוקר לפני הקפה. הריח ממש מחליא אותי. אני מתפלל, איך קורה המעבר הזה משונא את הריח למת על הריח בהמשך. אבל כשהשיטה לי את הסגריה, בבוקר במרפסת, לפני הקפה, כאילו לא הרחתי את העשן. אולי כי ריח גופה היה חזק יותר? כל הלילה, כנראה בחלום, המשכתי להריח אותה. ריח גוף טבעי, נטול קרמים או בשמים. ככה כמו שאלוהים ברא אותה.

איילת: ליוויתי אותו במבט, כאשר החל ללכת לכונן המטבח להכין לעצמו קפה, הסתכלתי עליו. גבר בנוי טוב. ישבנים מוצקים. במותניים נראו כבר סימנים של התעבות. יש לו עוד כמה שנים של חסד, חשבתי עצמי, עד שהגיל יתחיל לתת אותותיו בגופו. בן כמה הוא? תהיתי. 50? הוא נשוי?, יש לו ילדים? במה הוא עובד? למה הוא כאן? וכן, למה אני כאן? מה? כי אני רוצה. עד שהתגרשתי, הייתי שבויה בידי המשפחה. החלטות ספונטניות, היו מחוץ לתחום. אני בת 45 והגעתי לגיל שאני יכולה ללכת אחרי רצונותי בלי

להרגיש שאני חוטאת במשהו. לעצמי, לילדים. אמנציפציה, הייתה המילה שהתצלצלה במוחי. מגיע לי, גם אם אטעה בהחלטותי. כל החיים אנחנו אוספים חוויות. חלקן, כאלו שרוצים לזכור ויש כמובן כאלה שרוצים לשכוח, אבל אם נאסוף את כולן ונקזז ביניהם והיתרה תהיה חיובית, הרווחנו.

אייל: אף מילה על אתמול בלילה. אף מילה על הסיטואציה, שלמדה הפליאה נראית לי כל כך טבעית. פתאום לא בא לי לחזור למציאות שלשמה אני כאן. עבודה. אני צריך להתחיל לראיין את כל האנשים שהזמנתי לכאן. בסה"כ, אני צריך לחזור לארץ עם המלצות על כוח אדם חדש לחברה ששלחה אותי לכאן. בסופו של יום, אני צייד ראשים בתחום ההי טק. אני צריך "לספק סחורה". אבל לא בא לי.

אייל: "הזמנתי לכאן אנשים שאני צריך לראיין ואני מניח שגם את עסוקה, אז אם תרצי, את יכולה לקחת את הרכב ולנסוע לסופיה, בתנאי שבערב את חוזרת" הוא אמר.

איילת: לא שאלתי מי האנשים ולמה הוא מראיין אותם. רציתי שהוא יספר כשיהיה לו נוח. המחשבה הראשונה שלי הייתה שהוא עובד במוסד. הכול נראה לי כל כך עמום. כאילו אסור לו לשתף.

אייל: היא חייכה כשהצעתי לה לקחת את הרכב לסופיה. בכיף, היא ענתה לי. יש לי מה לעשות שם, אבל בכל זאת יש לי שאלה אליך. "זה יפריע לך אם במקום שאני אלך אל האנשים שאני צריכה לפגוש בסופיה, אני אזמין אותם לכאן? לשנייה חשבתי שהיא מנסה להתגרות בי כי לא אמרתי לה למה הזמנתי אנשים לראיונות לכפר, אבל עניתי ש"כן" למה לא? אבל נצטרך לתאם בינינו, למרות שאפשר שאני אשתמש בבקתה שבחצר כמשרד והיא תשתמש בסלון בבית כמשרד.

איילת: בסיטואציה החדשה, נצטרך לשבת בערב ולדבר, אמרתי לעצמי. וגם הגעתי למסקנה שהעיסוק שלו לא ממש חשאי. הוא לא עובד במוסד. אז מה בכל זאת? נשאר את זה לערב. ארוחת ערב בשבע אמרתי כשצורר המפתחות בידי.

אייל: היא נסעה ואני התחלתי להתכונן למוזמן הראשון. אנדריי הגיע בדיוק בזמן. הייתי צריך לאתר עבור החברה שהעסיקה אותי כצייד ראשים, 10 מועמדים לצורך פרויקט ממשלתי, שהחברה מתחרה לקבלו, מחשוב מערך התחבורה החדש באזור גוש דן. את שכרי קיבלתי, לפי ראש, אבל עם הבטחה לתשלום מינימלי, על 5 אנשים, אפילו אם בסופו של דבר, מתוך העשרה שאביא, יבחרו

רק שלושה. זה תשלום לא רע, כשמדובר על עמלה בגובה משכורת שנתית של כל אחד מהעובדים שיבחרו. אחרי אנדריי, הגיעו קטיה, וסילי, טודור... סה"כ ראיינתי ביום הראשון 12 מועמדים.

בשלושה הימים שיבואו, הייתי צריך להספיק למעלה משלושים. לא קל לבחור עשרה. כולם צעירים מבטיחים עם יכולות גבוהות. כולם חדורי רצון להגיע לישראל. הסיפורים על אלה שכבר באו, עבדו וצברו ניסיון, הסתובבו בקרב הקהילה המקומית. חלק מאלו שהגיעו לארץ נשאר, חלק עברו לקנדה ומדינות אחרות שמחפשות אנשים מבריקים בתחום המשוב. במיוחד יצאה הקנאה על אלו שחזרו לבולגריה והקימו חברות תמיכה לפרויקטים, כמו אלו בהם עבדו בישראל.

איילת: זה יהיה שינוי מרענן, חשבתי. במקום לשבת במשרד וכמו רופא משפחה לצעוק "הבא בתור" לאלו שהמתינו בפרוזדור, אקבל אותם בכפר באווירה טבעית. זה יהיה גם טוב יותר עבורם, אמרתי לעצמי. איזה ממזר הוא שחשב על זה מזמן. חיכו לי לפחות 3 ימים כאלה. מתוך למעלה משלושים מועמדים, שעלי לראיין, אני צריכה להמליץ על עשרה, כדי שהחברה שמעסיקה אותי תבחר.

החברה מתחרה על פרויקט של מחשוב מערך התחבורה בגוש דן והעסקת כוח אדם טוב בשכר לא גבוה, היה מעוגן בהצעה למכרז שהגישה, כך שהמשימה שלי הייתה חשובה להם מאוד.

גם לי היא השתלמה מאוד. משכורת שנתית של העובד, כשכר טרחה? לא רע. הלוואי כאלו שמונה פעמים בשנה. היו לי רשימות מסודרות של הפוטנציאלים. את השלושה הראשונים ראיינתי, כפי שנקבע מראש במשרד בסופיה ואת האחרים הזמנתי החל ממחר לכפר.

אייל: היא הגיעה לקראת ערב, כולה שימחה וקופצנות. היה לי יום מצוין, אמרה וממחר יהיה הרבה יותר נהדר. אם לא אכפת לך, אני אקח את הבקתה לראיונות שלי ואתה תישאר ותרגיש בבית בסלון. כל ההוויה שלה הכריזה שהנה היא משתלטת על העניינים, וכפי שהיא רגילה כנראה, היא מפעילה. בהמשך, אמרה לי פעם: יש אנשים שנותנים ויש אנשים שמקבלים, יש אנשים שמפעילים ויש כאלו מופעלים. וכל אחד מאושר בחלקו. אני מהמפעילים והמקבלים.

בבוקר, אחרי שהיא פרשה לבקתה, עוד הספקתי לבקש

מזלטקה, השכנה ממול, להכין לנו ארוחת ערב ממיטב המטבח המקומי. שופסקה סלט, קיפולו ולוטיניצה לבחירה בין הסלטים ואח"כ קיפטה מבשר, כמה סוגי ממולאים עם אורז ובשר ובאמצע בקבוק רקיא ומים. את הקפה אכין בעצמי.

איילת: איך הוא הספיק להכין את כל המבחר הזה שעל השולחן, תמהתי. גם אופה וגם יפה? אני יכולה להתקלח קודם? שאלתי. אם לא תתקלחי, לא תשבי לשלחן, ענה. אצלנו בבית, כשהיינו קטנים, ההורים תמיד אימו עלינו, הילדים, שאין יושבים לשלחן בארוחת הערב, לפני שמתקלחים ולובשים פיג'מה. תמיד הגענו לארוחת ערב, רעבים רצח, כך שלא הייתה לנו ברירה. מאז, זה מין סוג של הרגל שדבק בי ובאחותי. או או, אמרתי לעצמי, יש לנו כאן עניין עם אובססיות. בכל מקרה, הפעם האובססיה והצורך נפגשו וזה היה בסדר. הנשיקה שלו על צווארי, אחרי שהרמתי את השיער ביוצאי מהמקלחת, העבירה בי תחושת עור ברווז. מה קורה לי? האוכל היה טעים להפליא.

ספר קצת על עצמך, ביקשתי. מי אתה אייל? את שמו ידעתי כמובן מראש מחברתי הדיילת. הוא יודע לספר האיש, יש לו קצב. הוא יודע מתי ללחוש ומתי להרים את קולו, מתי לחייך ולגרום לאחר לחייך, הוא יודע להכניס את המאזין לתוך סיפור, רשמתי לעצמי. הוא מסודר, סיסטמטי, הוא בטח היה קצין בצבא שהוביל חיילים, אמרתי לעצמי.

אייל: אופס, היא הזכירה את שמי, למרות שעד כה לא ציינתי אותו בפניה. אולי המפגש בינינו לא היה מקרי? החלטתי לא להעלות את הנושא. גם כשסיפרה לי על עצמה, על הילדים, הגרוש, לא מצאתי נקודות השקה בינינו. סיפור חיים מעניין יש לה. הכול אצלה מסופר במין סגנון קליל, מחויך, לא מחייב. היא זורמת עם החיים שלה וכאילו תמיד משאירה דלת פתוחה למשהו אחר. הרגליים שלה שוב שיגעו אותי. המגע מתחת לשלחן והמבט הזה בעיניים בזמן החיכוך. מה שהביא לכך שהכול נשאר על השולחן, בדרך אל המיטה.

איילת: מה קורה פה? אמר אנדריי שהגיע לראיון בבוקר שלמחרת. אתמול הייתי פה, אצל אייל, בדיוק לאותה מטרה. אתם עושים דבל צ'קינג, שאלה קטיה? בן זונה, אמרתי לעצמי. הוא ידע את זה מראש? יכול להיות, שהייתי כל כך מסונוורת ולא שמתי לב שיש פה כוונת מכון?

אייל: כשראיתי את אנדריי ואחר כך את קטיה וטודור צועדים אל עבר הבקתה, חשבתי שנפלה כאן טעות.

רעיון בראש שאני מוכן לשתף אותך בו. אני נשלחתי על ידי מרכז הפיתוח של אינוביישן טכנולוגי גרופ מרעננה, להלן "החברה", כדי לאתר להם אנשי מקצוע מעולים בבולגריה עבור מרכז הפיתוח. אני לא יודע מי שלח אותך, אבל נראה לי ששנינו נעזרים באותו מתווך בולגרי, שבחובתו מרוויח פעמיים על אותם אנשים. הוא לא יכול היה לנחש שהגורל יפגיש בינינו ושאת תזמיני את עצמך לכפר, במקום לראיין את האנשים בבית המלון שהוא שריין עבורך.

איילת: לפני שאתה ממשיך, אומר לך שאני עובדת עבור אותה "החברה" ונראה לי ששם החליטו לשלוח את שנינו כדי שיוכלו אחר כך להצליב בין ההמלצות. החלטה נבונה מאד מצדם, אני מוכרחה לומר. זה עולה להם כפול, אבל

התבלבלת, אנדריי? היית כאן אתמול, אמרתי לו. נכון, הוא השיב, אבל איילת הזמינה אותי להיום. כך נודע לי ששמה איילת. היא ציידת ראשים. אז זה לא מפליא שהיא יודעת את שמי. הכול מתוכנן. איזו מזימה יש כאן. נפילתי למלכודת? לא פלא שהמרגלים הכי טובים הן מרגלות. מאטה הארי של צידי הראשים.

איילת: בערב, אחרי שכולם הלכו, מצאנו עצמנו ישובים על שתי כורסאות נפרדות במרפסת עם שאריות הרקיא מאתמול וסיגריה כמובן. סיגריה ואלכוהול הם בני דודים שהולכים תמיד ביחד. אני זו שפתחה בשיחה. אז אייל, אמרתי, עכשיו אני יודעת את שמו, הגיע הזמן שנדבר, לא? מה קורה פה? מישוהו תכנן את הכל מראש? עשינו

אופס, היא הזכירה את שמי, למרות שעד כה לא ציינתי אותו בפניה. אולי המפגש בינינו לא היה מקרי? החלטתי לא להעלות את הנושא. גם כשסיפרה לי על עצמה, על הילדים, הגרוש, לא מצאתי נקודות השקה בינינו

כך הם יכולים להיות בטוחים בבחירה. אתה, אני מניחה, פריילנסר, בדיוק כמוני וכנראה איש מקצוע מצוין בתחום, אם שלחו אותך להתחרות בי.

אייל: הערה שחצנית משהו, אבל בשלב זה אני מבליג.

איילת: למה אני מאמינה לו? שהרי זה דמיוני מדי מכדי שיהיה מציאותי. אבל זה קורה לי כי יש לי חולשה לשפת גוף וזו אמרה שהוא אמיתי, למרות שהפה ניסה איכשהו להסתיר מבוכה, על ידי סגנון שחצני משהו. "טוב, אמרתי, אם כך, בוא נראה איך נוציא יותר דבש מהכוורת".

אייל: זהו, כאן חשבתי, שאנחנו יכולים לעשות משהו ביחד. ב"החברה" חושבים שהם חכמים? הבה ונתחכמה

מודיעין מקדים? ידעת מי אני ומה אני עושה? הזמנת אותי לכפר כדי לפקוח עלי עין?

אייל: איילת יקירתי, אני מופתע בדיוק כמון. לא ידעתי מי את, לא ידעתי במה את עובדת, וכמובן, לא שערתי שאנחנו באותו ענין ועוד עובדים על אותן רשימות, וכן, הופתעתי מאד ממה שקרה כאן היום.

איילת: הוא אמר את כל זה במין חיוך, שלא ידעתי להחליט אם זה חיוך של מבוכה או חיוך של בן זונה מניפולטור. "טוב, נניח בשלב זה שאני מאמינה לך. בוא ננתח מה קרה פה ודיר בלאק, תהיה גלוי איתי עד הסוף".

אייל: אין לי מה להסתיר, איילת, ויותר מזה, יש לי איזה

”

אני לא יודע מי שלח אותך,
אבל נראה לי ששנינו נעזרים
באותו מתווך בולגרי, שבחוכמתו
מרוויח פעמיים על אותם אנשים.
הוא לא יכול היה לנחש שהגורל
יפגיש בינינו ושאת תזמיני את
עצמך לכפר

אני מסכימה להיות שותפה שלך ועכשיו, יש לנו משימה
אחרת לבדיקה.

אייל: והיא?

להם. אני אתאר לך מה חשבתי ואם זה נראה לך, נלחץ
ידיים ונעשה את זה ביחד. אני לא מאמין גדול בחוזים
בכתב, כי צריך לערב עורכי דין ולא בא לי. אני סומך
עלך. למה? את שואלת? כי את לא מזייפת אורגזמות.

איילת: אני חשופה בפניו, הרגשתי. נכון, אני לא מזייפת
וגם לא בוגדת באמון שנותנים בי. מה עוד, שבמקרה הזה,
אני גם קצת מאוהבת.

אייל: אולי הגזמתי עם ההערה הזו, אבל הרגשתי שאני
יכול לומר זאת, כי אני קצת מאוהב, מסתבר, ואני מרגיש
שאני יכול להסביר את האמירה, אם אדרש.

איילת: אתה תסביר לי איך הגעת לדיאגנוזה שלך עוד
מעט, במקום אחר, אבל עכשיו Shoot, איך אנחנו מזיינים
את "החברה"?

אייל: אנחנו נעמיד שותפות בינינו שאותה נשווק בארץ
לחברות שמחפשות כוח אדם בחו"ל. חשבתי כבר על
שם: "רבוטק" כלומר חיבור בין עבודה והיי טק. ככה, ניגש
למכרזים תחת שלושה כובעים, רבוטק את ואני.

”

אתה חושב שאפשר כך להציג
מצגות שווה ללקוחות? ואם
יתפסו אותנו? גמרנו את
הקריירה. לא, זה לא רעיון טוב
כמוצר מוגמר, אבל נחשוב על זה
ונגיע למשהו

איילת: משהו שקשור לאורגזמות.
אחרי מעשה.

אייל: לא, את לא.

איילת: לא, אני לא וגם אתה לא.

לילה טוב שותף. ■

נעשה את העבודה ביחד ונתחלק בהכנסות. אם יחזור על
עצמו המקרה הנוכחי ששכרו אותי ואותך בנפרד, יכול
להיות שישכרו בעתיד את רבוטק ואותך ואותי וכך נקבל
שלוש פעמים שכר עבור עבודה אחת.

איילת: טוב, עכשיו אני מבינה שאתה לא כל כך יציב. אתה
חושב שאפשר כך להציג מצגות שווה ללקוחות? ואם
יתפסו אותנו? גמרנו את הקריירה. לא, זה לא רעיון טוב
כמוצר מוגמר, אבל נחשוב על זה ונגיע למשהו. בעיקרון

מתקן הכליאה הגדול בעולם

הוא מתקשר מתוך מחשבה על תגובות "חבריו"
הוא "מחלק" עצמו עם חברים עלומים

אין יודע מיהו מי ומה הוא מה
ככל שירבה במעורבותו, כן תגבר בדידותו

הדרך ליציאה היא בהתרת הקשרים הכובלים
לחזור להיות אחד. ■

מתקן הכליאה הגדול בעולם הוא הרשת
החברתית. אנשים נכלאים בו מרצון.

מתוך אשליה שהקשרים מבטאים את החופש.

החופש להביע ולחלוק קשרים אלו, הם הכבלים בהם
הם נקשרים האחד הופך להיות אחד מ...

הוא מוותר על עצמאותו ועצמיותו

אנחנו הסחבה החלשה

שומעים את קולות הצחוק מסביב וצועקים בלי קול
שייגרם כבר". שיישרף.

אנחנו הסחבה החלשה.

ולפעמים אנחנו שם, בתוך הפגנות ומחאות והצבעות
וכתב טלביזיה יצוץ לו מאי שם ויעמיד מיקרופון לפנינו
וישאל "מי אתם?"

ואנחנו נענה בקול כנוע "אנחנו הסחבה החלשה שמלבינה
את החטאים שלכם".

והכתב בתימהון יאמר: "אז איך זה שלא רואים אתכם
בסביבה לעתים קרובות יותר?"

ואנחנו נשיב "כי אין לנו כבר כוח, אנחנו סחוסים". ■

נחנו כל הזמן כאן. כשמישהו עושה טעות,
אנחנו כאן כדי לנקות אחריו.

משתמשים בנו, מנגבים איתנו, מכסים על קיא וצואה.
מכניסים אותנו לסיר רותח. "לחיתוי" הם אומרים.

מטביעים אותנו בתוך דלי. "להתקרר" הם אומרים.
ואח"כ סוחטים אותנו ותולים לייבוש.

חשופים לשמש ולרוח, חושבים שהנה התחילו החיים
הטובים, שאפשר כבר לחייך אל מול השמש ואולי גם
להתפנק.

והנה נשמעים הצעדים ואחריהם משיכה עזה ואנחנו
שוב מגוללים על הרצפה הנה והנה.

ידידו הטוב ביותר של האדם

"לאן שאתה הולך, הוא אתך. אתה נמצא איתי או עם חברים והוא היחיד שאליו אתה מתייחס. כל השאר רק נוכחים. הוא נוכח נמצא".

כאן, הוא ניסה להכניס "אבל", אבל היא לא הרפתה.

"גם כשאנחנו במיטה, הוא נמצא ומסתכל עלינו ולפעמים אפילו משמיע קולות, כאילו הוא מחקה את מה שקורה מולו... ואתה מסתכל בו לפעמים ומחייך ואפילו קורה שאתה מתחיל לדבר אתו באמצע. וכשאתה חוזר אלי, אתה שואל מה קרה? מדוע כבית? ואני אומרת, כי אני לא לבד אתך, כאילו יש עוד שחקן בחדר".

"אהה" אמר לעצמו, "זה מה שמפריע לה. אבל למה? היא בעצמה אומרת שאני לא יכול להיפרד ממנו".

"אבל הוא חלק ממני" אמר והביט בה. "הוא קשור אלי, הוא נמצא תמיד איתי ואני יכול לסמוך עליו שיהיה לצידי בעת צרה. את זוכרת מי הציל אותנו באותו בוקר סוער בנחל בנגב, כשמצאנו את עצמנו בתוך מערה, כמסתור מפני הסופה והשיטפון בנחל? מי הזעיק את כוחות ההצלה? מי הוביל אותם אלינו למערה? את חייבת לו, את לא חושבת? איך אפשר לחשוב שאפרד ממנו?".

היא הביטה בו ואמרה לעצמה, "הוא מקרה אבוד, החמוד שלי, הוא לעולם לא יפרד מהסמארטפון שלו". ■

"אני יודעת" היא אמרה "שזו קלישאה לומר שהוא ידידו הטוב ביותר של האדם, אבל במקרה שלך, זה כל כך נכון" הוא הביט בה במבט שמחכה ל"אבל", אבל זה לא בא.

”

אבל הוא חלק ממני, אמר
והביט בה. הוא קשור אלי,
הוא נמצא תמיד איתי ואני
יכול לסמוך עליו שיהיה
לצידי בעת צרה

הישבן על הכסא והראש מרחף

אחרי עוד השתהות קלה, הוא הגיע לנקודה. "החברה בשוויץ הטילה על הסניף שלה בישראל להציע את הפתרונות, אותם תשווק בעולם הגדול". דממה בחדר. כל אחד מהמשתתפים מביט על חבריו במין שאלה אילמת, מי ומי יהיו בצוות המפתח?

התשובה הגיעה בתוך שניות. "שני אנשים יעמדו בראש הצוות המפתח: מנהל השיווק הוותיק שלנו והמומחית החדשה שלנו המכונה, בצדק, החופרת". הם ירכיבו את הצוות המסייע והאחריות לדיווח למנכ"ל היא על "החופרת", אמר בחיבה יתרה.

כך הם הכירו לראשונה. פגישת העבודה הראשונה ביניהם היתה מאד נינוחה. הוא אמר לה שחלוקת האחריות מקובלת עליו. הוא מבין שהיא מספר אחת והוא משנה לה וככה יתנהלו היחסים ביניהם. היא אמרה שהיא מבקשת ממנו להוריד ממנה את כל הבירוקרטיה והלוגיסטיקה שכרוכים במשימה וכמובן להגדיר ולנסח את ההיבטים השיווקיים של המערכת החדשה, שהרי בלעדיהם, כל מערכת, שתהיה הטובה בעולם, אין לה ערך.

הוא זוכר שהיא אמרה "אם הרגליים לא נוגעות באדמה, הראש תמיד יישאר בעננים".

ואכן, מעבר למחקר פר סה, היא השאירה הכל בידיו. הוא ניהל את ישיבות הצוות, הוא חילק את המשימות, הוא ניהל את הצוות הקטן שלו בנושא השיווק, הוא דאג לצרכים של חברי הצוות ודאג תמיד לא לעבור את הקו הדק המפריד בין מספר 2 למספר 1. כולם בצוות יכולים היו להעיד שהוא נותן לה את הכבוד המגיע לה.

בישיבות הצוות, היא אמרה את אשר היה לה לומר. היא כוונה את הצוות, הגדירה את המשימות לשבוע הקרוב, עמדה על דווה שוטף של החברים ובעצמה שימשה מצד אחד כמנטור ומצד שני כקואורדינטורית ומעבדת המידע. כולם רחשו לה הערכה גדולה.

הוא הבחין באחת הישיבות, שבשלב מסוים היא מתנתקת. בעיקר אחרי שהיא סיימה את אשר היה לה לומר והוא התחיל לנהל את הישיבה. מה זה מתנתקת? "הישבן על הכסא והראש מרחף", כמו שאמר לה מאוחר יותר.

הם הכירו לראשונה באותה פגישת צוות שהמנכ"ל זימן כדי לדון בנושא ה-DATA MINING.

היא היתה די חדשה בחברה. "החופרת" (מלשון Digging) הגדולה כינו אותה.

הוא היה ותיק יחסית, בתפקיד מנהל השיווק.

"חברת האם שלנו בשוויץ הודיעה לנו" פתח המנכ"ל ואמר "שהיא החליטה להיכנס לתחום הדאטה מיינינג, מתוך כך שלדעת המומחים שם, כל המידע הנחוץ לארגונים ולממשלות כדי לקבל החלטות, נמצא בבסיס הנתונים. "כאן יכולים לספר לכם", הוסיף בהצביעו עליה, "על הניסיון המצטבר של שדותי הביטחון באיסוף מידע גלוי מתוך הרשת, שהיום, אם אינני טועה, למעלה מ-50 אחוז מהמידע המודיעיני מגיע משם".

הוא עשה הפסקה מתודית, כדי לבדוק אם הצוות מגלה ענין בדבריו וכאשר ראה שמבטיהם מופנים אליו כבר למעלה מחמש דקות והידיים לא נשלחו לכוון הטלפונים, הוסיף

”

החברה בשוויץ הטילה על הסניף שלה בישראל להציע את הפתרונות, אותם תשווק בעולם הגדול. דממה בחדר. כל אחד מהמשתתפים מביט על חבריו במין שאלה אילמת, מי ומי יהיו בצוות המפתח?

"אז כמו שאמרתי, הבעיה היא לא המידע, אלא הכלים הטכנולוגיים הדרושים כדי לגלות אותו בתוך האוקיינוס הגדול, לעבד אותו ולאחסנו וכמובן להשתמש בו לצרכים שיווקיים".

היא הרגישה שזה קורה לה. מעין מבט שהתקבע עליו, טון הדיבור שלו והקצב ומבנה המשפטים, החזירו אותה להודו, אל אותה תקופה של מדיטציה ריחופית המלווה בשלווה גדולה וביטחון באיש המדבר. לפעמים חשה כאילו היא במצב היפנוטי.

"את חושבת שמה שעשינו יקבל את אישור מועצת המנהלים שם? האם אנחנו צריכים להתכונן לאפשרות שלא יקבלו את מה שפיתחנו?" שאל אותה ביוצאם מחדר הישיבות. "בעיה שלהם" היא ענתה בקצרה והוסיפה, "נתראה בשדה".

בשדה התעופה בג'נבה חיכתה להם מכונית החברה שהובילה אותם הישר אל חדר הישיבות.

פיליפ קרדשיאן הנשיא ממוצא ארמני, של החברה ועוד 10 אנשים כבר ישבו בחדר הישיבות, כאשר נכנסו. הוא הציג אותם כמי שהגו ופיתחו את המערכת החדשה. דבריו לוו במחאות כפיים של הנוכחים.

"תודה שבאתם" פנה אל שניהם "אני מבין שהכנתם עצמכם לשאלות מצד המומחים שלנו כאן ואילו אני רוצה לומר לכם שני משפטים בלבד: בחוץ מחכה לכם מכונית מרצדס של החברה" אמר והחליק לעברם צרור מפתחות "סעו לכם בכיף לאן שתחפצו. לנו אין שאלות. הכל בסדר. עברנו על התכנית ששלחתם. אנחנו אוהבים אותה ובקרוב נחל ביישומה. רציתי שהאנשים כאן יכירו אתכם אישית להמשך הדרך".

"אבל..." היא ניסתה לומר והנשיא השתיק אותה בחיוך. "בלי אבל. אין לנו שאלות, מה לא ברור?"

במעלית הם לא החליפו מילה. נכנסו לרכב. "לאן" היא שאלה? "בדיוק רציתי לשאול אותך" הוא השיב. "לאן שהמכונית תיקח אותנו" ענתה. "תפעיל את הג'י פי אס ונראה. או קי" השיב, אבל לפני כן תני לי לבדוק משהו".

הוא רכן אל מתחת ללוח המכוונים, עשה מה שעשה והתיישר. "מה עשית?" שאלה. "את לא יודעת" השיב, "אבל לפני שהגעתי לחברה עבדתי במקום מסווג ושם למדתי על המכשיר המופלא הזה ג'י פי אס".

מי כמוך צריך לדעת מה אפשר להפיק מהנתונים שנאספים במכשיר. את רוצה שפיליפ יידע בדיוק היכן היינו, איפה התאכסנו, מתי עצרנו, כמה זמן שהינו בכל מקום?"

"מה איכפת לי." ענתה והוא במקום להשיב, רכן לעברה והצמיד את שפתיו לשפתיה לנשיקה ארוכה. "או קי" ענתה "הבנתי, סע כבר". "למה לא דיברת איתי בארץ על מה את מרגישה כלפי?"

”
הוא הבחין באחת הישיבות,
שבשלב מסוים היא מתנתקת.
בעיקר אחרי שהיא סיימה
את אשר היה לה לומר והוא
התחיל לנהל את הישיבה

הוא ראה את זה ושמר עליה מפני האחרים, כדי שלא יפריעו לה. הוא הקפיד לדבר עם האחרים, עליהם, על עבודתם, על צרכיהם, מעל לראשה, כאילו היא לא בחדר. מאחר שהיא ישבה אלכסונית אליו בשלחן, מבטה אליו היה מוסתר מאחרים. כך, יכלו לשוחח בעיניים, מבלי שאחרים יבחינו. רק החיוך הלא שייך כביכול, הסגיר את העובדה שבמקביל לשיחה העניינית, מתנהלת לה עוד שיחה סמויה בין שניים מהנוכחים...

התופעה חזרה על עצמה בכל אחת מהישיבות.

השידורים ביניהם נשארו בתוך החדר. בסיום הישיבות, כל אחד חזר לקונכיתו ולעבודתו. לא נוהלו שיחות שלא במסגרת העבודה, להוציא הערה קצרה אחת במסדרון שנשארה ללא תגובה.

כעבור חצי שנה של עבודה, הבוס כינס שוב את הצוות והודיע להם שנשיא החברה בשווייץ, שקיבל את כל החומר, מבקש לראות אישית את שני האחראים על הפרויקט ולדון איתם על התכנית. "ביום ראשון, אתם יוצאים לג'נבה" הצביע על שניהם.

הם טכניים בלבד, כך הרגיש לאחר שסיימה את הסבריה, אבל מיד התעשת והבין שהיא באמת אוהבת אותו וכל מה שנעשה, היה כדי להראות לו זאת. הוא חיבק אותה ברכות ודמעות זלגו מעיניו. גם היא דמעה.

בימים הבאים הם טיילו במקומות קסומים. בעיקר אהבו את הכפרים הקטנים. הם דיברו המון על הביחד ועל איזה חיים נפלאים יכולים להיות להם אם היו מעבירים את חייהם באחד הכפרים שם.

הם שתו הרבה יין נגעו זה בזו בארוחות ובמכונית ובהגיעם למקומות נסתרים בעוביו של יער עשו אהבה.

**אני מוכרח לומר לך
שבהתחלה היו לי מחשבות
שונות לגבי השמימיות שאליה
נכנסת מדי פעם בישיבות,
אבל אותה הערה במסדרון
כאשר שאלת אותי אם אני
שונא אותך, הבהירה לי
שאנחנו נמצאים באותו טרק.**

עם הנחיתה בבן גוריון, היא פנתה אליו ואמרה "כאן אנחנו נפרדים. בעלי מחכה לאסוף אותי מהשדה". "לא אמרת לי שאת נשואה" הגיב בהפתעה אדירה. "לא שאלת" ענתה. "אבל היה לנו נפלא..." וכשראתה אותו נטוע במבוכתו, הוסיפה "ועוד יהיה" ופנתה בריצה אל הגבר שחיכה לה מאחורי מחסום הקופים ביציאה מהטרמינל. ■

אמר לה בבוקר שלמחרת. היא הופתעה מהשאלה. "למה אתה אומר את זה? כל הזמן דיברנו, אבל בלי מילים. אני חושבת שהשיחות הארוכות האלה הבהירו לשנינו מה אנחנו מרגישים וזה היה ברור שיום אחד זה יתפרץ. עד כמה אתה יכול להיות דביל?" אמרה.

"אני לא רוצה לחשוב שבגובה, מישהו ראה והרגיש את זה, בשיחות הוידאו הארוכות שניהלנו איתם מחדר הישיבות, ואתה לא".

"אני מוכרח לומר לך שבהתחלה היו לי מחשבות שונות לגבי השמימיות שאליה נכנסת מדי פעם בישיבות, אבל אותה הערה במסדרון כאשר שאלת אותי אם אני שונא אותך, הבהירה לי שאנחנו נמצאים באותו טרק. רק מי שאוהב, יכול לשאול שאלה כזו, כי התשובה, מבחינתו, ברורה והחלטית ולא מאיימת. באותו רגע הפנמתי, אבל לא העזתי. לא אופייני לי, אבל חיכיתי שהיוזמה תגיע ממך והיא לא באה".

"לכל דבר זמן, או משהו כזה, אמר קוהל. אז עכשיו הגיע הזמן. ולגבי מה שהיה הלילה, אני רוצה לומר לך, אפילו אם תופתע, שמאד אהבתי את מה שקרה. אני חיה מסימנים. אני מייחסת להם חשיבות עצומה כי הם אמיתיים וקורים באופן לא מחושב.

"לילות שלמים גלגלתי בראש את הרגע שבו ניכנס למיטה. דמיינתי אותך מתנהג כמאצ'ו, מוביל אותי למקומות שאתה מחליט לגביהם, אתה המנווט, אתה קובע את הקצב..." "אבל", הוא הפסיק אותה, "זה לא מה שקרה..."

"זה לא קרה", אמרה "כי לך קרה משהו, שגרם לך לאבד את זה". תקשיב אידיוט, בתוך המוח שלנו חיים ביחד היצר והאהבה. לעתים קרובות הם לא מסונכרנים. היצר דוחף אותנו לכוון החייתי, האלים והאהבה מבקשת את ההיפך, עדינות, התחשבות, רצון להרמוניה. לפעמים היצר מנצח ולעתים האהבה. כאשר זו האחרונה היא הדומיננטית, היא משתקת את היצר.

זה מה שקרה לך הלילה ואני כל כך שמחה. אני מאושרת שלא התנגדת לי כאשר ביקשתי ממך שתיתן לי להרגיע אותך. השארת את המוח שלך ביד. לאט לאט הגוש היצרי התמוסס ונשארנו עם האהבה ורק לאחר שחשת שאני מוכנה לך מתוך רצון ותשוקה, חזרת לעצמך והיה נפלא". היה משהו מאד שכלתני בדברים שאמרה. כאילו הדברים

כל הזכויות שמורות למחבר יצחק שלו.
אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך אחרת, כל חלק שהוא מהחומר בספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה, אסור בהחלט אלא,
ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

תל-אביב יולי 2020